

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I D I O C C X C

UNIVERSITY

LIBRARY

ALPHABET

YTERMINAL

WAS 1817

Library of David King.
Leavitt & Co. May 21 1884

Ι Κ Α Ρ Ο Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. **Ο**ΤΚΟΥΝ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι 1
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τούν-

Ι ΙΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.)

Ἰκαρομίνιππος ὁ προκείμενος ἐπιγί-
γραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνόν,
εἰσαγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑπο-
κείμενον εἰς Ἰκαρόν τὸν Δαϊδάλου
ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλο-
πράγμον καὶ περιέργον καὶ φασμα-
τώδες, εἰς Μίνιππον τὸν Κυνικὸν φι-
λόσοφον ἀρμολόμενον, ὃς Πατάρων
ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀν-
τισθέους δόξαν ὑποκειούμενος, γεν-
ναῖος ἦν καὶ συγκαροτημένος τὸ σώ-
μα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν,
ὅσα πρὸς ἡμᾶς ὑπέρσσωπον ὑποφέρει-
ται καὶ οὕτως ὥστε εἰ πίστις ὑπῆσται
φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλω-
νίου τοῦ Τυανίου ἀναγράφοντι βίον,

καὶ ὑπὸ Ἑμπούσας ἐρασθῆναι κατὰ
Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ
τῷ προεξημένῳ γόντι ἀνθρώπῳ, ὁ-
μοῖος, φασὶν, ὁμοίᾳ συνήθη. καὶ τὸ
τοῦ βίου λοιπὸν δυσάποσπαστος ἔ-
σκηκε τούτου, τερατείαις τε συγχαί-
ρων, καὶ εἰς μηδὲν ὑγιᾶς διανοίας τὴν
σχολὴν ἀποδιатρίβων. διὰ καὶ ὁ
παρὼν Λουκιανὸς φασματολογῆσαι
τοῦτο διὰ τὸ σύνηδες αὐτῷ προηρη-
μένος, καὶ ὑπερίφελα τερατεύσα-
σθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἰκαρόν,
λίαν λίαν συνάπτων, ὥς οἱ παροι-
μιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed sup-
pletis deficientib. ex C.

5 Σταθμὸς) Μονή. V.

Ι Κ Α Ρ Ο Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ SIVE HYPERNEPHELUS.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΕΤ ΣΟΔΑΛΙΣ.

Men. **I**GITUR ter mille haec erant a Terra inde stadia ad
Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem
Lucian. Vol. VII.

A

τεύθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἀνέβον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ αἰτῷ μιᾷς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικά ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἐναγχος ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μέτρον Περσικόν ὃ παρασάγγης, οὐδὲ σταδίοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλείονος ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μέλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μέλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, κ'. ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίους μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχον σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀχρεῖτος ξ'. ὃ δὲ

στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολυλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. G. (Persica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliique. Solan.)

9 Ὑποξενίζοντος) Ἐξήτους καὶ ἀγνώστους διαλεγομένου. V.

12 Λογίζομαι) Ἀριθμῶ. G. ibid. Τῆς ἐναγχος) Τῆς χρεωτικῆς. G.

furfum parafrangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas, & immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parafrangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repetō.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ ἄγαθέ, καθάπερ οἱ Φοίνικες,
ἀστροῖς ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἀστροῖς ἐποιού-
μην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ
γε σαυτὸν ἔλαβες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὅνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὅς ἀρ- 2
τίως ἀΦῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἐφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς
πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-
νυ Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών·
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ
πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἐγώ γε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὀλοκλή- Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πιστών. V.
ρους. V. 13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ) πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas
viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; sed ipsis in astris peregrina-
tus sum.

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens pa-
rasangas toras dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de
Iove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demissus e coe-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Iove advenio ho-
die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at
ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fi-
dem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe;

πιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμηρον εἶπω, τῶν οὐρανιαίων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἥρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πᾶν ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγενῆσθαι πρὸς τοῦ αἰετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μῦθω δοκεῖ προσΦερές· ἀτὰρ οὐδέν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ αἰετοῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰέραξ τις ἢ κολοῖός ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκεῖνα τῷ Φρυγί) Ὁ Γανυ- καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V.
μήνης ἢ Φρυξ μαιρακίσκος εὐπρε- 11 Προσφερές) Ὁμοιον. V.
πής· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ με- 12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐρώμενον.
ταβλήθεις εἰς αἰτὸν, ἤρπασεν αὐτὸν, V.

natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &c, ut secundum Homerum dicam, coellicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum subblatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublimē raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἵκασας. τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδούκεις 3
μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἅτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμασμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτερορρύσας, εἰκότως κατέπεσεν ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ αὖκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡς πῶς αἰετὸν εὐμεγέθη συλλαβῶν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος) Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαίδαλου. ὅτε οὖν ἐπέ-
τροντο αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ
Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ
λυθόντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θαλά-
σσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη

Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ
μικρὸν ἐπειτάσθη διάστημα· ἀλλ'
οὕτως αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφθι ἀνα-
βεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

11 Τὰ ὠκύπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν
πτερῶν, τὰ εἰς ὄξυ καταλήγοντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-
daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machi-
natus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne
tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Me-
nippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signa-
tum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae
erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluen-
tibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensim me ad
veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἰ σοὶ σχολή, δίδειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοὶ μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχρηνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον.

- 4 MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστείον γε τὸ θεῖαμα, κεκρηνότεν Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχάς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τέ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμεν. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλήν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λίγους καὶ τοὺς ἄμους, V. 8 Ἀστείον) Ἠδύ. G.

de robustis illis: horum alis abscissis... sed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspensus enim sum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensusum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, eumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendissem, divitias dico, & imperia, & potestates: contemtis illis, (qui studium circa ista obstatere putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipsum hoc universum respicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σο-
φῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὐθ' ὅπως
ἐχέμετο, οὔτε τὴν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐθ' ὅ, τι τὸ
τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν,
παλὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν· τοὺς τε γὰρ ἀστέ-
ρας ἑώραν ὥς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένους, καὶ τὸν
ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπάθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ
τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παρά-
δοξα κατεφαινετο, καὶ τὸ παλυνειδὲς αὐτῆς τῶν σχημά-
των ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὲν
ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρά-
γεῖσα, καὶ ὑέτος, ἢ χιῶν, ἢ χάλαζα. κατενεχθεῖσα,
καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ- 5
οὖν ἐπειδὴ περ οὕτω διεκείμεν, ἄριστον εἶναι ὑπελάμ-
βανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκ-
μαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11 Διαίξασα) Ὀρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἀδύλα. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a fa-
pientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram,
quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium,
neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum con-
siderarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas
enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem
ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praefer-
tim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sen-
tentis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius fi-
gurarum diversitatem, occultam quandam causam habere
putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens,
& prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando de-
labens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem,
optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere sin-
gula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀληθείαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χροᾶς ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαυθὶς ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἤξιον μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσούτον ἄρα ἐδέξαν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρω λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑψαγόραι τινές) Ὑψαγόραι, Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες 10 Ἐδέξαν) Ἀπὸ τοῦ οὐκ δὲ, οὐράνια φρονούντες. V.
8 Ἐξίου μετεωρολέσχης τε) ἰσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutiae, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisisset, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum huius universi edificare. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes conicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθε-
σθαί τέ με ἡξίουں, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος
ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες,
ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐ-
τὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε 6
ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν·
οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χα-
μαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ
πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρωι, ἢ ἀργίας ἀμ-
βλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον,
καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην
ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες,
μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλά-
κις, εἰ τύχοι, μὴδὲ ὅποσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν.

9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀντὶ
τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi
postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant tra-
ducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter
se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illo-
rum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum
constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, emi-
nentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, qui-
dam vero etiam prae fenestrate vel pigrizia caecutientes,
tamen & coeli se fines pervidere dicerent, & Solis circui-
tum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, in-
cederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines il-
larum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse,
neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ
 τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων
 λέγειν, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς
 περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφου-
 ντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες,
 καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν
 7 ἐπιμετροῦντες. Ἐπειτα δὲ καὶ κεῖνο πᾶς οὐκ ἄγνωμον
 αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως
 ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι,
 ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις
 ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύ-
 θρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην,
 ὑδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμο-
 νιᾷ τινὶ τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ
 8 ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ
 ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. καὶ
 7 Ἀγλαμον) Ἀνόντων. G. II Μύθρον μὲν) Σίδηρον πεφυρμένον. V.

noſſent, interieſta inter Lunam & Solem regio quot ſit ul-
 narum, auferent dicere : aëriſque altitudines, & profun-
 ditates maris, & terrae circuitus dimerientes, inſuper vero
 deſcribentes circulos, & triangula ſuper quadratis forman-
 tes, & ſphaeras quaſdam varias, coelum nempe ipſum per-
 metientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens
 & omnino inflatum? quod de rebus adeo obſcuris cum
 agant, nihil pro coniectura proferunt, ſed ultra modum
 contendunt, nec ullam aliis exceſſus facultatem relinquunt,
 ac tantum non deierant, candentem maſſam eſſe Solem,
 habitari Lunam, aquam bibere ſtellas, cum Sol tanquam
 puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omni-
 bus deinceps potum diſpenſet. Quanta quidem ſit inter ſen-
 tentias illorum pugna, facile eſt diſcere. Et vide, per Io-

σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἐστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιούς ἀνδράς λέγεις.

MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσεις, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ιδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτο-
νοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν.
V.

8 Ἐτεκταίνετο) Κατεσκευάζει. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσεις) Εἰς Πλά-
τωνι αἰνιττεται καὶ Ἀριστοτέλει. V.

14 Ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε)

Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν
ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθη-
ματικὸι τῆς τοῦ παντὸς γένεσεως.
τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ
ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ
περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν
τῇ γένεσει ἐνδιούσης, καὶ ἀταξωπυ-

vem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se diffidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem huius universi constituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum huius universi neque tempus, neque locum cogitare possimus.

Sod. Audaces sane quosdam & praestigiatōres homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἢ μάχῃ τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελες τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαινόντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἶδ' ἔμπαλιν ἐπιδιδασκευόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάρουσι· τὸ ἥδη πρὸς παύλαν ἀποκλινόμενον καὶ κακμυκὸς τῶν γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῇ ἐνδελεχείᾳ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῃ τῆς κινήσεως. V.

4 Παμπόλλους) Δημόκριτον διαπαίζει. G.

6 ἕτερος) Ἐμπειδοκλῆα μαμαῖται

διὰ τὸ νείκος. G.

8 Ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σωκράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μωσῆα ἀποτίνεται τάχα. V. (Tu lege Laetantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam torum hoc circumscribentibus, aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, multos quosdam esse mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem univerforum esse, sentiebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, & divisas provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγούντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διανοοῦντο. ἔτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἥσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς καμικοῖς δορυφορήμασιν εἰκότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοὺς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι 10 ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

2 Ἐτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἐτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573, in Fragm. Menandri.

Solan.

ibid. Ἐτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησί. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γεγραχότας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Καμικοῖς τὰ κοφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνεστέρχεται μὲν τοῖς καμφοδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψι βροντῶσιν, ὃ ἐστὶν ὑπερφάνοις. V.

bant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἐπασχον' πολλάκις μὲν γὰρ ἀνῶρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρέιχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, αἰτοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαι ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ αἰτοῦ περιβεῖμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτὸς ἔστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὐπὲρ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθεον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.
4 Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

5 Ἑτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἴσωπος αἰτοῖς καὶ κανθάροις) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διὶ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, prohibebat at impetus alter. Propter quae omnia expers confilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνᾳ διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρήσῃαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θάτερου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτέροισι ἀρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροισι λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἢ τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτόν κατὰ τοῦ κρημνοῦ Φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετάμην, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολῶς καὶ Ἐρυ-

6 Λαβὰς τινὰς) Κρατῆματα. V.

15 Ὑμηττοῦ) Ὅρη τῆς Ἀττικῆς. V.

16 Εἶτα ὑπὲρ Φολῶς) Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς

μοίρας. τὸν Ταῦγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

ibid. Ἐρυμάνθου) De Eryman-

tho ceterisque lege Strabonem aliosque. G.

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehenſis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curioſe amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptaſſem, & ubi extremae pennae ſunt, anſas quaſdam paraſſem manibus; ipſe me primum experiebar, exultans & ſubſerviens manibus, tollens me, anſerum inſtar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conſenſa arce inde me per praeceps in theatrum ipſum demiſi. Cumque ſine periculo devolaſſem, alta iam & ſublimia ſapiebam, ſolvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam uſque volabam, atque hinc deinde ad ſummam Corinthi arcem: deinde ſupra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνου· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀ-
λυμπον ἀναβάς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισι-
τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ
τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγε-
γόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθόμην
κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστεράν
πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καβεζόμενος
ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἀνωθεν ἀποβλέ-
πων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν
τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθαρῶμενος, ἄρτι δὲ τὴν
Μυσῶν μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δοξεί μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἄλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβὰς)
τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει.
ὅς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν
Θησαυρικῶν ἐστὶ Τεμπῶν, ὅρος ὑ-
ψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλ-

λης παρατεῖνον. V.

4 (Ὡς ἐνῆν) Ὡς δυνατὸν ἦν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτομένου. V.

13 Τῶν ἵπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico assumpto, quam poterat fieri levissimo, ceterum recta versus coelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sensi, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi affedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam equestrium Thracum terram adspiciens, iam Mysorum, paulo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδε καθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἀνωθεν ἐπισκοποῦντι κατέφαινετο.

MEN. Καὶ ὁρθῶς γάρ, ὦ ἐταῖρε, εἰκάξεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει 12 τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δοκεῖ τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ρόδιον

15 Καὶ εἶγε μὴ τὸν Ρόδιον Κολοσσόν; Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ρόδιος ἀνδρὶς ἦν χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὰ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνεί- το· ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος,

ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματο- ποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίᾳ Αἰγύπτου Ἀλεξαν- δρεῖα ὁκοδόμηται τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, coniicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tantī montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἔθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαβε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεισθηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμεναι μοι γῆν εἶναι τὰ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαινετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυναῖα, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅπως αὐτῷ τρέφει ζείδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθана Φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τε

διαίος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἵρος ἀνέχων, ὥς ἀπὸ ρ' ὁραῖται μιλίαν. αἰεστάθην δὲ τοιοῦτος, ἴν' ἡ ἡμέρας μὲν σημείων τοῖς πλείουσι, νυκτὸς δὲ πυρρός, πρὸς ὃν οἱ πλείωτες ἀπευθυμένοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραίτωνιου ἔρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγ-

ματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

loffum vidissem, & illam ad Pharum turrin, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulierculae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia sunt, quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quae-rebas ab interiecto spatio in parvitate contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus es-

ῥῆθης ὄραν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὐ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνούμενης, πάνυ μ' ἦνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυσμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τίνα σεληναῖον δαίμονα ῥῆθην ὄραν. ὁ δὲ, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὗτις τοι θεὸς εἰμὶ· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις;

1 Καθάπερ Λυγκεύς) Ὁ Λυγκεύς οὗτος λέγεται οὕτως ἦν ὀξύδερκιστάτος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V. II Σποδοῦ πλέως) Ἀνάπλωτος. V.

ses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

MEN. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multram praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & affatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, Bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς Αἴτης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἤκω τάινυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾶ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδοκλεῖς. ἀπείδαν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἐγχαλῶν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα, ἥδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφίγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ εἶσθαι ὅ, τι θράσας, 14 ὀξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἣν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πῶς ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολυμένον διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα) Τοῦ Ἐνδυμῖωνος ἑρασθεῖσα ἡ σελήνη συνῆν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ

τοῦ Ἐνδυμῖωνος ἔμνησι. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλὰ δὲ. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ λημῶν) Ὁφθαλμῶν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥυτίς. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμβλα. C.) Non plane scriptum.

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me decissem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesentii sollicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distinξε, quae in terra fiunt, vides. Bene sane facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & novilunius ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion, inquit, non huc veni mercedis causa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nancisci possis? Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non

μᾶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ
 δέησι. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί
 οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφη. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς,
 αἰετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα,
 ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῶ κοινόν ἐστιν; ὅτι,
 ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰτὸς ἐστὶν ὀξυ-
 πέστατος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ καὶ τοῦτό
 ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰτὸς, ἦν ἀσκαρδαμυκτὶ
 πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ καί
 μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνίων οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ
 τοῦ αἰετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν γε ἡμιτε-
 λὴς ἀφῖγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος·
 ἀλλ' εἴοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν
 παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν
 ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
 σχῶν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, θάτερα μόνῃ πτερυζα-

13 Καὶ μὴν παρὰ σοί) Ἐν σοί
 ἐστὶ, φησὶ, τὸν ἑτα ὀφθαλμὸν βασι-
 λικὸν κτήσασθαι. V.

16 Πτερυζασθαι) Ταῖς πτέρυξι
 τὸν αἶρα πλῆττειν, ἢ πτέρυγα κι-
 κεύειν. V.

*mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indi-
 gebis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid
 igitur hoc est? neque enim novi, inquam. An nescis, inquit, te
 dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam.
 Quid vero alae & oculo commune est? Quod, inquit, multum
 visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut so-
 la contra solem obtineatur: & ob id ipsum est rex & vera germa-
 naque aquila, si nihil nilans radios intueatur. Aiunt ista, in-
 quam. Et iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ere-
 ptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-
 perfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum
 spuris istis & abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alie-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, re-
 tentis vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν
 ὀξυτερῆς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία· μηχανὴ μὴ οὐκ
 ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χειρόνος.
 ἄλλης, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι.
 οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας
 πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν
 ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦ-
 τα εἰπὼν, ἐποιοῦν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρ-
 ηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπίων, ἐς καπνὸν ἥρεμα
 15 διελύετο. Καίπειδ' ἰσχυρὰ ἐπτερυζάμην, αὐτίκα με
 Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα
 πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἐώραν
 σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ
 οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἴκοι ἔπρατ-
 τον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 Φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύ-

9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπίων) Κατὰ
 μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα)
 Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος
 Στρατηγὴν τὴν ἰδίαν ἀδελφῇ εἶχε

γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀ-
 λεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθο-
 κλῆα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβου-
 λέειν αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin
 obtusius cernat, qui deterioris partis fit. Satis fueris, inquam,
 & si dexter solus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi
 decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alteru-
 tro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sen-
 sim se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coe-
 peram movere alam, cum statim ingens me lux circumful-
 get, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despicens
 enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed
 quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum
 coeuntem cum sorore, insidiantem Lyfimacho filium, Σε-

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα λάβρα τῇ μη-
 τριᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
 ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
 ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχείοντα τὸ Φάρμακον.
 ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
 εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην.
 Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
 φορούντων εἵλετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν
 ὀφρὺν κατηλομήνος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
 παρὰ Σκύβαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις
 ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρ-
 πάζοντας, ἐπιορκούντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οικειοτάτων
 προδιδόμενους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
 σχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σιλεύ-
 κου. Tu tamen haec quaere dili-
 gentius; nam erat additum τῇ
 ἀδελφῇ. Ἀρσιόνῃ erat similiter ad-
 ditum; tum in margine aliter
 erat. Ideo quaere diligenter. Ἀτ-
 τάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem
 additum. G.

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλομήνος) Δια-

κερυμμένος, τεθρισμαμένος, συντε-
 τριμμένος. ἄλλοι γὰρ τὸ συντρίβειν,
 ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας.
 C.)

14 Διατριβήν) Τὴν διατριβὴν ἐν-
 ταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασιολογίου
 παρείληφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προ-
 μηθεῖ πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, in-
 terfectum ab uxore Alexandrum Theffalum, & Antigonum
 stupro focrum suam polluentem, & miscentem Attalo ve-
 nenum filium: & rursus ab altera parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium
 stringit in Arsacen. Spartinus autem Medus e convivio a
 fatellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus
 circa supercilium. Similia hisce & apud Scythas & Thraces
 fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, insidia-
 tores, raptos, periuros, metuentes, proditos a familia-
 rissimis. Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Privato-
 rum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὖ καίκεϊνους ἐώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκούντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ διαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου Φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δαμείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. εἴκε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοὶ παρεσχῆσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

5 Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ) Πορ-
τίῳ. V.

(Aliter videtur legisse, quam in
hodiernis Codd. Solan.)

11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.

16 Εἰλαπίναι) Εὐωχίαι, ἀρι-

14 Ἔνεργον ἦν) Δυσχερὲς. V. στοί. V.

deham, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigenter? in universum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuisset voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto expressa. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πίνειν, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
σίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε τις· ἐν γειτόνων δὲ πεινῶν
ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
μι, πολεμοῦντας ἀν' ἐάρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαῖν
ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
μικρὸν δὲ ἐπικλῖνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ Θάτερα, τοὺς
Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ
ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμα-
στιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάντων τούτων 17
ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν
ὅποιός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις
παραστησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολ-
λοὺς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστω,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν
πᾶν Γετικὴν χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος
βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων
κατεξαναστὰν, καὶ μέχρι φόρου
ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους,
ὑπὸ Τραϊάνου ὑπεριον οὕτως ἐξολο-
θρεῦθαι Δεκεβάλλω χρόμενον βασι-
λεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαρά-
κοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἐκάστου δὲ
ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίτ-
των ἐν ταῖς Γετικαῖς. Gens fera &
barbara & immitissima. G.)

11 Ὅποιός τις ὁ κυκεὼν οὗτος)
Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μί-
λιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγ-
κικραμένοι. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολ-
λῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐ-
τὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

12 Παραστησάμενος) Παρίστα-
σαι, καταδουλοῦν· ὅθεν παραστησά-
μενος, παραλαβὼν, ἰλὼν, καταστρε-
φάμενος. παραστήτομαι, ἐνάπιον συ-
στήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνωδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἐταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῶδ' αὖθρογγόμενων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τούτῳθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν σύμμιγ' ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπάδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλα-
τος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελοιοποιός. V. 9 Ἀπαδᾶ) Ἐξ αὐτῆς αὐδῆς. V.

relictō concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes iam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multiformi theatro ridicula

τρω πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελαῖν τοῖς περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρονούσιν ἐπὶ τῷ τῷ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόνην, ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτηῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὗσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἢ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνεόουν ἐφ' ὅπως τοῖς πλευσίοις τούτοις μέγα Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεβρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυώνιον πεδῖον) Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνὴ περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθῆναι, καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνοσουρίαν) Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἡμφισβήτου ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἰδοῦν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομί-

ων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δεξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακηρυκτόων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργεῖων ὡς φυγόντων κατακριθίντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακὸς, ὁ ὅμος. φακῇ δὲ, ἢ ἐψευδεῖσα. V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoeae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσούτοι ἔπεςον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ Θιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχραιῶν ἦν τὸ μέγεθος.

- 19 ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλικοί διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινας, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς,

4 Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὅρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V. 14 Θίει φέρων) Τρίχει. V.

latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto iam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum

καὶ Φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκῆαῖς μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον Φῦλον, ἐκ μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν πάντα ἱκανῶς ἐωρᾶτο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὕτω στάδιον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικεῖαν 20
Φωνὴν προῖεμένη, Μένιππε, Φησιν, οὕτως ὄναιο, διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβεῖαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Δίῳ.

1 Ταῖς μυρμηκῆαῖς) Τοῖς τῶν μυρμηκῶν τόποις. V.

2 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἡβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρᾶν τὴν αὐτοῦ χάραν ὀλιγάνδρουσαν, ἤθετο τῷ Δίῳ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληται. V.

9 Ἐς αἰγίοχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἶγος τραφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο δέρμα τῆς αἶγδος ἐντὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι φέρειν δέη) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἔσται βαστάσαι τι. V.

ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime familia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Theffalorum fabulas confidera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concussio corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divum.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, Menippe, inquit, ita tibi bene succedat! ministru mihi apud Iovem aliquid. Dixeris, inquam: nihil enim grave est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-

ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν Φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν τινὰ αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με' Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλόπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι, ἄνθρην ἦκόν παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στασιάζσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον

21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μὲθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ Φῶς) Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

sumsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi & adulterinam, aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuenda, severi interdum, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere

μαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ καὶ τινὰ ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πάγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχλημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτῳ, ἢ αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλώτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστὶ μοι κατὰ χώραν μένειν, ἣν μὴ τοὺς Φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοῶν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνῃν ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον) Τὴν ἐκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμύτως καὶ τοῦτο λέγει δραματοῦργον, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνδράπων διαβιούντος, ἅτε ἀλ-

λου μὲν ὄγτος, ἄλλου δὲ ἀξιούντος δοκεῖν. V.

10 Ἰνα) Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas nocturnum transigendarum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Iovi, & adiicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti di-

22 τῶν γεωμετρομένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀνάντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν Φαίνεται ἔργα. μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβῶν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐδύς εἰσω παριέναι, ραδίως γὰρ ὥμην διαλαβεῖν, ἅ τε ἐξ ἡμισείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνῆθι τῷ Διί. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν Θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν Φράσεων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάντῃ δειδίως καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via coelum versus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter aftra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte esset aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi esse, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul affidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ πα-
ράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀν-
θρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτε-
ρωμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερώς δριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμέ ἀπιδῶν, Φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλο-
φωνίας ἐμβεβροτημένος· χρόνῳ δ' ἐμάντων ἀναλαβὼν,
ἅπαντα διηγούμεν σαφῶς, ἀνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπι-
θυμήσαιοι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς
φιλοσόφους, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀκούσαιοι, ὡς
ἀπαγορεύσαιοι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα
ἔξῃς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τᾶλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώ-
πους ἀφίξεσθαι) Ὅμοιον τοῦτο τῷ
τοῦ Εὐριπίδου ἔκλειον· Ἡξεῖ δ' Ὁ-
δυσσεύς, ὅσον οὐκ ἔδω· ἦν κρὶ δλί-
γου, καὶ οὐκ εἰς μακράν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Κα-
ταπληκτικὴν καὶ φοβερὴν ἀπὸ τῶν
Τιτάνων. Τιτάνες δὲ οἱ παλαιοὶ

διοί. V.

9 Ἐμβεβροτημένος) Γραι. ἐξη-
χθεῖς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιοι) Ἀπαρί-
σαιοι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λό-
γων) Ὑπὸ διαφορᾷ δοξῶν ἀνθελ-
κόμενος. V.

rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos com-
moverat; & exspectabant, omnes non ita multo post ad-
venturos homines eodem modo alatos. Iuppiter autem,
terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quises? unde virum? quae patria? quique parentes?
Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae
metu oppeterem. Adstabam tamen obstupefactus, & a ma-
iestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde reperita,
quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philoso-
phos, ut pugnancia dicentes audiverim, ut sermonibus il-
lorum distractus animum desponderim, tum commentum
meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia.

Lucian. Vol. VII.

C

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπιεσταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεῖς τῶν Ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν, Ὡτου περί καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μενίππος ἐτόλμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενία σε καλοῦμεν, αὐρίον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἡκεῖς χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-

3 Ὑπανίς) Ὑποχάλας. V. *ibid.* Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὡτου περί καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθάλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero Voss. in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθάλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἡδὴ ὄρη ἐπιθίντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπίλλαν τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γε ἀλληγορία. οὗτος φυσικὸς φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλκίως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὀρεσὶν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκείθεν πσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὥς ἰστορεῖ Δημῶ-- V.

Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, & superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apol-

lo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης Physici Philosophi Thessali, Ἀλκίως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipsa autem ex analogia θεωρεῖται hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορρεούσης· haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altissima, ἡ Ὀσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὲ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμνύνοντων ὀρίων τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιάν, κατακρημνισθῆντες ἀπώλοντο· hinc confectum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. G.

6 Χρηματίσαντες) Διοικήσαντες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas, inquit, de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimitemus.* Cum his dictis surgens ad eum coeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum pro-

ξεσθαι. Μεταξύ τε προίων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
ρός ἐστὶν ὥστος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ
πέρουσι χειμῶν καβίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείο-
νος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἐτι λείπεται τῶν
ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποισεν Ἀθηναῖοι τὰ
Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπι-
τελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δω-
δώνῃ κῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινά-
μην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι
τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσε-
βεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶ

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν)
Διάσια ἱερὰ Ἀθῆναις, ἣν ἐπετί-
λουν μετὰ τῆς στουγυότητος, θύον-
τες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλιχίῳ. τὸ δὲ
Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀ-
λυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ με-
γαλουργίαν ἀποροῦντων Ἀθηναίων
χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν,
πλείον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτι-
ζόμενον, ὥς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὸς,
καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθωσαν ἄμφω,
εἰ μὴ Ἀύριανδς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥω-

μαίων δημοσίῳ ἀγαθήμασι συναντ-
ελάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt
Exc. G. εἶχε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δια-
σφαίνειν τεθεῖσθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεὸν) Δωδώνη πό-
λις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ
Διὸς καὶ μαρτυρίον. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων
φράσεως ἕνεκα κεῖται, μὴδὲν σημαί-
ων. Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀπὸ
φιλοῦσι τῆ ξίνα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo
quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &, *An vehe-*
menter nos superiori anno hiems perstrinxerit? &, *Utrum pluribus*
imbris indigeant olera? postea vero interrogabat, *Numquis*
adhuc reliquus esset de genere Phididae? &, *Quam ob causam in-*
termitterent Athenienses tot annis Iovialia? &, *Utrum Olym-*
pium suum templum exaedificare cogitent? &, *Utrum compre-*
hensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum
respondissem, *Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiant*
homines? Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum
illud, regem te esse omnium Deorum? *Ludis tu quidem, inquit.*

μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατροί, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεστὰι δὲ Δίος πᾶσαι μὲν ἀγυαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραί, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾶμιν δὲ τὸ ἱατρεῖον ὁ Ἀσκληπίος, καὶ τὸ Βενιδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πίσσα) Ἐνθα ἰτελεῖτο τὸ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V. — Písa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι

μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὁσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματάδεες ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥττον τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρεῖσθαι ἐπιφαίνοντες, ἀρχοὶ καίονται καὶ ἀνέπισκιστοι μηδὲν ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τοῦτους προθυμουμένῳ· διὰ τὸ ἀναφελές τε καὶ ἀκαρπός. V.

Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novī, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: ac Dodona & Písa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Ephesi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas statuunt: mihi vero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vi-

μων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἄττα 25
 διεξιόντες, ἀφικνούμεθα εἰς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν
 καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. Θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς,
 τοῖς στομίοις τῶν Φρεάτων ἐσικυῖαι, πᾶντα ἔχουσαι,
 καὶ παρ' ἐκάστη θυρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πᾶμα,
 παρῆχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἡύχοντο δὲ πανταχόθεν
 τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ
 αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, ὦ
 Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι
 Φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως
 ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν Φαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυ-
 ναικὸς, εἶθε λάβοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό
 μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἡύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νό-
 τον· ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπα-

*deas Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quae-
 dam collocuti pervenimus ad locum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
 teorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unam-
 quamque sella aurea posita. Ad primam harum assidens
 Iuppiter, remoto operculo precantibus se dabat. Orabant
 vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse
 quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero
 eiusmodi: Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi
 nascantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur! Alius qui-
 dam diceret: Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum
 fratri infidias! contingat mihi causam vincere, coronari
 Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare roga-
 bat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem*

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετά-
ζων, οὐ πάντα ὑπισχεῖτο·

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.
τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ
στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέρον, τὰς δὲ ἀνο-
σίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω,
ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾷς δὲ τινος
εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνου-
μένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν·
ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαῖκον ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδὲν τι
ἀποφῆνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖ-
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐχρημάτισε
ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευ-
τέραν θυρίδα, κατακύνψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαῖκον ἐκεῖνο ἐπο-
πόνθει) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδη-
μίαν τοῖς Πυρρωνίοις ἦτοι· Ἐφεκτι-
χοῖς ἀπονίμεις, Λουκιανέ· ἀντιδια-
στέλλονται γὰρ τοῦτοις οἱ ἐξ Ἀκα-
δημίας· ὥς αὐτῶν ἴστιν ἔχαιναν τῶν

Πυρρωνίων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑπε-
τυπώσειςιν. ἱπασχοι γοῦν τοῦτο ὑπὸ
τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λό-
γων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παρά-
σχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάδεισιν.
V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus singulis accurate
examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuvit illud.

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam repo-
nebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum stando re-
mittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis ve-
ro precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contra-
ria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habe-
bat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum
usu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; sed
Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. Cum
autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit
fellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriūran-

ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικού-
ρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς
θρόνον, κληδύσι, καὶ Οἰμαῖς, καὶ οἰωνοῖς προσέξων.
εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ
καπνὸς ἀνιῶν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου
ταῦνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις,
καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· τήμερον παρὰ Σκύθαις
νέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἑλλήσι νι-
φέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νό-
τος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαι-
νέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν 27
αὐτῷ διωκημένων, ἀπῆειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δείπνου γὰρ
ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ μετ' ὃν Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν,
καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφι-
βόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ

16 Τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque se prae buisset, &
Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam
transiit, ut ominibus, & vocibus, & auguriis attenderet.
Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per
quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis unius-
cuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestati-
bus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat,*
apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per
Eydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem stultibus agat
Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cap-
padociam. Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abii-
mus. Iam enim coenae tempus erat: meque assumptum Mer-
curius affidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Attin,
& Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγγυόμεν. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἡ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὥς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένους, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἰθόπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἔδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερέων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δεῖπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν

1 Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic & Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic & Lucianus βωμολύχος. G.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῇ τῇ λίπῃ. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὀρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν) Τὸ ἀριστον μὲν ὕδαρ. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Iovem, corylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusus ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. καίπειθ' ἡ κόρος ἦν, ἀνεπαυό-
μεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ 28

Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμενην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ
ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ Φύει πώ-
γωνα, ἢ πῶς γίνεται νῦξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος
αἰεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέ-
δαρθον. ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν
ἐκκλησίαν. Καίπειθ' ἀρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὐ-
τος ξένος παρῆσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώ-
σασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ἐπὶ τῆς σε-
λήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνων μη-
κέτ' ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γὰρ τι
ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀπὸ τοῦ 8 Κατέδραθον) (Lege κατέδαρ-
θέν. V. θον) Κατεκοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias ef-
fet, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitare tum multa alia, tum prae ceteris illa, quo-
modo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quo-
modo nox fiat in coelo, praesente semper sole, & una epu-
lante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praesenti-
bus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus*
hic noster hospes praebeuit. Cum autem olim voluerim communicare
vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis in-
citatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim
hominum genus, non ita diu seculo spumae inflat innatans, pi-

γόν, Φιλόνευκον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλυχον, ὑπό-
 μωρον, τετυφωμένον, ὑβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ'
 Ὅμηρον εἶπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοῖνυν εἰς
 συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυ-
 ρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ
 δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατη-
 τικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ
 ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιβέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται
 ἐπιπλάστῳ σχήματι κατὰπτυστα ἤθη περιστέλλοντες,
 εἰκοτές μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν
 ἦν ἀΦέλῃς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην
 στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον
 30 ἐπὶ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι
 δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καταφρονοῦσι, περὶ
 θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξα-
 πάτητα μειράκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγω-

1 Ὑπόμωρον) Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερφαντον. V.
 11 Ἐοικότες) Γραι. ἰμφερεῖς. G.

grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae
 obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homericō ver-
 bo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, ex-
 cogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se voca-
 runt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis
 nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi
 augusto virtutis nomine, supercilii sublatis, demissis barbis, cir-
 cumeunt ficto habitu despiciendos mores occultantes, similes maxi-
 me Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, & ami-
 ctum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est,
 homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales ve-
 ro cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum op-
 portunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico-

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ
 πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσιν, μόνοι
 δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν
 ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχου-
 σι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι
 μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
 ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ
 ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐν βουλῇ ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦ-
 σι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοι-
 δορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦ-
 σι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι
 δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφρονέατός τε ἦ, καὶ ἰταμώτατος,
 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτερος. Καίτοι τὸν δια- 31
 τεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν
 ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ δὲ ὅη τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί
 Φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν,

16 *Hr ἴρη) Ἐστὶ ἰρατῆσις. G.

*clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non
 habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & tempe-
 rantiam laudant, divitiisque & voluptatem despuunt: soli vero,
 & sibi cum sunt relictis, quid dicat aliquis, quae edant, quam ve-
 nerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum ve-
 ro omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem ne-
 que suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei,
 Non habiles bello, non consultantibus apti, tamen accusant
 reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta
 quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille in-
 ter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impuden-
 tissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui contem-
 dit & clamat, & accusat alios, interroges, Tu vero quid agis?
 aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? di-*

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θελοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολoutῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἐταῖραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἐταίρων κατὰκειται νοσῶν, ἐπικοορίας τε καὶ θεραπειᾶς δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
 32 μὲν ἐστὶν ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὕβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὦρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἅπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πενήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐ-

3 Ὁ Μῶμος) Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μιμνῆσθαι τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

cat sane, si iusta & vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Di, istae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino, quae fiant, inspicere. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere seculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis fa-

δὲν ἔξεν προσδοκῶν; ἀ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἡκούσατε τοῦ ξένου χθές διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλευέσθε ἀ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33 τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραυνῶσον, κατάφλεξον, ἐπιτρίψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε σὺν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναι τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα σὺν ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ, καὶ κυανέσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῶσε Κρονίων.

5 Διετεθρύλλητο) Θορύβου καὶ παραχῆς ἐπληροῦτο. V.

11 Τὴν ἐκχειρίαν) Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἐξῆς, ἥτοι τὸ ἐπὶ ἐρχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρεχόμενου δηλωτικὸν

τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐκείνου τοῦ τῆτις, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι· praesentis autem τὸ τῆτις· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec iam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus perfonuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtete! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iuppiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, & omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nositis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam imperavi iustitium. Novo igitur anno, incunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέν-
 τα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
 τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν
 ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος
 τοῦ θεοῦ ὡτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
 θηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαν-
 τα, ὦ ἐταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν
 τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
 εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κα-
 λῶν, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα ἀπο-
 πτέρυγας καὶ γυπῶν ἀναπτήναι ταύ-

ταις καὶ πάλιν; G.

4 Ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν
 Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

*De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne
 qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His
 dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia
 audisti, Sodalis, allata e coelo, omnia. Abeo iam, ambu-
 lantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium al-
 laturus.*

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
 ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
 ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
 ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. **Α**ΛΛ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσα τῶν φιλοσόφων ἰ
 παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ
 γοῦν ᾔδεσαν ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ
 ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον,
 Ὅμηρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
 ρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγούμενῳ, ὃς
 οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθαρᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

B I S A C C U S A T U S
SEU TRIBUNALIA.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS,
 ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS,
 VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE,
 SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. **D**ISPEREANT vero, quotquot philosophorum apud
 solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot
 hominum causa subeamus molestias; non sane nectaris aut
 ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimi-
 rum fidem habentes, caeco homini atque impostori, bea-
 tos vocanti nos, & coelestia enarranti, qui neque videre;
 quae in terra sunt, poterat. Iam Sol quidem huc curru iun-

ἥλιος οὕτως, ζευζάμενος τὸ ἄρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδικώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ σῦς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἢ γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπὶ ῥαθυμίας λάβη, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς καμάζουσι, καὶ τοῖς αἰσὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δὲ τὰ ὦτα ἐκκεκώφεται πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καί κεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὐθις εἰς τὴν Κλάρων, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῶσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασσησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρῆναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παριστάναι συνείροντα

³ Κνήσασθαι τὸ σῦς) Aurem
scalpere. G.

⁴ Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν
ἀπορίψαντες. V.

ſto per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod aiunt, ſufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excuffis frenis equi, & via defleſcentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipſa circumit, lucens comiſſantibus, & intempeſta nocte de coena redeuntibus. Rurfus Apollo, negotioſam artem qui ſibi delegerit, parum abeſt, quin obſurdeſcat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceſſunt: & iam quidem Delphis eſſe cogitur, paulo poſt currit Colophonem, & inde Xanthum tranſit, tum curriculo rurfus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in univerſum, quocunq; illum Antiſtita, ſacro liquore poto, & commanſa lauro, & commoto tripode, adeſſe iubeat, impigrum oportet con-

τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δοξάν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅπσα ἐπὶ πείρα τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῶ, ἄρκεια κρέα καὶ χελῶνας ἐς τὸ αὐτὸ εἰσόντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῆνα ὀξὺς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος, ὀρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀνδῶν, ἐπ' ἀλλοτρίοις τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ εἰ, εἰ τοὺς ἀνέμους Φιτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διακυβεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα αὐτῶ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀνδρίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festum praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, & oracula illi subilciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum negotia mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μιν ῥία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιорκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἢ κνίσσῃ καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσέ· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὅφ' ἕνα καιρὸν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς) Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες τῶν ἔργων ἄπτανται. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

9 Ὡσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον) Νεμία ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθίᾳ παρὰ Τριτὸν λεγόμενον, οὗ

Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νεμία ἐπιτελείσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τοῦ λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότετοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

ipsa Deorum opera inspicere necesse fit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum adminiftrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ράδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταί, εὐδουσι παννύχιοι τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὲς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἅθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνήται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάταρ μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυ-

2 Ἐν Αἰθίοψιν) Homericum πετο δαίτι· καὶ τὰ ἑξῆς. Odyss. I. hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεχίαθε (v. 22.) G. τηλόθ' ἴοντας. Et μοχ, εἰθ' ὄγετίρ-

Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Geras, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem

Per noctem capiunt: nostros, Iovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vitis erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur, nec libabitur, & fames multa *ingruet*. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expertus, pro omnibus *In-*

πνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ πάντων μερμηρίζω κατὰ Φρένα,
καὶ κατὰ θυμόν, μόνῳ τῷ θεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμη-
3 μένος. Ὡστε ἡδέως ἀν' ἐρδίμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μό-
νους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡ-
ραῖς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα
ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας
εἰώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτος
ἤδη, καὶ ἀραχιδίων διεΦαρμμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι
ταῖς ἐπιστήμας καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συν-
εστᾶσι, πάντῃ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασθαι
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπι-
βοῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες
ὡς οὐκ ὀλιγαρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπο-
λαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 Ἐώλους δίκας) Ἐωλός ἐστι
ὁ χθισινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος
τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. εἰώλους οὖν δίκας
λέγει τὰς μὴ πῶ τελεσθεῖσας, ἀλλὰ
φυλάττομένας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρώτος) Σήψις. V.

8 Καὶ μάλιστα ὁπόσαι) Καὶ μά-
λιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν.
οἷον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰα-
τρικῆς, ἢ ρητορικὴ γραμματικῆς. V.

13 Ὑπερήμερους) Παραβρινοῦσας
τὴν προθεσίαν, τοῦτ' ἐστὶ διακαρα-
ουρούσας. V.

tra animum curas, ac per praecordia verso, eo solo honoratus,
quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim phi-
losophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vaca-
re nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo ha-
beamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot
causarum libellos servamus repositos, a rubigine & aranea-
rum telis corruptos; ex eo praesertim genere, quos scien-
tiae atque artes contra homines quosdam detulere, anti-
quos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, &
indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accu-
sant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differ-
rentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos
arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes,

ΕΡΜ. Καὺτὰς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσ- 4
 χειραϊκόντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ
 περὶ τούτων ταῖς λόγους ἐνέβαλες, καὶ ὦν λέγω. πάνυ
 ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
 Φανερόν μὲν οὐ τολμᾶσι λέγειν, ὑπατονηβορύζουσι δὲ συγ-
 κεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· αὖς ἔδει πάλαι τὰ καθ'
 αὐτοὺς εἰδότες, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
 ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγελαῦμεν;

ΕΡΜ. Οὐμεναυ, ἀλλὰ ἤδη προβῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος,
 ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας ὅποσοι τὰς
 γραφὰς ἀπετηνόχασιν, ἤκειν τήμερον εἰς Ἀρείαν πάγον,
 ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια
 κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων.
 εἰ δὲ τις ἄδικον οἶοιτα γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι

16 Ἐξεῖναι (φάνται) Ἐκκλητοὶ δεικνύουσιν. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere que-
 rentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute sermonem de his inieciſti, dico nimirum. Omni-
 no graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte qui-
 dem dicere non audent, submurmurant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione
 sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non sane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devota, praeconio edic, forum esse iudi-
 ciorum, in hanc formulam: Quicumque detulere causas, ut ve-
 niant hodie in Aream pagum: ibi vero Iustitiam forte assignatu-
 ram illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athenien-
 sibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi

ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδικαστο. σὺ δέ, ὦ θυγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἢ' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελαῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φῆς αὐτὸν ἐκείνων ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄβλιος τοῦ κωνείου, μὴδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀναθην. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Σιμνὰς θεάς τὰς Ἐρινύας· τούτων γὰρ τὸ ἔργον πλησίον ἢ τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὸν Σωκράτη λέγει. V.

14 Μὴδὲ τὸν ἀλεκτρούνα) Ὁ γὰρ

Πλάτων ἐν τῇ Φαίδρῳ τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῇ μέλλειν τελευτᾷ, ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῇ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρούνα ὃν συνετάξατο. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, assidens ad Severas Deas, fortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rurfus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iup. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim filius, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἤλεκτρούνας τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσούτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας Φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἐτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6 τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὅρας ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πῶγων βαθύς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἅς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξάντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίειον ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶπτον ἂν τις ἐν πλοίῳ

didiffet Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Iniustitia.

Iup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res sunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim & per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, temporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπὶ δὴ ὁ ὀφθαλμός,
ἀπορήσει φιλοσόφου.

- 7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν εὐτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδύττονται, πρὸς
ἀλλήλους ἐρίζαντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς
περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐ-
τῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με ἐπὶ δὲ τῶν
πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχε-
σθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἣν ἀφίκω-
μαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν
προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἰκα-
νὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη,
ὥς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

- 8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῷ Σουείου, μικρὸν
ὑπὰ τοῦ Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰς λαίαι τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Δεδύττονται) Ταράττουσι. V. 6 Προποιεῖσθαι με) Ὑδιοποιεῖ-
σθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχεῖσθαι. V.

gat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in
philosophum.

Iup. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui
contentant inter se, & ipsi, quae de me disputant, igno-
rent. Aiunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem
disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne
in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si
quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam ho-
spitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit,
si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam,
ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paulum
sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina;

δύο ἐκείναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάσαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεῖς; μὴ δέδιδι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνήσκειν ἐκείναι πάντες οἱ Σκειρώνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σαφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοά, κατέχευσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχρηάτες εἰ ποτε εἰς αὐτοὺς καταπτῶ ἄλυσιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάληδες, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποῖαι γεγέννηται καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐταῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὔσαν μὴ λέγων. οὐκ ἄλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

1 Ἐκλελῆσθαι πάσαι) Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

4 Σκειρώνες) De his confule Scholia ad Iovem Tragoedum (Vol. VI, pag. 249.) 6.

ibid. Βουσίρ.) Φαλάρ.) Hic ad Iov. Trag. remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 Ver. Hist. c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non iam similis est seculi conditio. Mortui sunt illi Scirones, & Pitýocamptae, & Bufirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes, ficunde ad illos rursus devoles.

Iust. Tu enimvero, Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane potest: iniustus enim sim, si tibi, forori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum valgis il-

ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριάτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τὰ ληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμώτατοί· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ρύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅσον δειυσοποιὸν τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιζόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλιῶται τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἶονται καὶ οὗτοι μεταβεβάσθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ 9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

10 Δειυσοποιόν) Τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contrigere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum opimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπω-
μεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἥδη. καὶ ἐπεῖπερ
καταβέβηκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα που ἐπὶ τοῦ πάγου
κάθησο, τὴν πνύκα ὀρώσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' αὖ κη-
ρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνα-
βας, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκα-
λέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ᾧ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν
ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγ-
γα, ὁ λάσιος ἐκ τῶν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί Φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θε-
ραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν
ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὀρώσα) Τὴν ἐκκλη-
σίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πε-
πυκνωσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τό-
πος παρὰ τὸ πεπηγῆναι καὶ συνεστά-
ναι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόου) Ἐπήκοος χᾶρος ὁ
πρόσφορος τῇ φωνῇ ἑξακουσθῆναι.
ἤτοι ἡ περιωπή. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρ-

μοδίας ὡς ἴδιον οὖν ἱκανεῖ αὐτόν.
V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὁρος Ἀρκα-
δίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δα-
ρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς
Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δὲ ἑαυτοῦ
ἦλθεν, ἀλλ' ἐπέμψε Δάτιν στρατη-
γόν. ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἡτ-
τήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflecta-
mus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem
hic in colle confidere poteris, concionem prospiciens, ex-
spectansque, dum *mandata* a Iove edixerō. Ego vero con-
scensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto
advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit
ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsu-
tis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum
maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium ha-
bitabat, post appulsum vero Dauidis, & exscensionem bar-

Μαραθώναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκός, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσεισε· δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίκῃ.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μουσικώτατε καὶ πηδῆτικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκράπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγγα) Σπήλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκισάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viros salutaturn accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iustitia.

Merc. Et . . .

Iust. Tu quoque salve, Pan, canendi & saltandi inter Satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praekonium.

Iust. Demisit me, Pan, ad fortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδέεστέρον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικούτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνὸρξιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἱ ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἄρ' ἐκεῖνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθραποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνήμι

3 Ἀπωσάμενος κυδοιμὸν) Πέλει- τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολ-
μοι. λέγεται γὰρ Πάν συμμαχίσας λους τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenuis mihi similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη.
πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι
τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός·
τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικός, ἢ
δέη. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ
ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξι-
όντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶ-
τα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων·
προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φέγμα μέ-
χρι πρὸς τὸ ὄρθιον ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγά-
λα λέγειν ἐβελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ
τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ
τῶν αὐλητῶν, ὅπότεν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιά-
ζονται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 Ὅρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐν ὄρεισι
διατρώμενος. V.

2 Ἀστικά) Πολιμικά. V. Im-
mo πολιτικά. Quamvis ne hoc sa-
tis recte. Solan.

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστα-

τον ἔγραφε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν
ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμ-
πτασμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) Ἀντὶ
τοῦ ἐπὶ τὸ μείζον καὶ ἐξὺ τῆς φω-
γῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & comtula ista dicta atque ur-
bana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista
aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistu-
lam ego sapiens: ceterum caprarum pastor, & saltator, &
si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper cla-
mantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, &
expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina
nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se
sermones: procedente vero disputatione, ad orthium us-
que modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, &
intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum,
cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπέξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὅς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ἐπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοήν κεκληλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἔδοκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πῶγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἶγε δεῖ μὴδὲν ὑποστειλάμενον τάληθες διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὄρας) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δέλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

§ Τεθήπασι) Θαυμάζουσι. V.

tis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tener, atque adstant, audacia illorum atque clamoribus defixi ac delinisti. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile infit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum faepe iam vidi, sero vespere.

Iust. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύ-
χη καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφβολιῶνος ἐβδόμη
ἰσταμένου. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἀρείον
πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ
αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων
Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς
τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ
ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τού-
τους ὁ Δίακος ἀναπεμφάτω. ἦν δὲ τις ἄδικα δεδικά-
σθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιέται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφε-
σις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ Θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόη-
σαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἔλκοντες ἀλλήλους
πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς
δὲ ἥσῃ πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχε-
τε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῶν νόμος·

Pan. Nempe.

*Merc. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix fau-
stumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicun-
que causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortie-
tur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athe-
nensibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudi-
cum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam
in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus.
Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, provocatione
certabit: est autem ad Iovem provocatio.*

*Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamo-
res! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios
arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam
Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, &
fortiminor, & iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego ve-*

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαί τι μέλος τῶν ἐρατικῶν, ὡς τὴν Ἥχῃ εἰώθα ἐπικερτομεῖν ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἐμοίγε, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀβρόοι γοῦν, ὡς ὁράς, προσίασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἀκραν.

ΑΘΗΝ. ΕἴληΦά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἥδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 Ἄλις ἔχοιμι) Ἀντὶ τοῦ ἅλις ταί, μίτε ἀπὲ ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἶον· οὗτος δι' ὅποτε εἰσέλθοι, κακὰ πολλὰ με εἰργάζετο, ἀπὲ γὰρ τοῦ εἰσῆλθαι. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditio-
hum vero & iudicialium orationum satis mihi fuerit, qui
quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Densi enim, ut vites, cum tumultu
accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, scelestē.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius sortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iust. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

Lucian. Vol. VII.

E

δίκας ἐς τὴν αὐρίον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαϊς, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἑραστήν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετήν.

ΔΙΚ. Πάντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένης.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρίνέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτικὴ. V.

mus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.

Iust. Sortire septem iudices.

Merc. Porticus [Stoa] contra Voluptatem, iniuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.

Iust. Quinque sufficiunt.

Merc. De Aristippo Voluptas contra Virtutem.

Iust. Quinque & his litem iudicanto.

Merc. Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.

Iust. Tres solos fortire.

Merc. Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.

Iust. Novem iudicent.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὡς Δίκη, τὰς 14
 δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ
 εἰς ὕστερον δεδικάζονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαι γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγ-
 κλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαπο-
 κεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὡς Ἑρμῇ, χαριζομένῳ τὴν δέσιν· ἀπο-
 κληροῦμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
 ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ
 αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται
 τοῦνομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κω-
 λύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτος.

² Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτορ οὗτος εἴ αὐτὸς, καλούμαι Λουκιανὸς. V.
³ 1 Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque fortiamur, Iustitia, duas nup-
 ras, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet no-
 vum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Ita-
 que inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus.
 Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haece: satis mul-
 tae enim iudices fortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae tractationis dicam scribit Syro: Dia-
 logus eidem, contumeliae.*

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo fortire, *Rhetori Syro*: nihil enim impe-
 diet, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἴδου καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληράσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεικνῆσθαι· πλὴν ἀποκλήρου ἑνὸς τοὺς αὐτοὺς ἐκατέρωθεν τῶν δικαίων.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φρίδη, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾶς, καὶ διανεύεις; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθὼν.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἑστήκα, ὡς ὁρᾷς.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινὰ πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαρρηγῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ Φανεράῳ συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν ἐγγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν.

Iust. En transmontanas iam etiam Athenis in Areopago fortiemur *dicas*; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum fortire undecim, eisdem utrique *dicae*.

Merc. Bene tu quidem, *Iustitia*, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicium.

Iust. Primi sedeant *Academiae* & *Ebrietati*. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, *Ebrietas*. Quid taces, & nutas? *Accede*, *Mercuri*, & audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem sto, ut vides.

Iust. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet causam *Ebrietatis* palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευάσται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, Φηδῶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερά εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥᾶδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρότερον τὰ 16 ὑπὲρ τῆς Μέλῃς· ἐκείνης γὰρ τότε νῦν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ ἀβλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμανα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτريان ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, μεθύων αἰεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος· καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iust. Quid?

Merc. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet.

Iust. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque causam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdum comissabundus vagabatur per forum medium, cum psalteria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput sermo redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui

Θηναῖοι ἅπαντες, οἱ μὲν πᾶντοτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγούσα, ὑδροποτιῶν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δεὸν πίνειν κατακείμενον ῥημάτια σχολιὰ καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθούντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ ρικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὥδας ἀπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος εἴοιτε καὶ διψαλέος εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρβείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ρευσάτω.

ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vocolas, miserasque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam & sitiens ad mediam usque vespeream desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicte Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἄλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςι μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὐλογα, ὦ ἄν- 17
δρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἰρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέβης· εἰ
δὲ καὶ μοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὥς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰ-
κίτην εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέ-
βην, ἀλλ' οἰκίον ἐμοῖ, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς
Ἥδονης, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, διέδθειρεν
ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχούσα ἐκ-
δοτον, ὥς μὴδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι·
καὶ ἂν γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο,
ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἑωθεν ὁ ἄθλιος
ἔστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

Iust. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla istam iniuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante Voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corrumpitque miserum, comissionibus & meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paulo ante putabat, pro me dicta putatore. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque,

ὑβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν σινουσίαν, ἐπιταράζας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, ἑαυτὸν τε εἴωρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνθει, καὶ ἡφαιζέτο. ἡρυνθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡυτομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ; ἀλλ' ἐκῶν

contumelia maiorum suorum, & totius civitatis; risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtutē & temperantiā. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem, Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη
 κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθῃτε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
 ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γε-
 λοῖώς ἔχοντα, καὶ μῆτε Φωγὴν ἀφίεναι, μῆτε ἐστάναι
 ὑπὸ τοῦ ἀκράτου θυνόμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα,
 καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ
 πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε
 χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ.
 εἰρήκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἀμεινον ἢ
 αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά 18
 στήθε, καὶ ἄλλοις χρὴ διατάζειν.

ΔΙΚ. Πᾶσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναι τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
 μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόν 19

1 Καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον,
 παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec me-
 jiora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis, quo-
 modo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum ac-
 cepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere,
 neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem
 reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium,
 & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gra-
 tiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarij.
 Dixi. Vos autem iam considerate, cum utra nostrum esse
 illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite,
 Iudicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati
 calculum adiecerit. Sedere iam, quibus sortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ ἢ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

- 20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντιδίκον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθριωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἣν ἐβελήσθητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. ταῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀφείας, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σῶφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασσα, πρὸς αὐτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέβῃ, ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χείρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-

7 "Οτι ἐν χρῶ κέκαρμαι)"Οτι οἱ Σταῖκοι τὰς κεφαλὰς ἵσαν διόλου κικαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, [*Poecile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despiciere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido, multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγή-
 σαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως Φιλοσοφεῖν·
 μήτε τὸ ἀλγεινόν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδύ ἀν-
 δραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦν-
 τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη
 δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη
 τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ
 τὸν δαίλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα
 τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς
 παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ'
 αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν Θεῶν Φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-
 βείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἐγώ γε ὡς
 εὐδὲ αὕτη παρεσκευάσται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλ-
 λά τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάζεται συναγορεύοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράττου-
 σα. V.

8 Ἀφηνιάσαι) Φυγῆν. V.

11 Ὅπου μὴδὲ τῶν Θεῶν Φεῖδε-

ται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπὲρ
 κρυσσαν ἀθίους μὲν ὄντας, ἡδονὴν
 δὲ προσβέοντας. V.

cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat,
 liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invi-
 etum quiddam, metuentes, neque suave quod est manci-
 piorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle
 & ficibus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens,
 & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, ple-
 rosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, no-
 stras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset ae-
 grotantem: neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis
 quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Ita-
 que si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam
 poenam ab ista sumseritis. Audi equidem, neque ipsam ad
 dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse
 patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concu-

ἄντρου Φᾶ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἰεταὶ γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκάλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκεῖνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐβελήσκει κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὄρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

- 21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἔρῳ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπαυδαῖς τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησιν ἐραστὴν εἶναι τῆς ἡ

2 Τὸν ἡμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θεσεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δι-
κάζοντες. V.

cat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediēbat, quo minus iniustitiae plena esset terra, illis derestantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδονη, Φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἔραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδῖαν μυσαχθεῖς, καὶ ἦν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδέϊαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτόν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸν πόνον, καὶ ἐκδοτὸν τὸν ἄβλιον παρέχειν ταῖς

7 Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut sup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυβρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἱλέου βωμὸν) Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τοῦ ἱλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἱλευσῶσι, κατίφυσον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στοϊκοὶ τὸ ἀγαθὸν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πυγῆς ἔχον χεῖραν, ὃ καὶ ἀφορίζονταί, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ἀφελῆσθαι τῷ πρῶτως εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ἀφελῆσθαι· ὅσπερ εἰ θερμαίνοντες τις ψύχους τῆς ἴσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαίνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἰτίον τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημμένα διατεῖνον, τὸ οἰοῦν ἀφελῶν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ καλὸν εἶναι τρίττον. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καλούμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαίθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἰ φάσκει τις, πρὸς τὴν αἰσθητικὴν ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἐνέκειν πόνοις αὐτὸν ἐκδύοντα ἀνα-

ρῶς διακρίσθαι. ταῦτα δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός, εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὕτε κατὰ ψυχὴν, οὕτε ἐκτός. ὅσπερ ὅσοι φιλικίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μικρὸ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τρίττον ἔχει διαφορὰν. κατέτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ οὕτε ἔξεις, οὕτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετάς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονίμεισις, ὁ δικαίωσις, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονέρος, καὶ φθούρης. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρος, καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis confumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitrarus, cum deinde di-

μεταμαβὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἁμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. εἴρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

ἐπὶ τῶν κακῶν κατὰ τὸ ἑαυτοῦ τῆς εὐδαιμονίας προῖουσιν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἀφρον, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δέ, καὶ δυσειπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὰ περιπάτωσι, καὶ πλημμελὲς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πάσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἰνθρμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶν ἐστὶν αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶν φασί, ζῶν δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὄντος λογικῷ, διανοῦ, φύσει πολιτικῷ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρώπου καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένης ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστὶν τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων ζῶνται κακοδαιμονούντων. αἰοσι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζῶν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί, τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, ὅσον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἴσχατον τῶν δρεκτῶν, ἐφ' ὃ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρονται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πέναν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς τοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε ὀρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ

περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὴ εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχύν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίαν ἀριότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πέναν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παρὰ φύσιν καὶ σῶματος, καθὼς ἡ μὲν ἐστὶ φάσειν ψυχῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τριτὸν καὶ πηρώσις δεκτικὴν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφροσύνη, προκοπὴ, γνῶμην, ἐξέτιτα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχύν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπενέμουσιν ἐν ἰκαστῶ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφροσύνη, ἀπροκοπὴν, δυσμάθειαν, ταυρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πέναν, τεκνοποιίαν, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάβασιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἄλλα πᾶσαι καὶ πόνοι· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελεῖ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν πατηλὴν παρέχεται χρεῖαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερῆν καὶ ἀνέχεσθαι πόρους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανειουμένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιούντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ Φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀβλῶς τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἐνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανθὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἄιδος κυ-

τῶν ἀνθρώπων ἀποδοχὴ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὕσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ἔχειν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἑκτός· οἷον εὐφροσύνη ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφροσύνης, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἐπὶ τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἴσθι, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχυρὸς ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὸς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἴσθι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους γινόμενη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγου δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχυρὴν κατὰ μετοχὴν δι, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγισιόν,

καὶ αἰσθησις μὴ πεπρωμένη· πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἴσθι, φασί, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἴσθι κινητικὰ καταστροφικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἑτέρα ὅσα ὁρμῆς ἴσθι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἑτέρα, καὶ μὴ καταστροφικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ἡμῶς. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρέτόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφῆς ἢ εὐεργασίας ταῦ πένες, ἢ δι' ὁδοῦ δι' ἀλαζονείας, ἢ δι' ὑγίειας καὶ εὐαισθησίας δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

* (Ὡς καὶ ὁ πόν.) Κακὸν ἡγῶ τὸν πόνον; ναί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius. opuscul. V. c. 22. Solan.)
9 Τὴν τοῦ Ἄιδος κρῖνιν· Τὴν τοῦ Ἄιδου περιχεφαλαίαν. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem : & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere : atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua proderet decreta : verum miserum in modum Tantalum illud supplicium sustinere ; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavis. Si quis igitur Gygis anulum det illis, quo induti non videantur, aut Orci galeam ; bene novi, futu-

νέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις Φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσῃν τὶ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγῃσιν καὶ ἐνόσησιν, καὶ ὁ πόνος ἀλγέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τᾶναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγῳσι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκείῳ ἔχει. εἰρηκαὶ ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

Δι, ὅτι ταύτην φέρει οὐκ ἔτι ἐφάπτο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν &c. (ut in V. ad ἀφελείσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, five circa corpus: quae-

dam vero neque secundum animam, neque extra. Et turfus: Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, τελικά μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἢ δὲ ὕγεια καὶ εὐκωδιστία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, gaudere verbis, mentem habere ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Lucian. Vol. VII.

F

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερατῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοᾶ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἢ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid *differeus* & *indifferens*, *productum* & *reictum*?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se diffyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilem.

Iust. Quis superavit?

Merc. Omnibus *calculus* Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφή, καὶ 23
Ἀριστίππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ
ἐστὶν Ἀριστίππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μενουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γάρ ὁ
ἄνθρωπος, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυ-
ρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερκίσεται γὰρ καὶ αὕτη
ἡ δίκη ἔστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παρα-
πλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ
Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξῃ ἡ Τρυφή· νι-
κώσης δὲ αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μὲν τοι Ὡς καὶ ἐν τῇ
συνθεσίᾳ εἰσθεὶς μὲν λέγεσθαι ἀορί-
στως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος
τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέ-
λαιαν σιγῆσιν, καὶ ἀορίστως προ-

εἰργκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν.
δείσαν γὰρ καὶ ἀρισμύνας εἰπεῖν οὐ-
δὲ οὕτως τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
δικαστικόν· κοχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐ-
τελεῖς τὸ τριόβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iust. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

*Merc. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem
ipse quoque adfit.*

*Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim
est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera.*

*Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir
est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.*

*Iust. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque
causa, usque dum Iuppiter pronuntiet de Dionysio. Vici-
num enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vice-
rit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente
contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare*

μὴ λαμβανέτωσαν οὔτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἢ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοῖνυν ἢ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ἡ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφυγεν ἢ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ διώκει ἐπτημένους τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἢ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

13 Πίφουγην) Τοῦ Διογέτους ταῦτα λέγοντος ἢ Ἀργυραμοιβικὴ φοβερότερον ἐφυγε. V.

alii iam adfunto. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri senes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensfaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim iam statim fuste illam percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Mensfaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὡς Δίκη, ὃ 25
Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἑώρακε τοῦτο
πράξειν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν
τὸν λογογράφον ἥδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρῶην ἀπὸ
νέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ αὐδὲν ἤπειρεν ἥδη
κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγεῖ τῆς
Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν
ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἑωρον εἶναι
τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χρεῖς, ὥσπερ ἔφης,
ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς
μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολο-
γούμενου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύρρων δὲ) Ὁ Πύρρων ζω-
γράφος πρότερον ἂν, γίγνεται μετὰ
ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκο-

πὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστά-
μας. V.

12 Ἑωρον) Παλαιά. V.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho au-
tem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum au-
ctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen
ipsum delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc
iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube
causam Rhetorices. Vah quot convenerunt adaudiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta
est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas,
delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dia-
logum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτεῖ
ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

- 26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐ-
χομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχουσα διατελῶ
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ'
ὑμῶν εἰς τουτοῖν τὸν ἀγῶνα. εἴβ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δί-
καιον, τοῦτο παραστήσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀν-
τίδικον σιωπᾶν κελεύειν ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βούλημαι, τὴν κατηγορίαν εἶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ
τὰ ταῦτά μοι παρίσταται γινώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέ-
πονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.
τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ
πρὸς ὑμᾶς τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψε-
σθε, ὥστε, ὅπως μὴ χειρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ,
σκεψασθαι δεόν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσιμιά-
ζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ρέαντος, ἄρξομαι τῆς

dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Ve-
rum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque pre-
cor universos, ut quanta est semperque fuit, mea adversus
urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in
praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere
iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi,
accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi
sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respi-
cio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-
millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo per-
tinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum
ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne
longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τοῦτον κο- 27
 μιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνὴν, καὶ μο-
 νονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
 τὴν Ἰωνίαν εὐρούσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὃ, τι χρῆσταιτο
 ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ ἔπει-
 δὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
 πτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύ-
 μαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευόν
 με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά,
 τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἑμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ
 ἀφανεί, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη,
 πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἴτα ἀγαχοῦσα αὐ-
 τὸν εἰς τοὺς Φυλέτας τοὺς ἐμούς, παρενέγραψα, καὶ
 ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
 ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περιουστῆν ἐπιδειζομένῳ
 τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελίφθην· ἀλλὰ

3 Κἀνδυν ἐνδεδυκότα) Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες. λέγουσιν Ἀρχα-
 δικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
 lescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye
 Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc,
 & quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum
 docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere, (tum
 nempe verebatur me adhuc, & colebat, & solam admi-
 rabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, &
 honesti, & claris maioribus, ingrato me isti desponsavi,
 pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam,
 multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum
 meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, &
 civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant,
 angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites
 nuptias ostentandas, neque tum destitui; sed ubicunque

πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιήγουμεν, καὶ
 κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ
 περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς
 Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελή-
 σαντι αὐτῶ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι
 ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπέειθετο,
 καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος
 28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς
 τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῶ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρὺς ἐπάρασε
 καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ
 τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ
 σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγό-
 μενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐ-
 τοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν
 ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεταγῶν·

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γυν.) Γενειήτην
 λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰσθό-
 σιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα

σημειῶς ἢ βαθεῖα ποιεῖτο ὑπὲρ. V.
 16 Τὸ ἀνετον) Ἄνετον. V. In-
 verte, ut recte habeat. Solan.

illum secuta, sursum deorsum circumduci me passa, cele-
 brem illum & nobilem ornando & componendo reddidi.
 Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci.
 Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo
 sinum traieci: & denique in Celticam usque cum illo sol-
 vens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi
 obsequabatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abno-
 sceret. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, & satis glo-
 riae habere videretur: sublatis superciliis, & sumta super-
 bia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero
 barbatus, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae
 dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet se-
 niozem, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec
 erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
 ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ
 Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
 βίζων ἄφ' ὧν ἀβρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν
 ἀπαντήσκειν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων,
 καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὥρων, καὶ μακρὰ
 ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάζει τοῖς λεγομένοις.
 τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
 δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πᾶς οὖν οὐκ 29
 ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
 ὃς τὴν μὲν νόμον γαμετὴν, παρ' ἧς τσαῦτα εἴληφε, καὶ
 δι' ἣν ἐνδοξὸς ἐστίν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 * Ἡ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν
 ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν λόγων, καὶ μάλι-
 στα τῶν ἐπωϊκτικῶν ἐν Σιάτρῳ λα-
 λουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος
 αὐτοῖς, πεπαρησιασμένως χειροτο-
 νούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐ-
 τῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον
 οὐδὲν, ἀλλὰ τι πρὸς ἑπὶ τῶν ἀντι-
 λεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν

οἷς [εἰ] ποτε ἀσπεῖον ῥηθεῖν μειδία-
 μα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαῖραι, τὸ
 πρόσωπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἰπου
 βραχὺ τι δεήσει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα,
 καὶ τῆτο κατὰ μέτριον ἔξαυτεται. V.

II Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις)
 Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ
 τῶν ἀμαρτανάντων περὶ τὸ ἴδιον γένος
 ἢ τοῦ γυναικα. V.

cidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiuncu-
 las se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat,
 si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones con-
 texere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta
 quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed il-
 lud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, in-
 tra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant,
 aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-
 nerofus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbi-
 tror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, &
 legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acceperit, & per quam sit nobilis,
 ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit:

ᾠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τούνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλη τῇ Φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλεον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψασθαι προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβανος οὐδὲν ὁρᾷ πλεον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἥν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθαι, ἥν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipso tempore, cum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot proci adhuc refutor, & fores pulfantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo exspectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in causa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, ἢ ἀντίδι- 30

κος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ συναπέδημσε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτοῖσι τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31 οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομωδικῆς διεξέρχεται λέγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηχίσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ δὲ μεθύοντας καὶ κομῶζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λό-

γοις εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμπλίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τοῦτοι χάριν ῥητορικὴν, ἀλλὰ τοῦ ἐπαπορθωτικοῦ τοῦ βίου, τὸ δὲ ἐστὶν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἰς πρᾶ ἐν ἐγχαμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν ἀρετῶν κατορθούτων, οὐ τῶν ἐν τῇς πότεις ἀσελγαϊνόντων, καὶ κώμης λαμπροῦς ἐκτελούντων, καὶ γάμοις περιφανεῖς ἐνισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit, dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecunque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, & harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniumgium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialogum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utilitatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷον ποτὲ ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς
 ἐκεῖνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ
 τῷ ὀφθαλμῷ ὑπεγραφομένην, ὑπώπτειον εὐδύς, καὶ
 παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν
 ἄλλα ἐῷ κατ' ἐκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς
 ἡμῶν ἐνεπύμπλατο μεθυόντων ἑραστῶν, κωμαζόντων
 ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίαν δέ, καὶ εἰσ-
 βιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέ-
 λα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυ-
 πτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων ἀκούουσα τραχεῖα τῇ
 Φωνῇ ὡδὰς τινὰς ἐρωτικάς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς
 θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαβεῖν, ἡσέλαινε, καὶ ἐμοιχεύετο
 πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐ-
 τὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν χειτόνων δὲ οἰκῶντι τῷ
 Διὰ λόγῳ προσελθὼν ἤξιον καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.
 32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo ufam olim Paeanienfis ille
 Rhetor duxerat; sed ornare se, & capillos meretricio more
 disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim
 fufpicabar aliquid, &, quo oculum ferret, observabam.
 Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus impleba-
 tur vicus nofter ebriis amatoribus, ad illam comiffarum
 euntibus, pulfantibusque fores, quibusdam etiam vi irum-
 pere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his,
 quae fierent, delectari: ac saepe aut de texto despiciere, &
 audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica;
 aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, igna-
 ro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens,
 nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed ac-
 cedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo
 petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἥδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἑᾶν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστεῶν ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἥρέμα συνδιαλεγόμενον. πάλαι ἔχων εἰπεῖν, ἥδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖ οἶσθε τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιάς.

ΔΙΚ. Ῥῆτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμένετε, 33
 διπλάσιον αὖ ποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννων κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένης μελέτας ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τῇ ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere pari iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem, [laudes ac plausum non desiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudiciis. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προσίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα δὲ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτητὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν αἰψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίατον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν αἷς σοφοῦς ἀνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλῳστοι ὀρεῖσθαι, αἱ τε κωμῳδαὶ γέλοιοι καὶ πλήρεις σκαμμάτων. οἱ

Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἶμα καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἄλλοκίτῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἔτι καὶ ὀρμητικῶς πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κίχρηται καὶ τοιοῦτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὥς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἴπε νῦν τοῦτο, ὥς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσχέυσται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱαμβὸν δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱαμβὸν

orationem nolim, sed breviter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem institutam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi fit apud vos exordium. Iniuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per aëra, ubi magnus in coelo Iuppiter volucrum currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam iam absidem volarem, & supra coeli terga pararem escendere, contrafractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrussit, &, tragica illa modestaque

πεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέ-
 θήκε μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ
 φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον,
 καὶ κυνισμόν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινοὺς ἀνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι
 τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππον τινὰ
 τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ
 κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισῆγαγέ μοι φοβερόν
 τινὰ ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαβραῖον, ὅσω καὶ
 γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαί μηκέτ'
 ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμωδῶν,
 καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινό-
 μενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσιν τινὰ
 παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικόν, τὸν κυνισμόν δὲ ὡς
 πᾶσι διαλοιδιρούμενον. τῷ τε γὰρ
 ἱάμβῳ Ἀρχιλόχῳ, ὃν καὶ πρῶτον
 φασὶ τῷ μέτρῳ χρῆσασθαι πρὸς
 ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσα-
 το. οἱ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι φιλόσο-
 φοι, ἅπασι διαιολιδροῦντο, τοῦτο διὰ

βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὃν καὶ
 Μένιππος εἰς ἡν. V.

14 Οὔτε πεζός) Καταγινώσκει
 τοῦ ῥήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει
 διὰ λόγου ἀνθρωπότερου καὶ κροτου-
 μένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων
 διαλόγων ἀλλότριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac
 tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata
 inclusit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cy-
 nicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines
 idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad
 irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quen-
 dam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem,
 ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere ca-
 nem, & occulte mordacem, quarens ridens etiam morder.
 Quidni ergo gravi iniuria affectus sim, qui non servem
 habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, &
 ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar?
 Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam
 permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶδισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾷν καταναγκάσας, ἡδὼ τοῖς ὀρώσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν) Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἦθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὴν ἄρμα ἐλαύνων, διασυρμῷ τίθειται ἑνικά. τῷ γὰρ

νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἶδισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ ὄψθεν ὑψηλὸν ἐκείτο τῆς μεγαληγορίας. V.

per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos fubeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam quod causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratosus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum, iucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comœdiam illi coniunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκούοντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἔχθρον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ παθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ Θεός, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγροῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον, κολακειᾶς τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, κατὰπερ οἱ τὴν ψῶραν ἡδέως κνήμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ιδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς ἐκείνῃ ἀπίστωψεν εἰς Θάλατταν τὸν Ὁράττιος τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ εὐφυῶς φυσικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, affidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi sui que similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? & Utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, εἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμά-
τιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν
μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδί-
κουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν
πάτριον ἐσθλῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν
ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

- 35 EPM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖ-
νος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος
ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ
παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε
ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 (Ὡς θοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀ-
τικισμὸν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀν-
θηρὸν καὶ δισομιλουμένον. οὐ γὰρ φη-
σιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν
λέξιν ἐκιδέχλουσα τοῦ λόγου, βαρ-
βαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σο-
λοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ
διετήρητα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρό-
πον. V.

9 Τὴν τετραπλημένην οὗτος φέρει)
Ἐπὶ τῶν δικάζομένων δύο ψῆφοι

εἰσίν· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετραπλη-
μένη. εἰδότες δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ
πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρα-
πλημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχί-
νης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ
τετραπλημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δοθῆ-
ναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ραδιουργίαν ὁ λό-
γος αὐτῷ ἀπονείμει, ἀλλ' οὐκ πάν-
τως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην
δοθῆναι ἀξιοί. V.

rit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante
pedes. Nam ceterarum rerum causa nihil, puto, mihi obii-
ciet, quasi hac veste Graeca detraeta, Barbaricam sibi,
ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisssem,
si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum
veste spoliaffem. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem
superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante,
ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec con-
fuerudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec de-
fierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedi-
te nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. ΤΙ ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρω-
ποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἑκαστός τινα ἐπί-
στανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ
δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς
ἐπὶ πόναισιν, ἢ ἄλλω μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέπω οἶδα.
πειρῶ δὲ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἢ τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην,
οἷον μουσικὴν;

ἢ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάντων πλείον, ὅσων καὶ γελοιότατος εἴ-
σπενδαιωτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσού- ναι ὑποδύεται. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. QUID tandem igitur est, Simo, quod alii homi-
nes, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam
norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut
videtur, opus habes nullum, unde vel ipse iuveris, vel alii
quidquam impertias?

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit,
nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Mu-
sicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικὴν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ ρητορικὴν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι, καὶ πλείον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι. Φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χεῖρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτικὴ συναπακουμένην ἔχει τὴν ἀρνησιν, καὶ οὐδὲ προσκίτται. V.

3 Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν μοι εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χεῖρων ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζειν, ἀλλ' ὡς εἰδότες καὶ σεμνυνομένους ἐπὶ τῇ κακίᾳ

εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπέχειν βούλομαι, ὥς μὲν δὲ δοκῆς παρέχειν ἀγνοίας, ὅπνικα μέ τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πρᾶγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γινώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδύομενον ἐπιτιθεύμα, καὶ πλείον τῆς παρὰ σοὶ δοκίσεως. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetorice? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest praevaritas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam abesse optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obicere tanquam ignoranti. Aio enim malum me esse, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popula-

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐδὲ τᾶλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' δεηθῆναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιάς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἦν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὐπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τίνα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius fatis esse mediratus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere: Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κάτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίῃ ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παρατεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem infaniam, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, at tu etiam infaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolve. Aiunt enim, Deam illam, *Infaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθρίας, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅποταν σε βουλόμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρει γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Δίῃ.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνός μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλωας πάμπολως.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

Par. Egregie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Iovem, si designare te velimus eorum aliqui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis designaveritis istuc dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὴν πυνθάνηταί τις ὅποιά τις αὐτῇ τέχνῃ ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικῇ, ἰατρικῇ, παρασιτικῇ.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὦν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδὲν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, *Simoni Parasito.*

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho.*

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars sit, respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὥς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὔν.

ΤΥΧ. Μὴ τοῖνυν ὄκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4
τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασ-
μένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνη-
μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὕτη τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἰδῆσιν
ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. *Ars*, ut memini ex homine docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem*.

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec conveniant in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαβρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ
 τοῖνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἀν' ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ
 ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἀν' μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν
 ἀργυρογνώμονα τέχνην τὴν αὖ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπί-
 σταιτο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον δὲ ἀνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν
 εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 καταμύμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδείς χαρακτῆρ' ἐμπέφυκε σώματι.

ὦ δὴ καὶ μίζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι) κατὰ τὴν κοινὴν χρῶσιν ἢ μία ἀπα-
 Πλεονάζει Ἀττικῶς ἢ ἀπαγόρευσις γόρευσις, ἢ τοὶ ἢ πρῶτη, ἢ ἡ δευτέ-
 μὴ, καθάπερ μὴ σαβρὸν· ἢ ρησι γὰρ ρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

tiosae cum pulfantur testae, maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse re-
 rum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac
 discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
 tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam
 dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fal-
 laces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic
 homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir
 sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἁθλήα καὶ ἄφανῃ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκιάσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἅρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὕτωςι λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divination, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & iucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum*

6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ-
γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε
ραδιῶς. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ
ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλὰ-
κίς ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται
παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου
καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλ-
λυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ,
μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ
πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὃν, οὐδὲ ζη-
τεῖν γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχ-
ναι) Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ
τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ --
αὐτῆς ἐμποιοῖν -- τεχνῆται, καὶ
τέλος ὅτι ε -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν
κεκτηῖσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰ-
κίαν· εἰ δὲ τὴν καθαριστικὴν καὶ ὀρ-
χρητικὴν ἀντιτιθεῖς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ
τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον
μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων
τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου
σεσυλημένοι. Εἴτα δ' ὅτι καὶ τούτων
ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐν-
τίθεται παρασίτω ἀπολειπομένη,
καθὼς αὐτὸς σημνύων αὐτὴν ἀπαι-
φίνα πρὸς τὸ ἀνύπαρκτον σε --
τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξαστρα-
κίζομένην. V.

iudicium. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, ad finem vitae utilem, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est fane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δο-
κεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδέν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ,
εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νήσεται σώζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς,
εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis for-
ma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quid-
quam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse
tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi
imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus,
si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνίο-
χους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλά-
κις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν
διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχει τοι-
οῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μῆτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτι-
κὴ, μῆτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων
γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διαμολόγηται ἡμῖν
σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως
καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως
ἂν μάλιστα διαρῖσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων,
καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ
αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οὗ τέλος τοῦ
ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφύγαντο. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

*Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas arti-
fices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros,
alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium
tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, ne-
que facultas, sed corpus quoddam concinnatum e com-
prehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos
hodie convenit?*

*Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud superest,
ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.*

*Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita
finiri: Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque
propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν Φιλοσόφων μάχῃ σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10 ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἐγώ γε τι φημί τέλος χαριέστερον εἶναι,

Ἡ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων

Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δέπασσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι, οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa sit alte*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non fatis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasi-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τού-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων.
καίτοι γε εἶπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φι-
λοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρ-
θησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς
Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ
Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος
χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ
γενόμενος αὐθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν
ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτ-
λάντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινή-
σεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ
τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ
παρασίτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν,
μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Grae-
corum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum il-
lum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten re-
ducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso se-
ctus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tem-
pore non dixit hunc *iucundiorem finem*. Quin etiam in Epi-
cureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Caly-
psionem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, &
Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri mo-
tibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorem*, sed vitam Pa-
rasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*.
Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memo-
rare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet,
nisi saepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καὶ

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπικούρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11
τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας,
τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ
οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὐ-
τῷ μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς
σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς
τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσι-
τος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ πατέρου.
ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας,
καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων
στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ,
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰὲ πολεμῶν, καὶ διαφερό-
μενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν
κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γυνικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ ἐπὶ
Σωμαίου διὰ τὴν σύνταξιν ὁμοιοῦν τῷ, τοῦ πικρότητος, σπουδῆς ἡξίω-
μιλλήσουσι δέ μοι ἔπποι. εὐθεία γὰρ, ται. V.

Convinaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alicui Panis & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae fi-
nem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc au-
tem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro,
sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem pri-
mo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde
in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena
sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus
neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de
mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de pri-
mis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso
bonorum fine semper pugnat, & ab aliis diffidet; ille non
in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestus. At

Lucian. Vol. VII.

H

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πέπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἷ-
 12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκειν τὸ ἡδῦ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός, ἥτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχει, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχει τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰς τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa sane, *Tychiade*, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

πῇ καὶ ἄβρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί Φῆς;

ΤΥΧ. Καί μοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφρόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δῆποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἐαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγεῖρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίωντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτως;

ΤΥΧ. Νὴ Δία, καί μοι δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenset, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα συμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὐτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκισμός, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
 13 ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος. Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτική, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δεδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς εἰκε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δειπνοῦ ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκαλῶν ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δειπνον ἀπιὼν, ὥφθῃ

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conficiatur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα Φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἐνίοι δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ κακῶς ἐνοῆσαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τοῦ- 14

το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινες, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθ.) γὰρ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς ταῖς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ κακτημένοις μεταχειρίζονται. V.

visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date*. Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

- πᾶσαι ἐπὶ μόνῃν τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
 εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ
 οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν
 ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι
 ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ
 τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;
 15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι
 οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἅλλον
 χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους,
 τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι
 λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 16 ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
 θεῶν. Ἐτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
 θοῦν, ὀλιγοσιταῖς καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ
 οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιταῖς οὐκ ἐστὶν
 17 εὐφραϊνόμενον μαρβάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

fed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & struere fabrum domos non struendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est, & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: *με*, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, *ii* paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

πρὸς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ὅπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς 18 ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν δίδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες. Ἐπὶ τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19 λοὶ τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη- τικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνε- ται. Καί κεῖνο δὲ σκοπεῖ, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὀδεύ- 20 οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτη δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21 χναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὕτῃ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας.

liquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare pos-
sunt artificij: neque enim tibia canere licet sine tibia, ne-
que psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec ve-
ro ita commoda, ita non gravis artificij, ut etiam nihil ar-
morum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est,
alias artes discimus mercede data; hanc accepta. Insuper
aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem
nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita
haec divina sorte contingit. Etiam illud mihi considera,
quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exer-
cere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere
artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάντῃ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τῦτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πεταπὸς δὲ οὗτος ὁ Φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena sumunt, iniuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, fumens aliena, solus non iniuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audiivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui

πῶκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
 σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων Φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
 βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ
 τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
 κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθή-
 μενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν
 τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέ-
 χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
 δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
 τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ,
 ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται;
 Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδέν 25
 κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε πονηρὸς,
 εἴαν τε καὶ μαρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
 ρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent vi-
 delicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem
 amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc
 non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum mo-
 lestia tantum & sudore exercent, sed, per Iovem, seden-
 tes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus
 suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid
 dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Ho-
 meri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat;
 sed sine semine & aratro depascitur omnia? Porro Rhetor-
 em & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exer-
 cere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem ne-
 mo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Ita-

τικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

- 26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδειχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι καὶ μᾶλλον πως καθαιρούντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεκτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ρητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμης ἀποφαίνονται τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαί μοι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπαινίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ρητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐ.

12 Π. λὺ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G. *ibid.*
Σχολῇ δ᾿ ἄλλον) Σημείου διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

que ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac familiaris quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorum esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauficae, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἓν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τούναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ Φημι μῆτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ ὅς δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ τὰυτα καὶ παρὰ Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus omnes: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, non idem putamus omnes: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium, neque fines consentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

- 28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἄν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὔσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἧ
- 29 Φιλοσοφία μία. Ὅμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα Φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν τῷ ὄν καὶ ἄπειρον. εἰπαυθ... καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δόξαν... τρέπε δια συλλογισμῶν γενναίαν ἐν τῇ φυσικῇ ἀκρόασι, καὶ διὰ δογματῶν, καὶ ἔλεγει τρία, ὕλην, εἶδος, στέρσιον... τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη αἰεὶ ὑπάρκειται

ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἔν. ἀφ' εἰδους γὰρ ὄντος ἐξανάγκης στέρσιον οὐκ ἔστι, καὶ στερήσιον οὐκ ἔστι, καὶ στερήσιον οὐκ ἔστι εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ... βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικότερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους... διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπιγράφαν φυσικοὺς, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς θεολόγους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam ancipitisque videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se confonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. Ergo nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propo-

κειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι
 Φορᾶς ἀντιδόξου, ἀποδείξεις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν
 εἶναι τοῦτο, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
 τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν
 μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.
 Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλ- 30
 λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα, καὶ
 ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούτους, ἐτέ-
 ρους δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς εἰκεν ἐν παρασί-
 τοις τινες, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρεῖοι, δόγματα ἔχον-
 τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τις
 ἔστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε
 ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο,
 καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ 31

9 Ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις) Τὸ
 ἔχει, οὐδὲ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοί
 διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς πα-

ρασίτοις. V. Non affecutus est Lu-
 ciani sensum. Sic tamen etiam
 Coll. Solan.

sito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in
 diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit
 perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius il-
 lud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam
 tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita
 se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros
 una est, & circa eadem eodem modo versatur: neque est,
 ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari:
 neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici
 aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus re-
 spectu omnium est consensus aliquis & convenientia actio-
 num pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Pa-
 rasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης; πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἡράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὓς τίνας μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ μὲ, ὡς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεύθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὓς τινὰς καὶ εὖροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι οὓς τίνας λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum benenoris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν
τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
καὶ οὓς ἥκιστα οἶει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὐ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας,
ἤκε ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναι-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνούς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἐρρώσθαι Φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται
σοι Φιλοσόφῳ;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων
γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ·

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Egō tibi ostendam, & recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu mi-
nime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui
longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam;
secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nyfio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dio-
nyfio, defedit, longum valere iussis Socratis disputationi-
bus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus
tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
cusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum
princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής·
 ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
 Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι
 34 δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων
 ὑμῶν ὁ γενναϊότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν
 ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
 νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
 Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
 σκευάσας ἑαυτὸν, αὐτῷ δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
 Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαβίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλατῶνι περὶ
 Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
 σικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
 Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι

12 Ὅμοια δοκεῖ γινέσθαι τῇ Ν.)
 Ἡς μέμνεται Θεουκιδίδης, ναυμα-
 χίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακε-

δαιμονίων περὶ Συρακούσας γινέ-
 σθαι, καὶ καταναυμαχῆσθαι ὑπὸ
 Γυλίσπου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quo-
 tidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic
 etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Pla-
 to ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc
 consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus
 Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam in-
 genii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu de-
 nuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies pro-
 pter infcitiam excidit: similisque videtur illa, quae Plato-
 ni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ,
 πάντως ἐπίστασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
 τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
 Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδά- 37
 σαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλο-
 σοφεῖν ἐβέλησαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ 38
 πεινῆν, μὴδὲ διψῆν, μὴδὲ ριγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ
 ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε Φιλοσόφους μὲν ἂν τις
 πολλοὺς καὶ ριγοῦντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον
 δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ
 πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ Φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
 διαφέρει Φιλοσοφίας, καὶ ρητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς
 ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ᾧ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
 βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὃδ' αὖ πόλεμου. ἐν δὴ

ripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat, & esurientes: Parasitum vero non inveniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitrator, alterum vero belli. In hisce vero ne-

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὅποιοί τινές εἰσι. πρότερον δέ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἴεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς σὺ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔγωγε πάλας γελῶ κατ' ἑμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40 ΠΑΡ. Ἴνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοὶ δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξίεναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω θηίουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικία, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινάς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

cesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuntias! & olim intra me video equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire fane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

τοῖνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλον-
τας ὀπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄν-
δρας, ὧ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώ-
ματα. τοὺς μὲν τοῖνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἂν λε-
πτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας
παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν,
καὶ ὠθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ
λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς
δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν 41
παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, οὐ μέλας δέ, οὐδὲ
λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν)
ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα

10 Ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶ-
τον) Ἀπαγε, κατάρτα. οἰνοποσία
καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορᾷς
καὶ κραιώνης ἐκκυκρωγῆς, δίδει θυ-
μοειδῆς τις εἶναι· οὐ μὲν τι καὶ
ἴσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παρά-
φορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυ-
νῶν. δε καὶ διὰ τὸ πολυσαρκία κα-
ταπεφορτίσθαι καὶ κατεραστανεύε-
σθαι τὴν γνάμην — οὐδὲν γενναῖον
εἶς τε δεδιῆχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν

πρώτην τοῦ πολέμου βοήν φροῦδος ἂν
γέγοντο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπο-
μείνας τλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σακρά-
της -- οὗτος γὰρ ἐπὶ Δελφῶν -- ἀλλ'
αὐτὸς τε ἂν -- ὡς κατελάμβανεν -- καὶ
ἄλλους ὑπεκέρων τῆς μάχης καὶ
δικάζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ
σκελετώδης, ὥς φιλόσοφος. Sic
Cod. V. admodum, ut vides,
mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nuda-
ri. Inspice vero viros, o bone, singulatim, & proba cor-
pora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis te-
nues & pallidos horridosque, quasi iam saucios *in acie* re-
lictos. Certamen quidem, & pugnam statariam, & impres-
sionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re qua-
dam indigentes? Vide autem contra *in alteram partem* trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum
primo corporis habet, & colore est iucundo, neque ni-
ger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum
convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, & san-

καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι κα-
 42 λῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ Φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προσελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο, Φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχυῆ μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν Φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δημοσθένι αἰνιττεται, τοῦτο παθόν- τα. V. Ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

guine repleto: non enim honestum est oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit, dum vivet miles, & pulcher, si pulchre moriatur? Sed quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denuntiatio

γελία τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ
 σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν
 αἰεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀ-
 θηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ κείνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος.
 ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκοῦργος, οἱ γέ
 δοκοῦντες ἀνδρείότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυ-
 βοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειρ-
 γάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερί-
 δης μὲν καὶ Λυκοῦργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως
 ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ'
 ἐντειχίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἥδη πολιορκούμενοι,
 γυνώμδια καὶ προβουλευμάτια συκτιβέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-
 φαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
 χῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀν-
 δράποδον πρίατο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
 Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμ-

11 Ἐντειχίδιοι) Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam
 ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Athe-
 nienſis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter
 ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, &
 Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concioni-
 bus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo,
 quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum pa-
 trarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt,
 quin ne caput quidem exserere ultra muros ausi sunt, sed
 post moenia desidentes, domi suae iam obſeſſi, sententio-
 las quasdam & consultatiunculas componebant. Sed prin-
 ceps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus,
*Philippus ille Macedonum perniciēs, a quo neque servulum quis
 erat; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committe-*

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ρίψας τὴν ἀσπίδα ἔΦευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάνυ γνῶριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάβαρμα ἦν.

- 43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὀσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων Φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχει Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἦτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

³ Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις) Περὶ Δημοσθένους λίγαι, Σχυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus effet, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiore oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαιστρᾶν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μεираκωλλίων καθεζόμενον ὠραίειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. Ὡ γυναιε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, σὺ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε αὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ 44 δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τις ἐστίν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ἄλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ιδιώτης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4 Φεύγων ἐκείθεν) Μὴ συκοφάντει, κατάρτα· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστοῦσαν δεικνύει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius fedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrere, & argutiolas obicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, et si aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat,

παρ' αὐτῶ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὃ
 τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ
 μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος
 ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ
 σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομή-
 δην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ
 θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας
 εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι
 δ' ἂν ἐάλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιοῦτους ὁποῖος ἦν οὗτος
 ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα,
 καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἑγγονον, παράσιτον Ἀγα-
 μέμνωνος ὁμοίως λέγει.

- 45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὕτω γε
 μὴν δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τὸ ἄνδρ' ἐτῷ Ἀγα-
 μέμνῳ παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων,
 ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam
 & Nestor ille, cuius a lingua mellis instar defluebat oratio,
 ipsius Parasitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum vi-
 debatur, tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus,
 neque Diomedem, neque Aiace Agamemnon ita laudat-
 que & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Aiaces de-
 cem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim
 ait futurum fuisse, ut caperetur Troia, si tales, qualis hic
 Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum
 etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen vi-
 deor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Aga-
 memnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos
 ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum,

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλεον δέπα αἰεὶ

Ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πῖεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλεον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
τήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μα-
χομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου
μόνῳ συνείπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ
τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλου-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε
τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, Φησὶ, κατὰ τι-
μὴν ἀξιοθέντα οὐκ ἐπὶ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ
Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βα-
σιλεῖ, ὡς αὐτὸς Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ
τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι.
οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης,
ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐ-

Tych. Quorum?

Par. — Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

*Hic enim plena semper pocula dixit, non quo poculum per-
petuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti;
sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum
rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibus-
dam diebus vocarentur. Aiacem enim solitaria contra He-
ctorem pugna praeclare defunctum, Ad divum, ait, Aga-
memnona ducunt, honoris causa coenae regis adhibendum.
Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quo-
tidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur re-
gum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse
artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo*

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὐτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ τὰντα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρῳ εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἕκτορα ρήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσὼ μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσίλαου ναῦν ἥδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευσεν αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec defuisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantes hic expulit, & navem Protefilai iam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φῶνας ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,

Πάντες ἂν αὐτόθ' ἄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47 παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀκαυε τοῖνον αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστ' ἔ, Ἀχιλλεῦ,

tuus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. Viginti tales si me contra arma tulissent,

Unusquisque mea domitus iacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum; sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul offitus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημ' ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησι, ὁ Πηλεὺς

Ἐτρεφεν ἐνδυκῶς, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοῖνυν Φίλον ἐβούλετο
τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράπον-
τα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοῖνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους·
τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδο-
μενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι,
καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἄξιοι λέ-
γειν ἀτάλαντον Ἀρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.

48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης,
ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμодиου; τί δέ;
οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρα-

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alti.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominaisset Ministrum; liber enim erat Pa-
troclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque
servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione
etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam
hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignerur
vocare *Marii aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pau-
per, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid
vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. εὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσι-
 τος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν
 ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ
 τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί,
 παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέ- 49
 μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστο-
 ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ
 Ὀδυσσεὺς ἀξιῷ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι
 φησιν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ
 ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς
 ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ
 δεινὸν ὑποπτεῦν τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει
 τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον
 εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπι-
 σθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσ-
 περ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Parasiti iidem etiam sunt alentium se amatores. Hic igitur
 rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam,
 vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo
 cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere
 iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum
 Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sic-
 ut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in
 proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi sta-
 tim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore mili-
 tes alii prae metu, alius quidem accurate aprat galeam,
 thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans
 tremit; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit,
 & post egressionem in primis statim pugnam capeffit: sed
 qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,
 ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, emissisque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνῶσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
 50 πει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ
 δὲ ὅη καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
 δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, με-
 γάλῳ τε ὄντι κεκρῶ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
 κατακειμένῳ· ὥς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ
 παρακείμενον, ξηρὸν, ρυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχον-
 τα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
 ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς
 αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
 χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνδρωπίσκους κειμένους,
 τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμαχῶν, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κα-
 κούργους ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
 51 πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
 ρῇνι δὲ τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικῇ φι-
 6 'Ως ἄξιόν γε) Εἰρωνεία. V.

fuο nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius,
 quam se, servare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Pa-
 rasitus, non sane illius *interfelli* neque ductorem ordinis,
 neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in
 convivio pulchre iacentis. Et operae pretium est iuxta ia-
 cens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, lon-
 gam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, im-
 becillum homuncionem. Quis non contemnat eam civita-
 tem, propugnatores illius ira miseros si videat? Quis ve-
 ro non coniciat, pallidos & comatos homunciones si iacen-
 tes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere
 belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos
 & oratores *comparati* sunt Parasiti. In pace vero tantum
 mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quan-

λοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὐπῶ ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, confideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat

ὑποσταίῃ θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπι-
 όντα μένει, καὶ δεχεται ραδίως, μεμελετηκώς αὐτῶν ἐν
 τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἑλαφός, οὔτε σὺς αὐ-
 τὸν ἐκπλήττει πεφρικώς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν
 ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει.
 τοὺς μὲν γὰρ λαγώς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ
 συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιο παρασίτῳ, ἥτοι
 παίζοντι, ἢ ἐσθίωντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς
 συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ
 ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρών,
 ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἤκων; καὶ ἔμοι γε
 δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
 52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἡδὴ
 βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα,
 καὶ παραβάλλοντες ἐκεῖνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λίον-
 τα ἀντιβρυχῆσεται; ἢ καὶ λύκον
 ἀνταρῆσεται αἶξ; τοῦτό μοι λέ-
 γει. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ
 εἶπε, καὶ πρὸς λίοντα ἀντιβρυχῆ-
 σθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον
 ἀνταρῆσθαι. G.

occurrentem feram : at Parasitus invadentes manet, & fa-
 cile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemne-
 re : & neque cervus illum, neque horridus aper percellit ;
 sed etiam si aper dentem in illum acuat, contra in aprum
 acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequi-
 tur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive
 iocanti, sive edenti? Uter magis exhilarare convivas pote-
 rit? hicne tandem canens & diſteria iaciens, an homo ri-
 dens nunquam, in palliolo accumbens, deieſto vultu, ut
 qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea ſenten-
 tia tale quid in coena Philoſophus, quale canis in balneo.
 Sed age, his relictis, ad ipſam iam vitam Paraſiti veniamus,
 ita ut iſtorum ſimul vitam inſpiciamus & comparemus. Pri-
 mo igitur Paraſitum gloriae contemptorem ſemper videas,

μὲν παράσιτον αἰὲ δόξης καταφρονούντα, καὶ οὐδὲν μέ-
 λον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ
 φιλοσόφους εὐροί τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ
 τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ὁ τούτου αἷσχίον ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν πα-
 ράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ
 πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ
 οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γὰρ
 μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν
 φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως,
 ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δάροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσ-
 πράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
 ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνε-
 ται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-

1 Δόξης καταφρονούντα) Οὕτω νῦν, αἰ τῷ βορβόρῳ πλαττέμενοι.
 καὶ χοῖροι λεχθεῖν δόξης καταφρο- V. (κίλυνδούμενοι. C.)

neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed
 omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria so-
 lum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus
 quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis spar-
 sos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam
 ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum
 enimvero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui phi-
 losophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt,
 ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur,
 (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res
 iudicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius merce-
 dem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo con-
 victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat.
 Propter hanc fenex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθῃ· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσεις δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γέ μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖν. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἷον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat; nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἄλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἄγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀν-
δρείος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπο-
ρία Φρενῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἀν-
εῖη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ
μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος ἄλλως ἢ παρουσία ἀνδρείο-
τητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παρά-
σιτος δὲ παρουσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὥς
εἶγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ
παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἐοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθεῖη ἄν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ Φιλό- 55
σοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angī illum proba-
bile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non
esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab
illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur
prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fue-
rit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasit-
us est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter,
quam praesente fortitudine, & prudens, prudentia praesen-
te; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasit-
us censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec
iam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla,
est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores ma-
xime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὐροὶ τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ
 ἂν δὴ που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, καὶ τὰς θύ-
 ρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μὴ τις ἄρα νύ-
 κτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ
 θαυματίου προστίθῃσιν· εἰκὴ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου
 ἀνοιχθεῖη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον
 θερυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίαν,
 ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδέν οὐδαμῶν. Φιλο-
 σόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξῳ
 ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-
 56 νεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς
 ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλ-
 λο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη
 παράσιτος, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύ-
 σας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸννομα μεταλαμ-
 βάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακός, οὐ τὸ ἀγα-
 θὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas
 firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi infi-
 dietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque,
 ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur,
 nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per
 desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam me-
 tuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos,
 cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent,
 etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Pa-
 rasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus,
 aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Pa-
 rasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si for-
 te adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam
 iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde
 habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasit-

ράσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ Φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐταῖς γεγυότα καὶ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57 κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν Φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. Φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8 Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην) καὶ τίς γὰρ κατὰ τοὺς ἀποίστας
Εὐτελοὺς καὶ παρωραμένους τίς δι- γραφήν; V.

tuſ, ſi quid ſcleris committat, ipſum hoc, quod eſt, amittit, id vero, quod commiſit, ſuſcipit. Scelera vero talia Oratorum & Philoſophorum plurima non noſtra modo aetate patrata ab illis novimus, ſed reliſta etiam in libris monumenta male ab illis faſtorum habemus. Nam deſenſio exſtat Socratis, & Aefchinis, & Hyperidis, & Demothe- nis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Paraſiti vero non exſtat deſenſio, neque poteſt quiſquam memorare litem Paraſito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Paraſiti melior forte Rhetorum & Philoſophorum vita: at mors miſerior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philoſophos enim novimus, aut omnes, aut pleroſque certe, male malos perūſſe, alios de ſententia iudicum, maximorum criminum

Φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας Φθινήσαντας, τοὺς δὲ Φυγόντας· παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, Φαγόντος καὶ πίνοντος. εἰ δὲ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληται σοι τὰ πρὸς τοὺς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γινώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προῖων

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V.
ibid. Καταπρησθέντας τὸ σῶμα)
Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.
2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης.
ibid. Φυγόντας) Hoc verbum in
edd. eodem tenore cum prioribus
connexum, & lacunae nota appo-

fit. Sed nulla in V. est lacuna.
Excidit tamen Scholion aliquod:
nam vox haec Antisthenem non
respicit; & in textu reperitur ad
aliud spectans. In C. non exstat
hoc Schol. *Solan.*

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediat in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης
χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας,
καὶ ἵππος ἄνευ Φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ πα-
ρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ
μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον
πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
ἐστίν, ὥς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὥς
κρίττονι χεῖρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυ-
σιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ
κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλή ἐκ τῆς
τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν
τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα·
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσι-
τον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινὶ, τούτου
προσεχόντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων
ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τούτου προσεδόντος) Τοῦτο ἰπαινίσσεται μυῖαι προγενομένη τῶν
καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν ἐνδομάτων. V.

publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmo-
dum miles sine armis eo contemptior, & vestis sine purpu-
ra, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito,
humilis homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo di-
ves: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec
probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam
praestantiori viliozem; cum diviti hoc utile sit, nutrire Pa-
rasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim
temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem vi-
dens: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui ha-
beat. Quis enim infidiari alicui audeat, hoc cibum potum-
que praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed
maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Pa-

Φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν πα-
 ραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
 θανεῖν αἰρεῖται συμΦαγών.

60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὥστε-
 ρήσας οὐδέν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
 ἔΦασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν
 μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον αὐτὸ
 τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγε-
 σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
 τὸ ἐρωτῶμενον ἢ ἄριστα οἶει. Φέρε γὰρ, τὸν σῆτον αἱ πα-
 λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. ΤροΦήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

rafitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non
 tantum in edendo diviti nihil concefferit, verum etiam in
 convivio illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque
 ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse,
 imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Su-
 perest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpi-
 culum sit.

Par. Vide ergo responfionem, an fatis tibi videatur di-
 ci, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomo-
 do optimum tibi videbitur. Age enim, *Simon* veteres quid
 vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *sitisthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστὶ;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλοιо, ἢ τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔθ' ἔλοιо καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praeferre, & utrum propositis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare*?

Tych. Equidem *iuxta navigare*.

Par. Quid vero, *currene*, an *iuxta currere*?

Tych. *Iuxta currere*.

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare*?

Tych. *Iuxta equitare*.

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*?

Tych. *Iuxta iaculari*.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim est *parasitari*) quam *edere simpliciter*?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη καὶ σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἑῶς καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνω, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Ajunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANAX. ΤΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γὰρ) λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοὺ ἀράμενος ἐκείνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ

7 Καλινδούμενοι) Ἀπὸ τοῦ κυλιόμενοι. G.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

SIVE DE EXERCITATIONIBUS

(vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. I STA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, & mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, trudent se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde su-

- ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνω-
θὼν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῶ
τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῶ
λαιμῶ, ἄγχει ἄβλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἰκε-
τεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγεῖν. καὶ οὐδὲ τοῦ
ἐλαίου ἕνεκα Φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανί-
σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες,
ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῶ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
2 ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἐτε-
ροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ
ἐν πηλῶ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑπο-
βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσιν τε ἀλλήλους,
καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δί-
κην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιότεραν
3 ἐν ξηρῶ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere se illum non finit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero iam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subiecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem causa parcunt, quo minus inquinentur, sed detergo unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffuentes*, risum mihi quidem praebeant, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallorum gallinaceorum instar, accumulanti, puto, ut minus inter complectendum elabi possint, lubricitatem illam aufere-
rente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehen-
dendi facultatem. Illi vero conspersi, recto statu, verberati

κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὗτοσι γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πῦξ ὡς ὄρας πάταχθέντος ἐς τὴν γνάβον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτοσι διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4 ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αέρα. Ταῦτα οὖν ἐβέλω εἰδέναι τίνος 5 ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥαδίως μεταπίσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα ὁρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6 γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπλου τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπαύδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipfos videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin incitat etiam, & qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δοξάντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ Ἰαβέ· οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢ γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκοιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσίτελές εἶναι δοξεῖ.

ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαβείῃ, εἴσεται ὥς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
 7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθροσθι τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὃν Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαύομενον δέικνυσι τὸν Θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷον ἐν τῇ κόνει παλαίουσιν καὶ αὐτοί, τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἔστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄλλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἴσθμοῦ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, iusta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ Φιλοτιμῆσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἔστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μῆτε πηλῷ καταχριόμενον τὸ πρόσωπον, μῆτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10 ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψίλα τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ πάντος ἄξία τοῖς νεικηκόσιν· ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vicerint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

θηρωμένοις τὴν εὐκλείαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένειτο ἂν αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο Φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελές, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἑστέφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δοῖται περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιῶν, ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θῆαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίαῖνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινούμενους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, I I

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non
Lucian. Vol. VII.

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις
 θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
 νίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ραινομένους ὀρώντες, ἢ ἀγχο-
 μένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
 στατα πρόσσεσι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
 θαις, ἢν τις, ὧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ
 ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ θοιμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων
 τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γὰρ ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρῃ μοι ἔπεισιν,
 ὧν πάσχοσι τῶν δὲ θεατῶν, οὓς Φῆς ἀπανταχόθεν
 τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ
 πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν
 ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατὰ-
 νοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε,

paucis arbitris ista fubeunt, sed apud tot spectatores, ac
 testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt,
 videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis.
 Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quem-
 quam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, ma-
 gnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiamsi cui pau-
 cis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: spectatores au-
 tem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas
 celebritates, & ipsos valde miror, si necessariis relictis
 otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum
 intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν
ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12
Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ
γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειε σε τῇ ἡδονῇ τῶν
ἐκεῖ δραμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς
Θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμα-
των, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώ-
μας ἀπηττήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ
γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαυνῶν, καὶ ἐπιβοῶν,
καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13
καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα κατηριθμῆσω
ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

confidentes homines, & terrae allisos, & alterum ab al-
tero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isth-
miorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam
non temere studium in his rebus posuimus. Neque enim
dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati
eorum, quae ibi sunt, quam si sedens ipse inter medios
spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines cor-
porum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horri-
biles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris
cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nun-
quam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te
laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque ca-
villandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, vir-
tutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὅρῳ οὐδένος μεγάλου ἔνεκα παραπολλυ-
 μένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας
 πορβουμένης, οὔτε φίλων ἢ οικείων πρὸς ὕβριν ἀπαγο-
 μένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς
 Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαι-
 πωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ καλλὴ καὶ τὰ μεγέθη
 τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου
 ἐγκρατεῖς γένοιντο νικῆσαντες. ἥδῃ γάρ μοι αἰεὶ μεμνη-
 σθαι τῶν ἄλλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάν-
 τες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
 αὐτῶν.

ANAX. Εἰπ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ καὶ ἀμφιβό-
 λῳ τῆς νίκης τοσούτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ
 μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

ῥ' Ὑπόπια) Ὑπόπια, genae. τὰ τὰ δὲ αὐτῶν ἐξόντα ποιά. ἄπας
 ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς περιώματα, ἢ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
 patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici
 aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto
 fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi,
 nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflicten-
 tur, ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
 ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores.
 Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tan-
 ta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui
 decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victo-
 ria tot homines laborant, utque cum sciant, victorem

λοι μάτην ἄθλοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννεοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς περί μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἐθνῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἶδέναι ὅπως
ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖ πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γέ-
νοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν Φιλοτιμούμεθα πρὸς
αὐτὰς, καὶ εἰς ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατα-
μεμιγμένον τοῖς πόνεσι, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάξασθαι
δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' αὐδὲν ἄλλο ἀπὸ
τῆς Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύ-
σας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχείμερον, περαιω-
θεὶς, ἣ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ
ἔθνη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην
ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα Φίλον ἐξ πάντων

unum omnino futurum, vidios autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores, cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ
ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναι σε, καὶ ἐβῶν τῶν
ἀρίστων εὐρέτην, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγη-
τήν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν, ὥστε οὐκ ἂν
Θβάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἐγω-
γε ἠδέως ἂν ἄσιτος σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος,
ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοῖς λέγων, κεχρηγὼς ἐπακούοιμι
περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ράδιον, ὦ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν
βραχεὶ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν
περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν
ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ
ὕπως αὐτοῖς χράμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάνται συνιέ-
ναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ
ὑφίστασθαι τοὺς πόνους ταῦτα ἥδη σοι διέξειμι, ὡς
μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

sa etiam te maxime amicum ex omnibus Atheniensibus ho-
spitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum
te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum in-
ventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in uni-
versum rempublicam quandam constituiſſe. Igitur quam-
primum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego iu-
cunde vel sine cibo & potu tibi affidens, quousque ipse
durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica &
legibus aliquid disputantem.

Sol. Univerſa quidem, sodalis, breviter enarrare non
facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula
intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nu-
ptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iu-
venibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi pri-
mum intelligere, quid sit melius, incipiunt, & virile robur
accipere, & pares esse laboribus; haec iam tibi enarro, uti

ρεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄθλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. καινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἀπασὶ τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν, οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ εὐρῶν πατριῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ᾧ αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλῳγ, τοιαῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινά δη-
γοῦ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δό-
ξει μικρὰ εἶναι, ὁπότεν ἂ λέγω καταμάθης. ἀπὸ γάρ
τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά
ἔστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφά-
νου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ'
ὅπως ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθῃ,
τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νε-
μέᾳ. πλὴν ἅλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς
Φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν
ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα ταῦ-
τα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν
ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἐπὶ
τούτων πεισθεῖην, μήδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῖν, εἴ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia,
& silvestris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur,
si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, &
partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coro-
nae illius, quam modo enarrabam, undique bearae. At
sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum
prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae,
& Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut
ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad
commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia
illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine
nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero
non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi pla-

ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἔστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείστε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίοισιν ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι ραδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδη ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὥς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ἄρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατέ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αέρα ξηρὸν καὶ διακαῶς τιθέντος, ὃ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιον τι, ἐνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ᾧ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicitur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex iam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

Sol. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολὰς. καὶ οὐκ ἔτι
πίλου δέομεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπώμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. θυεῖν
γὰρ θετέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχέαντα ὅποσα οἶμι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ
ἀναδίδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ
5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἑλλι-
πὶς ἡ φράσις τοῦ συμπεριχλείοντος
προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης
Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ'
ὅπως μοι μὴδὲν δυσχερῶς ἀκούσῃ,
προσπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὐ-
τως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς
πρόειπεν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθά-
περ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς
σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς·
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ

διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλαίπει γὰρ
τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὕτως.
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς
καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν
οὖν ἀπαθεῖ τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ
ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις,
καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἴσῃ σαφέστερον
τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλι-
πῶς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτως
τοῦ ἑλλειποῦς ἀναπληρούμενον. V.

in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnæ, hoc
nobis cōtra folis iacula propugnaculum præbent: nec
iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire ra-
dium. Sed abeamus nemp̃e. Et fac, ut non tanquam legibus
his attendas, quæ dicturus sum, ut omnino illis fidem ha-
beas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradidere statim & examinare meum sermonem memineris.
Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut fir-
miter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quæ con-
tra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear,
tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in
te tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profi-

μεταπίσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾔμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὗτος (δείξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἐπαυνοῦς ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίαν. καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18.
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομᾶς καὶ πλάνης ἀνθρώπος, ἐφ' ἀμάξης βε-

rebitur: quatenus enim me institueris, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anacharsis) Scythæ ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & æneum illum statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam. Et bene noris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem, a barbaro & peregrino discere, quæ profunt.*

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in

βιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακῶς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομία κατωκηκότας; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὦ τοῦτο, ὡς Φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοβέτη πειστέον σοί καὶ ἀντερῶ, ἦν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεθεῖ ἔσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plauftro consumpsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate disputem, & doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam secula bonis legibus habuerunt? & te praefertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime civitas instituat, & quibus usa legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: & contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmitus. Et ecce iam evitato sole, in opaco fumus, & iucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumptos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἐπόθουν ἀκούσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δέ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19 ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ρέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐβέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, καλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praefertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo quasi feriant, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad

τὸν πάγον συγκαθέζηται Φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρω τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διαίκων, ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἢ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοστέρους ἀπεργάσαιο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δέινωσιν ἐξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἔων ληρεῖν πρὸς τὴν βουλήν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγεννημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγω-

1 Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀριῶ πάγῳ βουλὴ φόνου εἰδικαζὼν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλοι τὸν θεῖον μηδὲν τοῦτον ποιοῦν· χότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῶν, [Ἀπογ. XVII, 19.] οὐχ ὅτι θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καὶνότητα εἰσγυγόμενοι δογμάτων τινὶ ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθι-

στῆναι ἢ τοῖς ἐπισκίπτεσθαι δυναμένοις, ὅθι τε σημῶν καὶ λόγων περιουσία· οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθηντο, ἐκ Σταϊκῶν τὰ μάλιστα συγκακροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λόγου παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

iudicandum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arceffitam inducat causae, qualia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praefens mihi constituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιω-
πᾶν κέλευε, ἣν αἴσθη καταρρήτορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν
οἰκεία τῷ πράγματι λέγεται, ἐξέστω ἀπορηκύνειν. οὐ-
δὲ γὰρ ὕφ' ἡλίω ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθε-
σθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκία πυκνὴ, καὶ
ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγω-
γε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρ-
εργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγω γιγνόμενα ἐδι-
δάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευ-
τῶν ἔργα, πρὸς ἀληθειαν αἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις
οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ
ἔβου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκώσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ 20
περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς
οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ
ἱερὰ, καὶ νεωσοῖκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei consilii lege audi, & tacere iube, si sen-
tias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica cau-
sae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub
sole iam disputabimus, ut molestum sit, si extendatur ora-
tio: verum & umbra densa est, & nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam
habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae
in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane & bo-
norum iudicum opera, qui ex vero calculum laturi sint.
Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc
enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae
de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in
aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, & tem-
pla, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam fir-

ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολιταῖς τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἕκαστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάττειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείας ἐλευθερίῳ

mum, & immobile esse; ad receptionem & securitatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & custodiant, quale quid in unoquoque nostrum est anima. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherri- mum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circumseptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habitu- ros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civi- tatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam qui- dem illorum educationem matribus, & nutricibus, & pae- dagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educant at-

ἀγχειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γί-
 γνῶνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα,
 καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται αὐ-
 τοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς
 πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον
 συνιστάμενα, τῆνικαὐτὰ ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς δι-
 δάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνά-
 σια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώ-
 ματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι
 ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυ-
 χὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς
 θεόμεθα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω πα-
 ραπολὺ γίγνουντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακο-
 σμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ
 τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νή-
 πιά ἐστι, σκέπτουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλά-
 πτωιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutriant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum,
 quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, &
 rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam
 corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt,
 & ad robur maius consistentia: tum assumptos docemus,
 aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis,
 alia vero ratione labori corporibus assuefaciendis. Neque
 enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unum-
 quemque, uti natus est, five quantum ad corpus, five quod
 ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac
 disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, me-
 liora multo fiant, tum quae male habent, transformantur
 in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas,
 quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne
 laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττά, καὶ
 παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν,
 21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μου-
 σικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρίπιζομεν, καὶ γράμ-
 ματὰ γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι δι-
 δάσκουμεν· προῖϋσι δὲ ἥδη, σεΦῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ
 ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατα-
 κοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ραψωδοῦμεν αὐ-
 τοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινάς, καὶ πράξεις
 αἰοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμνησιν ἐπε-
 γείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοντο, καὶ θαυμάζοντο ὑπὸ
 τῶν ὕστερον οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
 ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάζωσι πρὸς τὴν πολιτείαν,
 καὶ δὴ αὐτοὺς ἥδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω
 τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν
 ἀσκούμεν, ἐξ ἀρχῆς προῦκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione refecant, & ven-
 tis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, ferti-
 liores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas
 pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus
 iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, &
 sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilis
 complectantur, praeclinimus. Illi vero audientes praeclara
 quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concu-
 piscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur,
 & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus
 Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam acce-
 dunt, & oportet illos iam tractare communia... Quam-
 quam extra causam ista forte: neque enim quomodo ani-
 mos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat pro-
 positum; sed cur talibus illos laboribus exercendos puto-

τοιοῦτοῖς πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιούμεν ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιαπᾶν προστάττω, οὐ περιμένεις τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σέ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τὸσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἡδίστα παρεῖς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. Ρυθμίζομεν οὖν 22

mus. Itaque silentium ipse mihi impero, non exspectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tantum extra causam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum iucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit. Mentēs igitur illorum ad concinnitatem quan-

τὰς γνάμᾱς αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκον-
 τες, οἱ δημοσίᾱ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγά-
 λοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε
 χρῆ ποιεῖν, καὶ ὧν ἐπέχουσαι καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συν-
 ρυσταῖς, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ
 πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπο-
 λιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέ-
 γεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες
 οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται.
 καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημο-
 σία παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις, ἀρε-
 τὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας φεωμένους, ὡς τῶν
 μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε
 κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίμεν
 ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως
 ἐπιτηδεύοντας αἰσθάνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edoce-
 mus, quae publice omnibus propositae ad legendum ma-
 gnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sint
 iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bo-
 norum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est,
 discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capeffere
 rempublicam, neque concupiscere turpia, & honesta ap-
 petere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro vi-
 ri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum
 etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoe-
 diis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum
 & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant.
 Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male il-
 lis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac
 civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

νοὺς γὰρ οὕτω γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν
ὡς Φεῦγονεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίαις ἐλεγχον.

ANAX. Εἶδόν, ὦ Σόλων, οὓς Φῆς, τοὺς τραγωδοὺς, 23
καὶ κωμικοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα,
καὶ ὑψηλὰ ὑποδεσμεύειν, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆ-
τα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια,
πεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐνόθεν μεγάλα τε ἐκε-
κράγεσαν, καὶ διεβαῖνον οὐκ οἷδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς
ὑποδήμασι. Διούσω δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταζεν.
οἱ δὲ κωμικοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ
ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γε-
λοιότερα, καὶ τὸ θεάτρον γούν' ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς.
ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰ-
κτερόντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πένδας τηλικαύτας ἐπιταυρο-
μένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ, ὠκτερον, ἀλλὰ ποιη-
τὴς ἴσως ἀρχαίαν τινα συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

fa, meliores enim sic sunt maledictis; tum multitudinis;
ut fugiant propter similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoe-
dos, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos,
vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant
omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero in-
tus magnos eiebant clamores, & nescio quam firmiter il-
lis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum
agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis,
& pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae
autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univer-
sum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant uni-
versi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte
antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θεῖον.
 ὕφ' ὧν ἐς δάκρυα κατασπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε
 καὶ αὐλοῦντας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνά-
 δοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὧ' Ἀνάχαρσι,
 ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι,
 καὶ τοῖς τοιούτοις παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους
 24 ἡμῖν γίνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπά-
 θεις ἀκεῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄν-
 τα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν αἶρα, συνοι-
 κειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλπος
 δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ
 χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτενώτερα
 γίγνουντο. ἄποπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκῆπη νομίζομεν ὑπὸ
 τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσπραγέστερα καὶ πολλῶ
 διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι

*miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebar, a
 quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimi-
 le est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse,
 & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista,
 Anacharsi, inutilia sunt cantica, & moduli tibiarum. His
 ergo omnibus, ac quas his sunt similia, dum mentes illo-
 rum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod
 audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exui-
 mus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt,
 primo assuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus
 familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, ne-
 que frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus &
 subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Ab-
 surdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mol-
 lia rumpi difficilius, & diutius durare, quas tamen mortua*

ζωῆς μετέχον σώμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσασθαι. τούτωνθεν πακίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ πανκρατιάζειν διδασκομεν, ὡς τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐβίβαντο, καὶ ὁμῶς χαλεπὴν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμωδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφιδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συνενευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὀβισμούς, καὶ περιπλάκας, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχιεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα αὐτῶς αὐτοὶ ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀν-
αμφιβόλως πτόμενοι. δυσπαθίστοια γάρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐταῖς διαπονούμενα.

iam sunt; corpus autem vitæ adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris unicuiusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animofos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes iustantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut angī se pati queant, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὰ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐν τούτῳ
 καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν τῶν μαθημά-
 των τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ
 ὁ τοιοῦτος συμπλακείς, καταρρίψει τε θάττον ὑποσκε-
 λίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι.
 πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶνα
 ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα περὶ ἀμεί-
 νοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον
 αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάζαντες καὶ δια-
 πονήσαντες, ἐρραμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασά-
 μεθα, καὶ κόρυθα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
 25 ἀνταγωνισταῖς. Ἐνκοῖς γὰρ, αἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο,
 οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἀνὸ φό-
 βον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσαντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀρ-
 γόν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυ-
 μένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα,
 τρέμοντα, ἰδρῶτί τε εὐθύς παλλῶν ρεάμενα, καὶ ἀσθμαί-

re subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est.
 Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista discipli-
 na in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius ho-
 stem etiam talis vir complexus supplantatum deiciat, &
 ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi,
 ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia,
 putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exer-
 citati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo la-
 boribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, &
 contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis. Vides
 enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos
 probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus iniunciant:
 qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam
 maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in
 umbra marcescentia, tremantia, sudore statim multo fluentia.

γόντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ ἦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγη. αἷς τί ἂν τις χρῆσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κνηστὸν οὐκ ἀνεχομένους, καὶ εἰ αἶμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους χενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ταῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρεκωτοί, πολὺ τὸ ἐμψυχον, καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ρικνοί, καὶ κατεσκληκότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, ταῖς ἰδρώσιν ἐξαναλωκότες ὃ δὲ ἰσχυρὸν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγῆς τοῦ Φαύλου περιλελειμμένον, ἐρραμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνασία ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀβέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀβέρας) Τὰ τοῦ ἀσάχρους κίττρα. M.

tia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianiturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adpectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad iustam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carniū & superfluum, sudoribus absumserint, quod autem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis vitii relictum valide servant. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glutinam nempe atque paleas flatu abigunt,

καθαρόν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινιούντα, καὶ προσωρεύοντα.
 26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον
 διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψε τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρ-
 ξατο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανεῖν ὥσπερ ἂν, ἐ-
 πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτόν, καὶ ἐς τὴν
 καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχην· (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τὸν
 λιχμῶντα ἐπάνειμι) θᾶπτον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
 καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλο-
 γὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλ-
 λά κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐ-
 τὸς ἂν κατακαυθεῖη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος,
 ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ'
 ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευά-
 σται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται
 πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παρίναί ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχε-
 σθαι μήτε ἥλιον αὐτόν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς τε τὸ ἐνδιδόν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & acervant. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: feroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidentis facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μὲν τὸ ἔνδοθεν ἐπιρρεόν, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασ-
 μένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκειμένον, ἀπο-
 πληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ὀκαμάτους ἐπι-
 πλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπῆσαι πολλά, καὶ
 προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπιδόσιν ἐρ-
 γάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27
 καὶ ὁρομικούς εἶναι ἀσχοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν
 ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες,
 καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ
 ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν
 βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ράδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ
 ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ
 δεοί, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσχοῦνται
 ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβοδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν
 ἔχοντες. εἴτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται.
 εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκοῦν περιφέρεις) Τὸν δίσκον λέγουσι. ἡ γὰρ σφαῖρα σέλιον
 ἰκαλεῖτο. G.

calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum & ad
 necessarios usus repositum, supplet statim, & vigorem re-
 creat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim
 praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem
 virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi venti-
 larum maiores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos
 exerceamus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem
 sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis concilian-
 tes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo,
 sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vesti-
 gium, neque inniti facile est, substracto a cedente materia
 pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut
 si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam
 plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum
 de promiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam

Φέρεις, ἀσπίδι μικρᾷ εἰκὸς ὄχανον οὐκ ἔχουσῃ, οὐδὲ τε-
λαμῶνας. καὶ ἐπειράβης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέ-
σῳ· καὶ εἶδομαι σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος.
ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτοῦσιν εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ
πόρρω, Φιλατιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ
τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὥμους τε
28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πη-
λὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς εἶδοξεν,
ἀκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται. πρῶ-
τον μὲν, ὥς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοι-
το, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτουσιν. ἔπειτα,
καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρύντων
ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγγέλυσιν εἰκαζεις, οὐκ ἀχρεῖον,
οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ
ἀλίγα συντελεῖ, ἐπὶ τῶν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγ-
κάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 Ὁ ὄχανος Ὁ λῆρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo cly-
peo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti il-
lud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, &
difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum
iacant in aërem, & in longinquum, certamine quodam,
quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
tum humeros illorum roborat, tum contendendi faculta-
tem conciliat artibus. Lutum vero & pulvis, quae ali-
quantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne in durum
impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis
omnia lubrica fiant necesse est, cum madescent in luto,
quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque
ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem
non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter
alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἶρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρῦναι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφη ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τραπέντα ραδίως ἀράμενον ὑπέξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσχοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροισιν. Τὴν μέντοι κόνιν τούναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς 29 μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρωτὰ συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀβρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαττομένην, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

sane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuefiunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπίπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ στυλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πληθύνον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ διδιδυμένων, καὶ ὃν ἂν ἔλθῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαι γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκώς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μάλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκὸν 30 εἶναι ἀπορία καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσχοῦμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβερὸι δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν πούς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνουσιν αὐτοῖς χροάμεθα,

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὅποταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρσκευασμένα φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31 πολέμοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρότε καὶ αὐτοὶ, πύξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνῶσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τρεφεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιῶσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, & otium omne confumant. Et quod dixi commune bonum, & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes; uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuant vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: & per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλὰ μὲν καὶ ἀβέρες ὑμεῖς ἐστέ, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ οἵ μιν ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθεῖσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
 32 σα τοῦ παραδείγματος. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε, τὰς τῶν κωμωδῶν τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἣν προτεῖν ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχρηνότες, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποθήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· Φεύγουσί τε γὰρ, ἣν δέη, κοῦφα, καὶ ἣν διάκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾗ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργούσι καὶ ραθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo fitis sanguine instructi: neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed fero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paulum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc arma fumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis propofita sit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores fitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: atque illos induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere susceptus, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῶν γυμνασίῳν δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθιῆς
 τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους
 μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ
 κινδύνων μελετᾷσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν
 καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσχετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν,
 μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι
 πρὸς τὸν ἀνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συ-
 ρισμού ἐπιτομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις,
 καὶ γέρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
 δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεῖα σώζεσθαι μοι δοκεῖτε,
 οἱ μὴδέπω ἀπολάλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπε-
 σόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφί-
 διον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρον) Γέρον
 τετραγώνου σκέπασμα ἐκ στήρεως
 βύρνης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἔχραντο
 Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασ-
 μένοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων
 σημαντικῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
 παρ' Ἐπιχάρμου μὲν γὰρ γέρον
 καὶ εἰρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων.
 Ἀλκμαν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τίθεικε
 τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν

σχητῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων,
 οἷον καὶ τὰ γέρον ἐπεκρίθησαν. καὶ
 παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πη-
 λούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ἀπο-
 μάσθη, ἐπὶ σκεπτάματα ἐστὶν ἐν οἷς
 παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους δια-
 τρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ
 φυλακῇ τις καὶ μοχλοῦ, προσι-
 κῶς παρίλαβε τὴν λέξιν. V.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera,
 quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtu-
 tem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, fagit-
 tare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula,
 quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum si-
 bילו contorta feratur, & lapis manum implens, & secu-
 ris, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero
 nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mi-
 hi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis
 armorum militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo
 ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπανσιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, Φυγάντων
ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος·
ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ
τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρά-
σχοιεν, θακρύνοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε
ἂν ἰδοὺς οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷσι νῦν
εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιεν ἂν, ὑπὸ τοῦ
δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε
βαθεῖα οὔσα, ὥς μὴ ἂν ραδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα
κράνους πολεμίου ἰδόντας.

- 34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν
τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ
γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν
πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς
γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδὴ περ οὕτω γυμνά τὰ σώμα-
τα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξαγο-
μεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὺς ἀριστοὺς

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugien-
tibus illis, & nemine contra intueri ferrum auso, sed cir-
cumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mi-
hi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc
videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pal-
lidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam
hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quot-
quot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt,
neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem
nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri
fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda
sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam
inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γίνονται, ἀσχοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῆν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὅπταν ἀναγκαῖον ἦ, καὶ λόφους, καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖναι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίῃ μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ράδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὅποτε τις ἐπιστᾶς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμά-

ιο Ἀκινάκη) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V:

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam wantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis subito adstans detractum de plaustris dormientem interficiat.

ξης, φονεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰετὸν σιδήρον ποιεῖ, ὥς πλησίον εἶναι ἀμυνῶντα εἴ τις βιάζοιτο.

- 35 ANAX. Εἴτα, ὦ Σάλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων φεῖσθε, ὥς μὴ διὰ χειρὸς ἅντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὥς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ιδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πλητῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμειος πέρι ἐννοεῖν, ὥς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν εὔσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμείου λάβῃ διαρρνεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν πένον καὶ ξηρὸν οἶχηται τὸ σῶμα καταλιπούσα, ὑπὸ μηδεὸς ἐνδοθεν

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, necessarium semper ferrum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, & armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo & exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: meruis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluent, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις
 ἀν' αὐτὴν ἐξαιτλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ,
 κατὰ τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ
 μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύο αἰεὶ ἄλλαι ἀναφύοντο. ἢ
 δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἢ, μηδὲ διαρκῆ τὴν
 ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλά-
 πτοιο τοῦ ἀν, καὶ καταμαραίνεται, οἷον τι ἐπὶ πυρὸς καὶ
 λύχρου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν
 πῦρ ἀτακαύσειας ἀν, καὶ μείζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ,
 παραθήγων τῷ πνεύματι καὶ τὸ τοῦ λύχρου Φῶς ἀπο-
 σβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρᾶσθαι τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν,
 ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνεῖον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς
 εἶμαι τῆς ρίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάντα συνίημι. 36
 λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος Φρον-
 τίδος, καὶ διανοίας ὅξυ διδορκίας δέομενα. ἐκεῖνο δέ μοι

8 Τοῦ λύχρου) De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.
 tes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud
 non ita se habet: verum quanto quis magis illas labori-
 bus exhauriat, tanto magis affluunt, secundum illam Hy-
 drae fabulam, si quam audisti, ut pro uno absciso capite,
 duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exer-
 ceantur, neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur
 materiae, tum demum laedatur a laboribus & consuma-
 tur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim
 flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flam-
 mam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut
 durare adversus vim flatus possit: nec enim flamma eius-
 modi satis firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Sub-
 tiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata qua-
 dam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Il-

πάντως εἶπε, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοὶ, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδὲ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἀμίλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, εὖ τινος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν ταῦτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσοῦτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμναθέντες, καὶ ἀξιονικατόν ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημώτατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympi-
cis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis,
cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes,
interdum in armis institutis pugnam, sed nudos in medium
producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis,
victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim sci-
tu est, cur hoc faciat.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitatio-
num amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his
tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis cele-
brari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi
sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari,
& dignissimum se reddat unusquisque victoria. Praemia ve-
ro, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, &
quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἐτι ἡ ἀσκήσις, ἀπίσιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἰ γέ τις, ὧ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλλει ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἐτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; κῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιεντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τσσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι, τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρ- 37
τύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἡ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μά-
λιστα ἦν μάθης ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέ-
τακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα
διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ'
οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-

aequalium fuorum praestantissimus. Proinde multi specta-
torum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exerci-
tatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum
amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae
amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero
ex his quoque coniciendum tibi praebeant, quales sint in
bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, arma-
ti, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupidita-
tem afferant. Verum quid diceres, si coturnicum & gal-
lorum apud nos pugnās videres, & studium ea in re non
parvum? Ridebis nimirum: praefertim si audias, lege nos
istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, &
videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnan-
tes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in

χαῖς ὁρμῇ ἐς τοὺς κινδύνους, ὥς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μὴδὲ προαιπα-
 γορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου
 δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ
 ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἀπαγεῖ. Θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς
 σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελεῖς ἀποσφάττειν τοὺς
 ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν
 38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
 Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς Λα-
 κεδάιμονα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μὴδὲ ἐκένων, μὴδὲ
 οἰεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὅποταν ἡ σφαίρας περὶ ἐν
 τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χω-
 ρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα
 διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυ-
 μνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμμα-
 τος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκούργου
 οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαιλιν, συνωθεῖντες ἐς τὸ ὕδωρ;

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur &
 minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficient a vulne-
 ribus, aut laboribus, aut difficultate quacunq̃ue alia. In ar-
 mis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Belui-
 num enim, & plāne finistrum, atque insuper inutile, in-
 terficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus ini-
 micos, Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam
 Graeciam peragratum, memento, ubi Lacedaemonem
 veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos labo-
 rare, cum aut de pila in theatro *certantes* impetu facto,
 alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circum-
 datum, divisique in *squam quisque* phalangem, hostiliter, nu-
 di & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo*
 loco alterum agmen alteri eiciant, *nempe* Lycurgi factionem
 Herculanī, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσει. μάλιστα δὲ ἦν ὄρας μαρτυγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ρεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεστῶσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν μὴ ἀντέχουεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶσαι τοῖς σώμασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὅψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὄρας καὶ κείνα, μῆτε μαίνεσθαι ὑπολάβης αὐτοὺς, μῆτε εἴπης, ὥς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίᾳς ταλαιπωροῦσι, μῆτε τυράννου βιαζομένου, μῆτε πολεμίων διατιθέντων. εἶποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκούργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει

enim factō pax ceterum, neque quisquam alterum percussit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὦν, αὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκὴ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶ-
και τοὺς σῶσειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκούργος εἶπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὥς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγε-
λῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμμλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὥς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

- 39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὦν ἤδη τοῦ ἀγῶ-
νος, ἀφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὦν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτην ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρή-
τας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νερμοβετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civita-
tis ita confumere velit temere, sed quod postulet, ut pa-
tientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint
patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto,
intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum
quoddam Spartaee enuntiaturus sit, hostibus ipsum torquen-
tibus; sed, derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut
ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus,
iuvenis cum esset, pulsatus est; an egressus iam aetatem
certaminis illius propriam, secure talia iuvenili velut pe-
tulantia constituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Cre-
ta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses,
quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos,
Iovis filius, conditor fuerit.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σάλων, ἐμμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἔστιν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικά οὐ πάνυ ἀξιούμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνήης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνόν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἔνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἔγωγε ἦν ποτὲ ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα ὀρώσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅπου ταν ὀρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ὀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβόρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, αὐτῶ καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πᾶσχροσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartaе, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ οὐ πᾶν ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι χυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ΑΝΑΧ. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγώ γε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρης παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γὰρ ἔσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὐριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμεθα τὴν συνουσίαν, ὥς ἅ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσασαι καθ' ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Sparta, qui pro istis etiam ea, quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non fatis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant.

Anach. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si viderur, differamus disputationem, ut &, quae ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrere cogi-

γοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ
τούτοις, ἐσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus.
Iam enim est vesp̄era.

Π Ε Ρ Ι Π Ε Ν Θ Ο Υ Σ .

1 **Α**ΞΙΟΝ γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς
 πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν
 παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς
 ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ
 ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλού-
 τωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς,
 αὐτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τούναν-
 τίον ἡδὺ καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνη-
 θεῖα τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνη τις,
 οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἄς
 τινες περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δοξᾶς ἔχουσιν. οὕτω γὰρ
 ἔσται φανερόν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτη-
 2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

D E L U C T U .

OPERAE pretium sane fuerit observare, quae a vulgo
 fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui
 consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentan-
 tes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis,
 quorum vicem dolent: non illi, per Plutonium ac Proser-
 pinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala
 ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac
 meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetu-
 dini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mor-
 tuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo di-
 cere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim ap-
 parebit, cuius rei causa in supervacuis illis elaborent. Vul-
 gus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυ-
θοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν
ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινα ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπει-
λήφασσι, μέγαν δὲ καὶ πολύχαρον τούτον εἶναι, καὶ ζο-
φερόν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δε-
κόμενα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βα-
σιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα
κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ
τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦ-
τον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι
μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον
δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύ-
κτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ
ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περίρρεϊσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fi-
dem qui habeant, & legem sibi statuunt illorum fictio-
nem, locum quendam sub terra profundum esse putant in-
feros, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebrico-
sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione
illustrum in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in magno illo hiatus fratrem Iovis,
Plutonem [*s. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione
(ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohone-
status est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae
civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere insti-
tuta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos
ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effu-
gere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem
tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo
paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluvii ma-

καὶ Φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων Κωκυτοὶ γὰρ,
καὶ ΠυριΦλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ
μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, πρώτη δεχο-
μένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλευσαι, ἢ παρ-
ελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς
ποσὶ, καὶ διανῆξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ
καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδῶς τοῦ
βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος,
καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος,
τοὺς μὲν ἀφικνουμένους Φιλίῳ τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην εἰς τὸ
εἶσω, λειμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipso nomine iniicientibus: Cocyti enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam transire non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu transiatis; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, & portam, quae adamantina est, Aeacus est, fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, consitum asphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim potus propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκείθεν ἀφιγμένοι Ἀλκυστὶς τε, καὶ Πρωτοσί-
 λαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεύς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ
 Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιοπίστοι μάρ-
 τυρες, ἐμὰ δοκεῖν, οὐ πτόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμ-
 μνητο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασαν, 6
 καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δε-
 σποτείαν ἔχουσιν ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν
 συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Παι-
 ναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέν γε οὐκ αἰεὶ
 συμπάρων. Ἵπαρχοι δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
 καὶ ἀθήναι δύο, Μίνως τε καὶ Ραδάμανθυς, Κρήτες ὄντες,
 καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν
 καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν
 συναλωθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινα, πέμ-
 πουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
 μένους. Ἄν δέ τις τῶν πανηρέων λάβῃσι, ταῖς Ἐριννύσι 8
 παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alceftis atque Protefilaus, Theffali, & Aegæi
 Thefeus filius, & Homericus Ulyffes, graves & digni fide
 testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt,
 neque enim alias memoriam eorum retiniffent. Dis ergo,
 ut illi dixerunt, & Proferpina, imperant, atque in domi-
 nio habent omnia; miniftrant vero illis, & imperium una
 exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, &
 Mercurius: hic quidem non femper praefens. Magiftratus
 vero & Sattapae & iudices fedent duo, Minos ac Rhada-
 manthus Cretenses, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem
 viros & iuftos, qui cum virtute vixere, ubi plures con-
 venerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in cam-
 pum Elyffum, ubi vitam agant beatiffimam. Si vero ma-
 los deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-
 Lucian. Vol. VII. O

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθσομένους. ἔνθα δὲ τί
 τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καίό-
 μενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶ συμφερό-
 μενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίστοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος,
 ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτος ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δί-
 9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου
 πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν
 σωμάτων, σκιαὶ γινόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
 καπνὸς ἀφανίζονται. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων ὡς εἴ τῳ
 μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς,
 αἰσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λειμῶντων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
 10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
 ροντες ὀβελόν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκεν αὐτῷ, μισθὸν τῷ
 πορθμῇ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξστὰ-

14 φέροντες ὀβελόν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem.
Juvenal. G.

trudunt, pro portione suae iniustitiae puniendos. Ibi vero
 quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vul-
 turibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes.
 Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum ficcus, siti mori
 miset metuit. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus
 sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, um-
 brae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant.
 Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis, quas tu-
 mulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame
 cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occu-
 parunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo qui-
 dem obolus in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

πάντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς,
 ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλ-
 λιον ἢ μὴ ἔχειν τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν,
 οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορθμῆος, ἀναπόμπιμοι πάλιν
 εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐ- 11
 τοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς
 ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὑραί-
 οῖς ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ
 ῥιγῶν ἀηλοῦσι παρὰ τὴν ἄδην, μηδὲ γυμνοὶ βλέπαιντο
 τῷ Κερβέρῳ. Οἰμαῖ γὰρ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κακκίτος γυ- 12
 καϊκῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέργα τυπτά-
 μενά, καὶ σπαραττομένη κέμη, καὶ φεικισσόμεναι πα-
 ρειαί. καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρρήγνυσται, καὶ κόνις ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πάσασται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτροτέρῳ τοῦ νε-
 κροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδῶνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum sit? an apud inferos commeeat? valeatne
 apud illos Atticus; an Macedonicus, an Aegineticus obo-
 lus? neque illud cogitant, multo esse melius, si qui pro ve-
 ctura solvere non possint, sic enim portitore non admit-
 tente reiesit in vitam rursus redeant. Postea vero cum ab-
 luerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavaero infernus iste
 lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt pro-
 clive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempesti-
 vis coronarunt, splendide vestitum proponunt; ne videli-
 cet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero. In-
 ter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omni-
 bus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae
 cruentariae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis insper-
 gitur capiti, & miseriae vivi mortuo. Nam illi quidem

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
 καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς
 πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
 13 μένος. Εἴθ' ἡ μήτηρ, καὶ ἡ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν
 συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείσθω
 γὰρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
 τὸ δρᾶμα ᾗ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίαις ἀφίησι,
 πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι φωνήν.
 Φήσει γὰρ ὁ πατήρ, γοερὸν τι φθεγγόμενος, καὶ πα-
 ρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἡδιστον, οἶχ-
 μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπιάσθης, μόνον
 ἐμὲ ἐτι τὸν ἄβλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
 ποιστάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
 εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ,
 τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθύσθῃ-
 14 σθ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν

humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste de-
 corus, & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, subli-
 mis iacet & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum ma-
 ter, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine
 progressus, eumque complexus, (propositum enim singa-
 mus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus
 quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
 edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respon-
 deat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & a-
 te maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non*
uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti miliciam, agrum
non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum,
non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!
 Haec autem, atque his similia dicet, putans, filium suum

δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τε-
 λευτήν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταύ-
 τα Φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἱππαις, καὶ παλλακίδας, οἱ
 δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν
 ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατάρουσαν, ὡς
 χρησιμομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' 15
 οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν οὕτως πᾶντα ταῦτα ὁπόσα εἴ-
 ρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς ἕνεκα
 τραγωδεῖν οἶκεν· οἷδε γὰρ οὐκ ἀκουστόμενον, οὐδ', ἂν
 μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν
 γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς.
 οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς αὐτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστίν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι πέ-
 πονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδὼτα, οὐδ' ὅπαι κεχώρηκε, μᾶλλον
 δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ
 ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετέστασιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραι-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem;
 participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid
 ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero
 etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque & alium
 mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi
 & fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quae-
 cunque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, et-
 si plusquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipsius,
 cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat; ne-
 mo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur
 ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid
 filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui ne-
 que vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim
 ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 γεν. Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀἰδωνέην πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπεκνύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα, ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λαιδῶρῃ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιοιτοῖσι γέρων ἐγενόμην οἷός εἰ σὺ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρύτιδαμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, οὐ μηκέτι μετέξομεν; ἢ τοὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ ταύτων ἐνδεὲς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἔννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum prospicere de illo inferorum ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas, homo infelix? quid molestias mihi faceffis? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & facto malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa; incurvus, imbecillus genibus, atque in univrsum a tempore ipso veterinosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus sim particeps? Potationes dicis nimirum, & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sentire multo esse, quam bi-*

πεινῶν, καὶ τὸ μὴ πεινῶν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγῶν,
 τοῦ ἀμπεχόντης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ, εἰκας ἀγνο- 17
 εῖν, διδάσσομαι σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄβλιον, οὐκέτι διψήσεις;
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. αἶχῃ μοι, κακόδαιμον;
 ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, οὐ πολέμιον,
 οὐ τύραννον· οὐκ ἔρωσ σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
 τρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας,
 ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ κατὰφρονηθήσῃ, γέρων γεγόμενος,
 οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἄν ταῦτα λέ- 18
 γῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶμι πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοίο-
 τερα ἐκείνων εἶναι; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδῃ σε ἀνιά, καὶ δια-
 νοῇ τὸν παρ' ἡμῶν ζῶφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέ-
 διας μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνήματι;
 χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν δια-
 σαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε
 καῦσαιί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε Φῶς ὄρῃν δυ-

bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam
 copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare vide-
 ris, docebo te lamentari verius. Itaque reperto initio clama, Fili
 miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Ab-
 ἔσθι mihi, infelix, effugisti morbos, febrem non amplius metuis,
 non hostem, non tyrannum. Non amor tibi faceffet negotium,
 non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die:
 o miseriam! Neque senex factus contemptaris, neque molestus eris
 ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te
 multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an
 non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, &
 multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepul-
 cro conclusus? Oportet autem adcoGITare illud, putrefactis oculis,
 aut etiam, per Iovem, combustis paulo post, si quidem cremare
 me decrevisis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ μοι ὁ κα-
κυτὸς ὑμῶν ἐνίησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὐτῇ στεριότη-
πία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ
ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύνα-
ται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάζειν αὐτὸν
πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου διΐξασθαι; τὰ μὲν γὰρ
ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν
νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλα-
βὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ἐνῆ-
σας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε.
οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρ-
χή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν
τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφό-
νην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγε-
θες ἐπ' αὐτῇ ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὁδὸν, καὶ τὰ
ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

2 Ἀλλὰν) Ἀλλὰς γὰρ συντελέ-
σαι ἐπὶ τὰ πύθνη τῶν ἀποικομήτων,

ὡς ὅπλον καὶ ἀπὸ τοῦ θεοῦ Εὐαγ-
γελίου. V.

*ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester iuvat, &
ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata la-
mentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud
vos vales infundere illi merum? an putatis defullaturum illud ad
nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad in-
feriarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime
fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque
quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem
muilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile
nobis atque infrugiferum Dis imperium est, neque asphodelus
nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisi-
phone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum ca-
chinari subiit: ac impediit linteam ac lanae, quibus mihi devinxi-
sti maxillas.*

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτου κάλυψε. 20
 πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-
 κλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαίαια
 ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ
 μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνει-
 ληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνείας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρ-
 χῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
 νων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλησιν
 ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδοὺς ὑάλῳ περι-
 χρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδῶν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ
 δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν,
 ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

At per ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mor-
 tuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & ar-
 cessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres mul-
 tas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore qua-
 si suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas quere-
 las illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes,
 eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, di-
 visi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus
 illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinet,
 Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic
 vero (quae vidi, narro) ficcatum cadaver convivam suum
 & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tem-

- 22 Χάσματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περι-
 23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προστοικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς.
 24 κάτω δικασταῖς τῶ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρεσιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθῶνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀνσκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηνδύκοντας. καὶ μέχρι μὲν τινος, ᾧ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλαῖν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ὁπᾶντων βαλὼν δύνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggeffi quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes, quæ non superflua, & lusibus similia? Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum iudices. Post hæc omnia sunt parentales epulae. Adfunt cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare illos cogunt, ut qui non inviti, per Iovem, cogendos se praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre inedia diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lugemus? amice. Patere requiescere felicis pueri mames. Si vero omnino plorare decrevist, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus :

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
 Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πένθῃσαι Ἀχαιοὺς.
 οἱ δὲ ἀπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ
 δεδιότες, εἰ Φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν Φιλτά-
 των τοῖς ἀνδραπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ
 πολὺ τούτων γελοιότερα εὔροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πέν-
 θεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν
 κακῶν τὸν θάνατον αἰεσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

*Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & ve-
 riti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen
 passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula,
 inveniat aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propter-
 ea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.*

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

Ἰ ΕΡΩΤΑΣ, ὦ μεράκιον, ὅπως ἂν ρήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δοξῆς. ἀβίωτά γὰρ εἶναι σοι Φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὥς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἑλλήσι δοκοῦντα. καὶ ὅτ' αἱ ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς Θρόνος, ὦ παῖ, καὶ μάλιστα ὅποτε νέος τις αὐτὸς ὦν ὀρεγόμενος

Ἰ ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὅς ἐς Πολυδεύκην τὸν ὀνοματολόγον ἀπαιτινόμενον Λουκιανὸν, τοῦτον γράφει τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγον παραυιδόντα, σαρὸν δὲ λήξαν ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς Φῆσαςιν εἰρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνως ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου

τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHOTOP.) Taxat Rhetores sui temporis ut luxuriosos nugacesque, & plenos ostentationis & ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad Lexiph. pertinere iudico. Solan.) Ideoque & illuc utrumque iam transtuli. Reitz.

RHETORUM PRAECEPTOR.

QUAERIS, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor; atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερὸν
 τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο
 αἰτοίῃ προσελθὼν. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάννυ
 θαρρῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔση γνῶναι τε τὰ δέον-
 τα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθέλήσης
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσης παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾷν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδόν, ἔστ'
 ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέλος. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμι- 2
 κρὸν, οὔδε ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ
 καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὀτιοῦν
 ὑπομῆναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὅποσοι τέως μηδὲν ὄντες,
 ἔνδοξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν
 ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
 γεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίους τινὰς
 τοὺς πόρους προπονήσειν οἰηθεῖς. οὐ γὰρ σε τραχεῖάν τινα,
 οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρωῶτος μεστήν ἡμεῖς γε ἄζομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec petat, illud *tanquam* consilium, rem
 sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod
 in mea potestate est, & cum fiducia, ut quam celerrime
 vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam
 pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod
 venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum,
 sed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non su-
 stinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea
 nihil essent, nobiles, & divites, &, per Iovem, genero-
 sissimi, ob dicendi facultatem visi sunt. Interim tamen noli
 metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes propo-
 nitur, ipsa assequendi difficultate reiiciat, qui putes, infi-
 nitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te,
 neque arduam, & plenam sudoris viam ducemus, ut in me-

μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμύοντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διαφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγούνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμῷ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάθρῳ ἀνιῶν, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρῳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἐτέραν ἐτρούποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπάρξει τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μάστιγ' ἀνέρποντας, ἀπακυλιόμενους ἐπὶ κεφαλῇ ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἔσσι Φανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσσι, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas : alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, & praeruptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per iucundissimam simul & maxime compendiarium, & equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam nullo labore capies, & ita me Iuppiter, epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum ascensum, adhuc per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, & vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν 4
 δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φίλου Διός,
 μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾶσά τε ἅμα καὶ ἡδιστά σοι ταῦτα
 ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ
 τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποι-
 μένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δέ, ὃ πολὺ ἐνερθε τῆς ποιη-
 τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστῆναι ἀδύ-
 νατον, εἰ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἐγώ γε καὶ 5
 διηγῆσασθαί σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπί-
 νοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι
 ἀνόνητον. ἤρχε μὲν γὰρ ἡδὴ Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
 τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηγηκώς. ἔδει δὲ
 πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματεφόρους,
 τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
 σῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριμένας

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio fa-
 ne quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Io-
 vem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul &
 suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim
 Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim
 de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum,
 a Musis obsessus cecinit: Rhetoremne, quod multum in-
 fra poetica magniloquentiam est, brevi tempore fieri pos-
 se negabimus, si celerrimam quis viam ediscat? Quorsum
 ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris
 inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, &
 utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Persis
 Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus
 autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios,
 perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Per-
 sis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ εἶδει τὰ ὄρη, εἶτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἶτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις εἰς Αἴγυπτον, εἰκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνω σταθμούς τούτους διανύσαντας. ἤχβeto οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκούντα οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνούμαι δεῖξαι ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον εἶδοκει τοῖς 6 πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴση γὰρ περὶ-
 ρώμενος ὡς οὐδὲν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μίας οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὅρος ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obflare, quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιθεῖξαι τὴν ὁδόν, (δύο γὰρ ἔστων, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἔρᾶν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δόκει τὸν πλούτον παρεστῶτα ὄρᾶν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πάντων αὐτὴν, ἔρῳσι μικροῖς εἰκότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἵπποποτάμῳ, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἐραστής, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, ὡς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto fedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstant vero etiam Gloria, & Vis, & Plausus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plausus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχοις,
 τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαν-
 7 τα γίγνεται τοῦ γεγαρηκότος. Εἴτα ἐπειδὴν πλησιά-
 σης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἀνοδὸν
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον σοὶ εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνος ἐΦά-
 νη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦ-
 σιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ῥαδίαν, Διουῖσου
 τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι, δεο-
 μένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἴτα μετ' ὀλίγον ὄρας
 δύο τινὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ,
 καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δῆψος ἐμφαίνου-
 σα, καὶ ἰδρῶτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα
 ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει· ἢ ἑτέρα δὲ πλα-
 τεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐδρὸς, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ
 πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
 8 ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσοῦ-
 το προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ

cas, ubi escenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Glo-
 riam, Plautus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum
 ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, &
 similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus,
 cum praeuptam undique cernerent, neque avibus adeo
 ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur.
 Tum post paulo vides duas quasdam vias: quin altera se-
 mita modo est angusta, & spinis obsita, & aspera, sitim
 multam ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pul-
 chre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indige-
 bit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem pau-
 lo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam
 te, cum iam Rhetor esse posses. Verum illud modo adicien-
 dum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀπάντης, οὐ πολλὰ ἔχρη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἀθλῖος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμῶν, οὐδὲν δέον· ἢ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῶ. οὐ γὰρ ἐάρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ὤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γούν ὄρῳ τοὺς πολλοὺς μερίζων ἀξιουμένους, εὐμοιρία τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' αὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀΔικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς σὺν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι δοῖς, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ ποιῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φύεσθαι πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς σὺν πρόσεισί σοι 9

buisset viatorum vestigia : si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est : non qui ipse ea iverim, nec enim, iuvenis cum essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerisque maiora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur utriusque viae delatus, dubitabis, scio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, & illam ducas, & admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine femine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βᾶδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὼς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξίων πρὸς σέ, ἐπεσθαι οἱ παρακελεύόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἔχρη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς ὕν, ἀμαυρὰ δὲ ἦδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ Φησὶ εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων οὐδύσειας, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιβίς τῶν λόγων, οὐ ράδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράττητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφυγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῆ ῥητορῆ) Τῆ βάσει. V. Inverte.

virili incesſu, multum in corpore ſolem oftendens, maſculo vultu, vigilax, aſperae illius dux viae, nugas quaſdam ſtolidus ille apud te enarrans, uti ſe ſequaris adhortans, monſtrans tibi Demoſthenis, & Platonis, & aliorum quorundam veſtigia, magna illa quidem, & his, quae nunc ſunt, maiora, ſed obſcura iam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum eſſe Rhetoricen, per haec ſi incedas, ut qui per funes eunt; ſi vero vel pauxillum quiddam aut tranſgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines veſtigium, futurum eſſe, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obſoletis orationum exemplis propoſitis, nec facilibus ad imitandum; qualia ſunt de illa veteri officina, Hegeſiae, & Cratetis, & Inſulani illius, adſtriſta, & nervoſa, & aſpera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς, ἀναγκαιὰ ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διαῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιαρότατον, ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον πᾶμπολυν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὥς προσηκαμῆν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπίζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τοῖς οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἠγήσαιο σοὶ, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀλη- 10
θῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν παλαιοὺς προτίθεις, καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιροποιοῦ υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱόν) Δημοσθένι λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Αἰσχίνῃ λέγει.

curate intentis quasi lineis descripta : laborem porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessaria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, illud est, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuniet labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere aufert talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, insolens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπι-
 όντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, όπου τὰ ἐκεῖνων
 τέως εἶδοκε χρήσιμα· οὐκ εἶδώς όποία νῦν κεκαινοτόμη-
 ται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῆς ρητορι-
 κῆς οἰδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ,
 μή σε ἐτραχηλίση που παραλαβών, ἢ τὸ τελευταῖον,
 προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως
 ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ρητορικῇ συνεῖναι, ἀκμά-
 ζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ
 τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῶ, μακρὰ χαίρειν
 λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, όπόσους ἀν' ἐξαπα-
 τῶν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
 II πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρή-
 σεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

3 Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι) Συνῆθες
 τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογρά-
 φοις ἀπαριμφοῦσι χρῆσθαι ἀντὶ
 προστακτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος·
 ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθε-
 σθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γίνε-
 ται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως

ἡ ἔννοια πρόεισι, οἷον ἀλλὰ σε κα-
 λέω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ
 τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου
 Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρό-
 πῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀ-
 παρῆμφοτα κεῖται. V.

matistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philip-
 po invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum
 ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens in-
 venta sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhe-
 torices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te for-
 te assumtum evertat, aut denique, ante tempus ut conse-
 nescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetor-
 ricen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vi-
 gore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsu-
 tum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere
 iube, descendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest,
 educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relin-
 que. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios mul-
 tos invenies, tum in his omniscium quendam & usque-

Φόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, οὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάντα βρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγαθῶνα, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον ἐκεῖνον ποιητήν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις αὐτὸν, μηδὲ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάβοι. καίτοι τί φημι; καὶ εἰ μύοντι γάρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Ὑμήττιον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστίν, οἱ αἰοῦρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι ξένον φάσμα δρόσω ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδούς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔση, καὶ περίβλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6 Ἀγαθῶνα) Ἀγαθὸν τραγωδίας ποιητὴς, εἰς μαλαχίαν σκαπτόμηνος. V. quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spirantem, summo digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose componentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poetam Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indicibus agnoscas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te claudentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aperto ore, & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quoddam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &, ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέτριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάζεται γὰρ σὲ παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖ-

- 12 γα. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοι γάρ οὖν πρὸς σέ ὥδὲ πως, ἐπισπασάμενος ὅποσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο, καὶ ἀπαλόν, οἷον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεὶ τοῦ Φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρένωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
- 13 ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσῃ δ' οὖν πάνυ μετριάζων ὑπὲρ ἐαυτοῦ· μῶν σε, ὦ ἀγαθε, ὁ Πύθιος ἐπεμψε πρὸς μέ, ῥητόραν τὸν ἀριστον προσειπῶν, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἤκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis invec tus: assumptum enim te prima statim ista docebit. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, ut metus sit, ne lapsus alicubi personam Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc supereft comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriferit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicit igitur modestè admodum de se: Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chærephonii se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percel-

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθρηπτόων, καὶ ὑποπεπτηχότων,
αὐτίκα μάλα εἶση πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκει.
προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε
παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτύς, ἢ Ὠτός, ἢ Εφιάλ-
της, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ Φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
φύες, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερ-
φωνοῦντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ
οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας.
Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐβέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾶν μάθοις, ἔπου μόνον, ᾧ Κλητίου
μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νό-
μους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκρυβῶς μοι παραδύ-
λαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ
πτοηθεὶς, εἰ μὴ προετελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορι-
κῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ μα-
ταιοῖς μετὰ πολλοῦ καμμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν
10 Ὡ μέλημα) Ἀπὸ τοῦ φρόντισμα. οἶονεῖ ὑπὲρ οὗ μοι πολλὰ φρον-
τίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & fasces nobis submittere:
statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Exspectabis
vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat compara-
ri: sed si quis aut Titus, aut Otus, aut Ephialtes, supra il-
los omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur;
quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quan-
tum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos ac-
cinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a ne-
mine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clyti, ea
quae dicam, & aemulare omnia. Es leges, quibus te vii iussero,
accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhe-
toricen altera illa praevia disciplina dementibus & vanis homini-
bus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim us-

δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία Φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μείων ἔξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μὴδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ
 15 πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρὴ αὐτόν σε οἰκοῦν ἔχοντα ἡκεῖν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ὃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ὃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷός αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαβίαν, εἶτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρυθρμα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γάρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοήν ὅτι με-

7 "Α μὲν --- ἃ δὲ) "Α μὲν, ἃ δὲ μὴ εἶπες· ἀλλὰ τινα μὲν, τινα δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐν ταῦθα οὐκ οἶδα εἴτε παίζειν, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τιμαίῳ, διδοὺς ἅπασιν

τοῖς δομένοις, ὅ μὲν πάντα δραχμας, ὃ δὲ μίαν, ὅ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδολοικιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredi, nihil propter hoc deteriore conditione futurus, etiam si neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo afferre, & quomodo comitatum parare, ut quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audent dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confidentiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi relinque: inutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero cla-

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔστω εὐανθής, καὶ λευκή, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρητὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβάς Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρή συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὅδον ἤδη προῖων, ὅρα 16 καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοι τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφῆσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατὰσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρή μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἣ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώτ-

ς Πολυσχιδὲς) Πολυσχιδὲς, τὸ πύλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν τοῖς λευκοῖς, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτο ἡμῶν καλλίγια. καὶ δῆλον ὅφ' ὧν ἂν ὑποδήματος. V.

morem quam maximum affer, & modulationem impudentem, inces-
sumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae so-
la interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Ta-
rentino textrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & mulie-
bris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, & semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum
vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem
agnoscet te Rhetorice atque admittet, neque aversabitur & iubebit
faceffere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem.
Sed primo maxima habitus cura habenda est, & decentis amictus.
Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomi-
na undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa,

της ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμνηγέπη, καὶ λῶστέ, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδά. ἢ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐάνθης, καὶ
 17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ ἀπόρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειρίζομενος ἐς τοὺς προσεμιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀποβλέφονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήφονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθεῖσθαι, τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινόν, εὐλεξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρίσοφον. ἂν σολοικίσης δὲ, ἢ βαρβαρίσης, ἐν ἔστω Φάρ-

in promptu & extrema lingua habeto, illud ἄττα & κᾶτα & μῶν, & ἀμνηγέπη, & λῶστέ, & similia, & in unaquaque oratione, tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia his, & ex alia quasi tribu sint, & absconsa. Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus penula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunto & peregrina verba, & rarer. a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: illa enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius supra captum suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro destringi, & pro sole uti εἰληθεῖσθαι, & arrhabonem nomines προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero & ipse facies, ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui eloquendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόνουν, saltatorem vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel

μακον, ἡ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένους. ἀλλὰ καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λήρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, καὶ ἄς Φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχης ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ ταμείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18 ὄντες ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, λεγέσθω, καὶ ἐκφραυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὅ, τῖκεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥς-

ἢ τὰ παλαιὰ) Δρυμίας ἄγαν ὁ βυμολόχος καὶ γόνος τῶ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναγίζον τὴν ἐκάστου λοιδορησάμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτίον, λῆρον ἐκάλεσε· τοῦ δὲ τὸ χορ-

γόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπίσκα· ἢ· τοῦ δὲ τὸ ἀφελόν τι καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

barbara singula protuleris ; unum sit remedium , impudentia , ac in promptu statim nomen alicuius , qui neque sit , neque fuerit unquam , poëtae , vel solutae orationis scriptoris , qui ita dicendum probaverit , vir doctus , & linguae ad summam accuratorem peritus . Verum leges etiam non tu quidem vetera , neque si quid nugator ille Isocrates , aut expers Gratiarum Demosthenes , aut frigidus Plato , scripsere ; sed libros paulo ante nostram aetatem editos , & istas , quas declamationes vocant , ut commeatu ab iis instructus habeas , quo in tempore abutaris , atque inde , tanquam e penu , depromas . Si vero etiam dicendum sit , & argumenta quaedam praesentes subiciant , atque dicendi materiem ; quaecunque difficilia sunt , facilia dicantur , & contemnantur , quasi virile omnino nihil ipsi elegerint : tu vero nihil cunctatus dicito , quodcunque tandem verbum in linguam venerit , nihil curans ista , ut primum , sicut nemp-

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἔρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ', ἐκεῖνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἐπείγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. καὶν περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθηνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάχοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θάυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίπαστα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῃ ἱστοροῦνται, ἢ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχῃ, Περσῶν μὲν Δατίδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων οὐ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλιμάχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρέθεις, ἐπὶ πολλὸν νεκρὸς εἰσθήκει

ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδὲ τι πάθοι αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλήσποντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἄθως διόρυξις, ἐν ᾗ ἡ θάλασσα εἰσρυσείσα πλωτὸν ἀπεργάσατο τὴν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεισι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum insta, & verba continua, & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeat Hellepontus, tegaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis literae, & audiantur Salamis, & Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunt & crebra: tum adpersa pauca illa nomina in summo quasi natent, & florum instar praeintendant:

θείτω, καὶ συνεχῆς τὸ ἅπτα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μῆδα-
 μου αὐτῶν δέη· καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκὴ λεγόμενα. Ἦν 19
 δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω,
 καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης πράγματος
 ὠδικοῦ, τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
 πεπληρώκεναι οἶου τὴν ἀρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν,
 πολλακίς καὶ ὁ μῆρὸς πατασσέσθω, καὶ λαρύγγιζε,
 καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε μεταφέ-
 ρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει,
 καὶ λαιδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰ-
 σχύνης ἥδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἐτοιμοί, καθέζεσθαι κέλευε,
 καὶ ὄλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
 πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρ-
 ξάμενος, ἡ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ
 Πύρρας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μῆρὸς πατασσέσθω) Οὐκ
 ἔστι ταυτὶ τὸ μιᾶν καὶ κατὰ πτυ-
 στον ἔργον τὸ τὸν μῆρὸν πατάσσειν,
 ἀρχαῖον εἶναι. V.
 ibid. Κελεύει) Λαρύγγιζε. V.
 Inverte. In altero Voss. hoc Scho-
 lion plenius legitur sic: Λαρύγγι-

ζε) Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν
 φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγε-
 σθαι, ἀλλ' ἐπιτελεῖν περιτρώτε-
 ρον τῷ λαρυγγί χρῆσθαι. Sequeban-
 tur ibid. quinque alia Scholia ad 2
 Ver. Hist. pertinentia, quae eo
 retulimus.

*perpetuumque sit illud ἅπτα, atque δῆπουθεν, licet nusquam il-
 lis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si
 vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur
 omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam
 tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto,
 & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screa-
 tu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredi-
 ere. Et si te non laudent, indignator illis, & maledicito: sin pudore
 quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto,
 atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus
 etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facta
 ignitio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-*

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ καὶ λέγωνσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βράδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σου ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνθενόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψῃς, ἢ σκεψάμενος
 21 παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ Φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δειπνῶν ἀποτινέτωσαν· εἴ ποτε αἰσθαιντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ ληθυσόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συναδόντα. ταῦτα μὲν

deatur; ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeus: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasione suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum uti habeas, qui cohesinat.

σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυ-
 Φορεῖτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔΦης
 μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια
 ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου
 αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως
 μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
 γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκιμεῖν, ἀναγκαϊότατον, ὀλίγου
 δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
 ἦν μὲν τις καλῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δει-
 κνέειν δοκεῖτω ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῆ, πάντα ἔστω ἐπι-
 λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀχροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι
 χρή, ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπήσαντων ἀπάντων, ξένον
 τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
 Φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιῶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ
 Φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα.
 ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μὴδ'
 ἀνασῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομειδία

*Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero
 prodeuntem te deducant, suo testum satellitio, & de his, quae di-
 xisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de
 te dicito, & supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid
 enim ad me ille Paeaniensis? &, Ad unum forte veterum
 mihi certamen est? & id genus alia. Quod autem maximum,
 & ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermissis-
 sem. Quicumque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena,
 non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione
 digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
 enim te conspicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam
 laudationem subiicere memento, quae aures praesentium advertat
 & offendat, ut nauscent omnes ad verborum insolentiam, & au-
 res obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas,
 vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad sum-
 Lucian. Vol. VII.*

δε τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λε-
 γομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς
 συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θάρρεν ἢ
 τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψῦσμα πρό-
 χειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄγκυρσι ἀεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθόνος
 πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ δια-
 βολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοίδιμον ἐν βραχεὶ καὶ περί-
 βλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω-
 23 Ἰδία δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδοχθῶ, κυβεύ-
 ει, μεθύσκεσθαι, λαγνέειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε,
 καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμ-
 μάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· κα-
 λὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
 σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ρητορικὴν γὰρ καὶ ταῦτο
 ἀνοίσουσιν οἱ πολλοί, ὥς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυ-
 ναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῆς,
 καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρασθαι δοκοῖς· καὶ ταῦ-

*num. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae
 dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos,
 qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum
 est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, &
 iusiurandum in extremis semper labiis, & invidia contra omnes,
 & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec cele-
 brem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sunt, quae ex-
 tra sunt & apparent. In privato autem facinora omnia committe-
 re tibi decretum sit, aleatorem esse, incibriari, libidinari, moecha-
 ri, gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literu-
 las ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle de-
 bes, & hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari. Nam
 hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa
 quoque gynaeconitide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere
 nolo, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari videar.*

τα γενεήτης, ἢ καὶ, νῆ Δία, Φαλακρὸς ἤδη ὢν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται. ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχηγέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιπορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἢ πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσης· πάντα αὐτὴ γε ἐπιστάσθω, καὶ γοημωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed sint, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re comoda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde maledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per omnia; si vero minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi ad omnia hiet facile, & ministret lingua cum ad sermones, tum ad alia, quaecunque poterit. Potest autem non soloecismos tantum committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut peierare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, inprimis ad multos adeo amores si non sufficiat. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δέ οὐδέν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θάρρῶν ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθῆσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σε. τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὃς πατρός μὲν Ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρώς ἐλευτέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Σοῖν καὶ Θμοῦν δεδουλευκότες, μητρός δὲ Ἀκεστρίας, ἐπ' Ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάστην οὔσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ μοι, ᾧ Φίλῃ Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἀπροεῖπον ἐΦόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀνασχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 Ὡ φίλῃ Ἀδράστεια Δαίμων ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλα καυχόμενοις ἐπιφουμένη. ἐπεὶ οὖν καυχόμενος εἰσάγεται ὁ μικρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκ μαιλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμῃσι νῦν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἱπεροῦ-

σατο. V.

15 Ἀλλ' ἥδη τοῖς Διὸς Ἑρτιῦθεν ἀναντίρρητον ἥδη ὡς Πολυδεύκην διασῦρει ὁ παρὼν λόγος, εἴγε Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ὃ οὗτος ὁμόνυμος ὁ διασπρό-μενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quot brevi bona a Rhetorice affutura tibi sint. Vides enim me, qui ignobili patre natus sim, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin & Thmuin servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse vero, qui forma viderer esse non omnino contemnenda, primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo iam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adrastea! praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inscitia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor,

Λήδας παῖσιν ὁμῶνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γράϊ
 συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς,
 ἔρῃν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντούτιδος, τέτ-
 ταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους
 ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμεν
 τὸν ἄβλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ Φιλή-
 ματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἴτα ὀλίγου δεῖν,
 κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρα-
 τὸς τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὥς Φάρμακον εἶναι ἐπ' αὐτὴν
 ἐωνημένους. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε 25
 ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ
 ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ παλλὰ, καὶ τοὺς
 δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνούμενος. καὶ ἡτῶμαι
 μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοῖνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστε-
 Φανώμενοι· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς
 δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ
 ἐπίσημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ προ-

*sed iam Iovis & Ladae pueris cognominis factus sum. Deinde
 adiunxi me ad aequum mulierem, a qua primum laute alebar, ama-
 re dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor
 habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Verumtamen pauper-
 tatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula
 suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres
 constitutus essem, quas habebat, omnium, nisi servus execrabi-
 lis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum. Prae-
 ceptus igitur eiektus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhe-
 tor esse videor, & in iudiciis probandum me praebeo, praevari-
 cans saepe, & iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et
 pleurumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua viri-
 des, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id
 ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob*

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ
 τούτῳ ἐκέῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον,
 οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραίνῳ, νῆ τὴν πάν-
 ῃ δημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν
 26 ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἴεν· ὁ μὲν γεννάδας
 εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρη-
 μένοις, καὶ ὅττι παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἔξαρχῆς ἐπόθεις ἐλ-
 θεῖν· καὶ οὐδέν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς
 δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,
 καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γραῦν τινα τῶν κω-
 μικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος ἐκεῖνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σὶ μάλ-
 λον πρότερον περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκεῖνα περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νῆ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφρο-
 δίτην φησὶ. ὁμιυσι δὲ ταύτῃ τῶν, ἢ
 διὰ τὴν προηγουμένην αἰσχρότητα
 τῆς γραφῆς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδέες ἐπεὶ καὶ
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχου-

σιν αἱ πόρται, ὃ μαινεῖσθαι καὶ αὐ-
 τὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους
 διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν
 οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

morum perversitatem, & prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gratiam mihi non parvam conciliavi. Sint ista satis! Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moveare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, & amabilis sis, ducasque non anum quandam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere, te Platonis illo volucris curru vestum ferri, quam ipsum de Iove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim

τῆς οδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ρητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμ-
βολος ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέ-
παυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζε-
σθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάσει καὶ
πρᾶνῃ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus sum, de via vobis decedam, & desinam Rhe-
toricen sectari, qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris uti
non possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pulvere prae-
dicandos vos atque admirandos praebete, illud solum re-
cordati, non celeritate vos vestra vicisse, qui velocio-
res iudicati sitis, verum quod facillimam & declivem viam
elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

Ι ΤΥΧ. **Ε**ΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μάλιστα προσέχων τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστίν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, Φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς θεινοῖς.

10 Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἡρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. **P**OTESNE mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, & narrantibus talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam; quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνούμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐβέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιούσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που κατανένοηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2
ἐμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χερίστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀντὶ τοῦ περὶ πλείονος. G.

12 Εἰ γε τὸ χεῖρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνιν ἅμα ταῦτα διεξιών. V.

qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum fociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam; dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos & mendaciorum studiosos,

ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνον-
 τας ἑξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ
 ἐμοῦ σε χρη εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνί-
 διον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὅμηρον
 αὐτὸν, αἰοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφω τῷ ψεύσματι κεχη-
 μένους, ὡς μὴ μόνον ἑξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διικνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ
 διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις Φυλαττόμε-
 νον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν,
 ἑπὶ οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶ-
 σαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος
 ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέ-
 πεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργό-
 νας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις Ὡς Πρόκην καὶ Φιλομήλα καὶ Καλλιόπην.
 ἢ μὲν εἰς ἄρκτον· Πρόκην δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεα μεταβλήσειν. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia,
 tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Il-
 los enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet,
 Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Ho-
 merumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos men-
 dacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos
 deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione qua-
 dam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, per-
 venerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coe-
 li castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditionem
 Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut pro-
 pter amorem Iuppiter sit taurus vel cyncus factus, & ut
 ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec
 vero Pegafos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes,
 & quae sunt ex eo genere, absurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθία, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνά-
 μена, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. Καί- 3
 τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
 ἦδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
 πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύον-
 τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
 γῆς ἀναδοθῆναί Φασι, καὶ τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους ἐκ
 τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ
 σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄψεως ὁδόντων,
 Σπαρτούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι διηγούνται. ὅς δ' ἂν
 οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
 ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινός, ἢ
 Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
 σαι διὰ τοῦ αἵματος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροΐβου τινός) Ὁ μὲν
 Κόροιβος μωρός τις ἀπομνημονεύ-
 ται ἀνθρώπος· καὶ οὕτως, ὅστε γυ-
 ναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν ἐλίσσεται
 συγκαθευδῆσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς
 τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὕ-
 τας ἐχόμενοι τοῦτον παρθευεῖν αὐ-
 τὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκν-φ-α-

μίνης, τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχισθαι,
 καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ
 τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν,
 οὕτω τὴν κοινωρίαν τότε τοῦ γάμου
 γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρός καὶ
 αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχει-
 ρῶν. V.

tofae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Lar-
 vam Lamiāmque metuunt. Quamquam poëtarum forte to-
 lerabilia fuerint mendacia. Quod vero iam civitates & gen-
 tes multae, communiter, & publice, mentiuntur, qui non
 ridiculum? Si Cretenfes, Iovis sepulcrum ostendentes, non
 erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra ex-
 fuisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Atti-
 co solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam The-
 bani, qui de serpentis dentibus Spartos [*sativos*] quosdam
 germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non pu-
 tet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cu-
 iusdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptoleum
 per aëra vestum alatis draconibus, aut Pana venisse ex

ἤκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἣ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοισι καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

- 4 ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάναιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὐπὲρ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖαι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιμῶ τοὺς περιηγητάς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μὴδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τάλληδες ἀκούειν ἐβελησάντων. οἱ δὲ μὴδὲ μίᾳς ἔνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκῶσι ἄν.

- 5 ΤΤΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui manifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, & si qui alii, augustiores talibus *commentis* reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας·
μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιῶν ὠχόμεν, οὐ φέρων
τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ
Ἑρινύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα
διεξιόντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιοπίστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω
βαθὺν πώγωνα καθευμένος, ἐξηκοντούτης ἀνῆρ, ἔτι καὶ
Φιλοσοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου
τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτός τι
τολμήσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστάσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλεί-
στοις, παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀπο-
βλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς με-
μήνοι, καὶ ἔξω εἶη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

sum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulo-
sis auditis, vel potius in media eorum enarratione, disces-
si, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa
multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo bar-
bam submiserit, hominem sexagenarium, & in philoso-
phia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se
praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad plera-
que, pueros etiam suos (*per quorum caput iuraret*) interpo-
nens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam
quidem furere hominem, & mente non constare; nunc,

ἂν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γε-
λοιόν τινα πίθηκαν περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ᾧ Τυχιάδῃ;
ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ἢν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ
τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

- 6 ΤΥΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ᾧ Φιλόκλεις, Φοιτᾶν
πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον
δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι θεόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς
οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην
ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσούντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα,
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, καί κεῖνον ἴδοιμι,
(ἡγναῖν γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν·
εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεοντίχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει
γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθὼς) ἄλλους δὲ
συχνούς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου,
καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων' οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

3 Πρὸς τῆς Ἑστίας, ᾧ Τυχιάδῃ) καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου
τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.
ὡς κάποιον αὐτοῦ πυνθανόμενος,

impostorem esse, ac tamdiu me fugisse, qui leonina pelle
simium tegeret ridiculum; adeo absurda narrabat.

Phil. Quænam ista? per ego te Vestam rogo, Tychiade.
Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad il-
lum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho
convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est,
audissemque ab eius puero, mane abiisse ad Eucraem, ut
aegrotantem viseret; utriusque causa, ut nempe & Leonti-
chum convenirem, & viderem ipsum, ignarus aegrotum
esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi
invenio, qui paulo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios
frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, & Stoi-
cus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιούντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἷους ἄνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὃ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρός Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ρεύμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὐτῶν κατεληλύθει. καβέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἥρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδε με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τὶ, μεταξὺ εἰσικὼν ἐπήκουον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψεύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι,

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec V.

Forſan ut reſtitueret integritatē textum: Scholii vero nihil. Solan.

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur affidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἐκαβεζόμενῃ πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε δι-
 εξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλ-
 οντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ
 τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὰν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης, οὕτω
 Φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος,
 ἄρτι ἀποδαρέντος, εἴτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐ-
 τήκα παύεται τὸ ἄλγος. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δει-
 νόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου
 καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον ὥκυ γὰρ
 ἢ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ
 λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ
 δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαί, μεγάλα
 δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰ-
 κείας ἐπωδῆς ἑκάστω. ποδῶν δὲ ἴσιν ἥμιστα ἐπαγγέλ-
 λεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι
 ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὥκυ
 ἐλάφος. ἐναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, cursim statim venisse, prope illum affedi. Illi forte
 iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant,
 insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas sub-
 iiciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis
 humi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae, & exco-
 riati modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus,
 statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audivi
 equidem, sed cervae virginis & nondum initae: & probabilior
 sic res est: celere enim cerva & robustum maxime pedibus. Et leo
 fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili
 de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmi-
 ne adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse
 quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere
 pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir

μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφῶν τοὺς
λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν αὐτὰς διαώκοντες.
ἐπῆνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
δὲ, οἴεσθε γὰρ, ἔφην, ἐπαυδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύε-
σθαι, ἢ τοῖς ἐξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἐνδον δια-
τρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν
κατεγνωνκότες μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-
σταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς Φρονῶν
ἀντεῖποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μὲντοι ἰατρός Ἀντίγονος
ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσεϊ μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖ-
το, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης,
οἶνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖ-
σθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος,
ὑπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἀπι-
στον εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινὰς
ἀφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γέ ἦν δ' ἐγὼ εἰ μὴ

7 Κατεγνωνκότες μου) Κατεγνωνκότες πολλὰν τὴν ἀνοιαν. αἰτιατικὸν
ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῆς. V.

*sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velocioreſ esse leo-
nes cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam perſecuti. Lau-
dabant praeſentes Libyn, qui recte dixiſſet. At ego, Pu-
tatis enim, dicebam, incantationibus quibuſdam talia ſedari, aut
rebus extra appenſis, cum tamen intus habitet malum?* Ride-
bant in hoc ſermone meo, ac manifeſtum erat, condemna-
ri ab illis multam meam inſcitiam, quando neſcirem, quae
eſſent manifeſtiſſima, ac de quibus nemo ſanus contradi-
ceret, quaſi non ita ſe haberent. Verumtamen Antigonuſ
Medicuſ videbatur delectari mea interrogatione: olim enim,
puto, negligebatur, qui auxilium de arte ſua afferre vel-
let Eucrati, & vino illum abſtinere iubens, & veſci oleri-
buſ, & in univerſum de contentione remittere. Cleode-
muſ ergo ſubridens, *Quid aiſ, inquit, Tychiade? Incredible
tibi videtur, quaſdam exſiſtere e talibuſ utilitateſ ad morbuſ?* Mi-

Lucian. Vol. VII.

R

πάνυ τὴν ῥίνα κορύζης μεστὸς εἶην, ὡς πιστεύουσιν τὰ ἔξω
καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγεύρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἰασιν ἐπιπέμπειν προσαρτάμενα. τὸ δ'
οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα
ἐνδῆσθαι τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλαῖς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν
τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χλωεύοντα ὑπ' ἀλγυδόνων,
9 ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη
ὁ Δεινόμαχος, εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκ-
μαθεῖν, ὃν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παρα-
δέξασθαι τὰυτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομ-
πὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταβέλξεις, καὶ βουβώνων
ιάσεις, καὶ τάλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιοῦσιν.
εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ τὰυτα
οἴση γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ,
ἔμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φασὶν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἡλον — τὸν ἡλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πι-
στουμένων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται τῇ λίνῳ λίνον συνάπτεις. V.
hi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praestigiisque operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium depulsiones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sanationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, & clavo, quod

τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ Φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης
 δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπά-
 γων τὸν λόγον διότι Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
 τοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα Θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δρα-
 πετεύοντος, ἐτί σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ 10
 μοι δοκεῖς, ἦ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
 δὲ Θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἶγε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ'
 ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστέ· κωλύει γὰρ οὐδέν, καὶ Θεῶν
 ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ Θεοὺς
 σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἂ εὖ ποιοῦσι τοὺς κά-
 μνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν
 Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἥπια Φάρμα-
 κα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας
 καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ 11
 δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μεिरάκιον

*aiunt, clavum eiicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia
 fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione per-
 suaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febrī aut tumore,
 vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de
 inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos
 credere, si quidem non pūas fieri posse, ut per divina nomina sa-
 nationes contingant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet, etiamsi Dii sunt, tamen talia esse men-
 dacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, &
 quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medici-
 nae opera restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medi-
 camentis bonis miscendis sanabant aegrotos, non leonibus muste-
 lisque alligandis. Omittite istum, inquit Ion. Ego mirabile quid-
 dam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem*

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαυ τὸν ἀμπελουργόν, ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδύνει γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδύναι αὐτὸς ἐς τὸν Φωλεὸν, τὸν δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ ἐρωῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ᾠδηκότα, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὡς Φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαυ, ἐπαυθὴ τινὶ ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti enim palmitem, & palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetuisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferti a conservis, totum tumore inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam eiciens de corpore venientem, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem

παρβένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
 ποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ὥχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιδών.
 τοσοῦτον ἡ ἐπὶ ᾧ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλῆτης ἐκεῖνος λίθος.
 Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
 τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου
 παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας
 τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ
 ἐντὸς τῶν ὥρων. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπὶ
 ᾧ ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
 σται, καὶ ἀκοντίαι, Φρῦνοί τε, καὶ Φύσαλοι· ἐλείτετο
 δὲ εἰς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι
 μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
 μάχος, οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν
 ὀφείων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμύεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε καὶ κεῖνος. ἐπεὶ δὲ
 συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλωνίος, τὰ

de columella sepulchrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, sublato, in quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit & ille lapis de sepulchro. At ille alia quoque pertravit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur & facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi & aspidēs, & viperæ, ac cerasæ, & iaculi, & rubetæ ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non poterat crepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit

δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι,
 13 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ
 ὄφεις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγῶγει τὸν
 δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων
 ἐκεῖνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα,
 (ὡμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πι-
 στεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν
 βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευ-
 σα, καὶ ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχῶν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὐσῆς, καὶ
 ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ
 σχολῇ, καὶ βιάδῃ; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν
 Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβη-
 κότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας,
 οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατὸν γίγνεσθαι. G. 15 Καρβατίνας) Καρβαττίνας τὰ τραχέα καὶ ποιματικά ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

*illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis ad-
 mirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, ser-
 pens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetu-
 lum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu qui-
 dem ludis, Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis etiam,
 quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo mo-
 do posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem
 vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut distabat, ex Hyper-
 boreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me passus sum.
 Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri,
 super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu
 haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, &
 super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem cru-
 do coria, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριατάς,
καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξι-
κλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος,
παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαι-
νέτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς
λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐ-
τὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὃς καὶ
ἐκτωκαίδεκάτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν
μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμμηχανῶν δὲ ἅμως τῷ ἔρωτι,
μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον
ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὰ παραντίκα· (ἔδει γὰρ προ-
τελῆσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς
Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ
7 Δημαινέτου) Γράφεται καὶ Δημιόν. V.

cere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus
evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate
manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vo-
bis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias
enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est
Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro
utebatur: ac nisi amor illum detinisset, omnia iam Peripateticae
scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens
iam analysi uteretur, & acrosmaticos de natura libros ad finem
usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops,
omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyper-
boreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid
ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero
plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) Βόθρον τε ὀρυζάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ ἑρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέσμα, καὶ ἄλλοτε ἄλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἴτα βούς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ἵπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τε ἀναπλάσας, Ἄπιθι, ἐφῆ, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῇ ἄχρι δὴ ἀλεκτρούων ἠκούσαμεν αἰδόντων. τότε δὴ ἥτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) fossa in subdivali domus depressa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amorem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit. Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret, & Lunam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum sinxisset parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adfuit illa pulsans ianuam: & ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in coelum, & terram Hecate subiit, & reliqua spectra eva-

ἐξεπέμφαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές· Εἰ 15
 ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἐτι ἡπίστησας εἶναι πολ-
 λὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπί-
 στευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμμι,
 εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὁξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ
 τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον
 οὐχ ὁρᾷ δὲ τίνας ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου
 πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σε-
 λήνης αὐτῆς, ἣν εἰκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν εἰς Ὑπερβορέους
 δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ
 γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα
 μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφυγε.
 καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψο-
 Φῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἥχον ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐ-
 τοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν
 πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐ-
 τῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ μικρολόγος

nuere, & emissus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec
 si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse
 multa in incantationibus utilia. Refle, inquam, mones. Crede-
 rem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est,
 si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero,
 novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilem-
 que & promtam, non video, quam ab causam opus habueritis le-
 gato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo
 luna; quam viginii drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperbo-
 reos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris in-
 genio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
 nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat,
 venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum
 possit ipse amari a diutissimis mulieribus, & solida ab illis talen-
 ta accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit

ὦν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
 16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἠδέως ἀν' ἐροίμην σε
 τί περὶ τούτων Φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
 τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
 Φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες
 ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
 σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
 σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἄφρου
 πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
 πει ἄρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
 ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
 δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἀνθρώπον· ὁ
 δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθεῖη, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
 ελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' οὐν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα,
 καὶ καπνώδῃ τὴν χροαίαν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
 τά σε ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemones liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quos ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen sufficit, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interroget, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, &, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Pla-

αἷς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, ἀμαυρόν τι θεά-
μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γὰρ 17
Ἰων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
γον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
κτύλιον ὁ Ἀραβὶς ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
ποιημένον, καὶ τὴν ἐπ' αὐτὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς
εἰ μὴ καὶ μοὶ ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν
δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείωνος, σοφῷ ἄν-
δρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴ-
κοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
τος, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασιν τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
νύκτες Φαινόμενον, καὶ πασι, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
σι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσειας ἂν, ἀλλὰ καὶ
παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quan-
tum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates in-
quit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel, sed decies mil-
lies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero
ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc ma-
xime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibu-
lorum factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi for-
te nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, non cre-
dam Eucraei Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi
videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de
statua, inquit Eucrates, quod domesticis omnibus quot noctibus
apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non
ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,

τος; Οὐχ ἰώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότα
 πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωπο-
 ποιῶ; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν δ' ἐγώ, φῆς, τὸν ἐπικε-
 κυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον, ἥρμα ὀκλάζοντα τῷ ἐτέρῳ, εἰκότα
 ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκείνον, ἦδ' ὅς,
 ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβό-
 λος, ὃν λέγεις; οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, φημι, τὸν διαδού-
 μενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν Πολυκλείτου
 γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιά εἰσιόντων,
 ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα
 ἐστήκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδαρ τὸ
 ἐπιρρέον εἶδες προγαστορα, Φαλαντιάν, ἡμίγυμνον τὴν
 ἀναβολὴν, ἠνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας,
 ἐπίσημον τὰς Φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον, ἐκείνον λέ-
 19 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί',

9 Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ καὶ πῶς ἀγαλαμπτοὺς τῶν εἰσά-
 Πολυκλείτος ὡς καὶ ὁ Εὐφράτωρ, γεται θαυμάζω. V.

*statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in aula stans signum
 pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis?
 Num discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ad habitum
 emittendi iam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum attulit,
 paulum submisso genu altero, ut in ipso statim iactu surrecturus
 una videatur? Non, inquit, illud, quandoquidem Myronis ope-
 rum & ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta stans
 dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; istud enim Poly-
 cleiti opus. Sed omitte, quae sunt ad dextram introeuntium, in
 quibus Critiae Nesiotaе opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si
 quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, cal-
 vam, seminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus vide-
 tur iactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitu-
 dine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,*

ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, πεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στῆθος. ἐγὼ δέ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρυσώσα, ὁπότε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελῶμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἶγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἡπιος οὕτως ἀνδρείος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιῶντα ὁρᾷτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νυξ γένηται, ὁ δὲ καταβάς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἔφ' ἣ ἔστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 ἠπιάλου) ἠπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego, inquit Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febris querquera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & nolī irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτὸς, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφούντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὧ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποιήτο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς
 20 Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὗς κατὰ τὴν νομηνίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνθ' εἰνα ἐχρῆν, ὃ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμίνατο, ὧ Εὐκράτες; ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρεῖα πρὸς τὸν μηρὸν, κηρεῶ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἀγαλμα εἰργάσατο περισκέλεις, τῶν πρὸ αὐ-

τοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὰ ποδὶ ἀποτελούντων, πάρις φήμην, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua, sed Cretensis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque. At tu vide, inquit, Tychiade, ne disti te postea poeniteat. Novi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos singulis novilunijs ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit evenire, inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit, oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, &

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινός, ἢ μισθός ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκείνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισεσλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὲ κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιούς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μάλωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκώπτε, καὶ με, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' αὖν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

argenti bracteolae, vñtum cuiusdam, aut sanationis merces eorum, qui per ipsum febrī erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equisō. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam post die illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, & Pelichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes eris, & opus

- εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν,
οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
21 τα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντί-
γονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτης, Ἱπποκράτης
ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπει-
δαν ἡ Θρυαλλὶς ἀποσβῆ, περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
κλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
στα ἐπειδαν τὴν θυρίαν ὑπερβαλόμεθα, ἣν κατὰ τὸ
ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ
Ἱπποκράτης ἥδη ὁ ἰατρός θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανα-
κτεῖ, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ; ὃν
ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσκειν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
22 σπείσειεν, ἢ στεφανάσει τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν,
ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
ὅν' ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

illud Demetrius Alopecienfis elaboraverit, non Deorum faber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timuero, quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuissim. Post haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, perstrepat, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam, praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari sibi, & indignatur, si non suo tempore opimis epuletur hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mittat, aut libet mulsim, aut caput coronet. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meri-

τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην
ἀπ' ἔχειν, μεταξὺ Φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ
δ' ἐν τῷ συνηρεθεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὕλας γὰρ ἐγένετο
κυνῶν· καὶ γὰρ εἶπαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰσθεῖ,
παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιω-
τῶν παρελθόντα. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλί-
γον σεισμοῦ τινος γενόμενου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς,
γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν Φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχε-
δὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος
ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν Ὀφίο-
πους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφορῆς τὸ βλέμμα, Φημί,
καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοῦς
δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλουμένους περὶ τὸν
αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾷτε,
ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ
ἔμα λέγων, ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆχους

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντήκοντα
ἀργυρίων. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθ-
ἕντο. V.

quem operis, solus abii in silvam, cogitans interim aliquid & com-
mentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exori-
tur canum: & ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere,
& venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud
non ita se habebat. Sed post paulo motu quodam terrae facto, &
sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem,
dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sini-
stra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quan-
tum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vul-
tu, inquam, & adpectu horribili: & pro coma dracones erant, cin-
cinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, qui-
dam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Vi-
dete, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! &
cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in

Lucian. Vol. VII.

S

- 23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. Οἱ μὲν αὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεκηνότες αἰτεῖς, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ρινὸς, ἥρμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κροσσόν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνεόθουν μεταξύ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ παλαίᾳ καὶ τῷ πῶγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν τὰ δ' ἄλ-
- 24 λα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεοῦ πηλικοί τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦ δ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πιναρὰ καὶ αὐχμῶση τῇ λάσχει. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἥλικον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶπα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus, & Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur sapientiae causa cum adolescentulis, & multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a puerulis, quibus ipsis ceteroqui facilius mendacio ductari se patiantur. Igitur Dinomachus, *Dic mihi*, inquit, *Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis*, inquit ille, *Indicis altiores, nigri & ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis*. Ego itaque cum viderem, *conflui, conversa ad interiorem partem digiti pala anuli, quam Arabs mihi dedit*. Hecate vero, cum percussisset angustino pede solum, *hiatam effecit maximum, Tartara*

ἔρχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλῇ· εἶτα ἑώρων τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεβάψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φρήτρας μετὰ τῶν Φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀσφοδέλου κατακείμενοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπικουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ τούτων σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγαστρωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισαι· χρὴ γάρ, οἶμαι, πρὸς Φίλους ἄνδρας τάλιθ' ἁλεγειν. ἅμα γοῦν

magnitudine: tum paulo post in illum desiliens evanuit. Ego summo animo, protensoque capite intropexi, apprehensa tamen arbore in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps incidere. Tum vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, Lacum, Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indutum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei divino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς εἶωρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέ-
 μνε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας
 οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὕτω τέλειον μεμνηκός τοῦ
 χάσματος· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; ἡ Δί', ἔφη ὁ
 Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ
 πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς θαλάσσης μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ
 ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
 25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καὶνὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις
 ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρό πολλοῦ νο-
 σήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπισκόπει δέ με, καὶ ἐθε-
 ράπτειν Ἀντίγονος οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυ-
 ρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολι-
 πόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω
 περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἰ πως
 δυναθῆναι εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι
 νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς εἶωρακα) Γράφεται, ἰκανῶς ἰωράκει. V. 7 Ἐπιμετρήσαν-
 τος) Ἀπὸ τοῦ προσδόντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γραμ.
 ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam fervorum re-
 quirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nondum
 plane clauso hiatus. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Io-
 vem, ait Pyrrhias, etiam latratum audivi per hiatus, & ignis
 subluere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium
 addente teste latratum arque ignem. Cleodemus autem,
 Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum
 ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Vi-
 sebat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus.
 Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes au-
 tem, me solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim
 iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur
 adstat mihi iuvenis vigilanti undique pulcherrimus, veste candi-

βλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τι-
 τυδὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοι-
 μαι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ
 ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑριν-
 νύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ)
 καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνήσκοντων τὰ ὀνόματα,
 εὖς ἥδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεα-
 νίσκος ἐμὲ Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἡγαν-
 ἀκτησέ τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπῶ πε-
 πληρωταί, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥσπερ ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ
 τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἥδη
 βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἥδη ἀπύρε-
 τος ἦν, ἀπὴ γγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήσκειται Δημύλος.
 ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγ-
 γέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων
 ἐπ' αὐτῷ. Τί θάυμαστον, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde surgere me iussum deducit per hiatus quen-
 dam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tanta-
 lum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero esset apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque &
 Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi
 videtur, assidebat, pronuntians eorum, qui paulo post morituri
 essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere con-
 tingerat. At invenis me illi fislebat. Sed Pluto indignabundus ad
 ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est:
 abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam
 enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem
 iam sine febris eram, denuntiabam vero omnibus, morituro mox
 esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse
 quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus planctum eo-
 rum, qui illum deplorarent. Quid mirabile, ait Antigonus? Ego

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἣ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις οὐτε ἐμύθησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη;

27 εἰ μὴ τινὰ γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐβεράπνευες. Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἦδη ἐξ ἐφῆβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὥς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σέ ἐρῶ. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίην ἡμέρα, ἐγὼ

enim novi, quendam vicefimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse, qui & ante mortem, & cum rediisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quendam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum alter iam ex ephebis excessit, alter circa quintum dicimum annum est. Hi, cum salutassent nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, Ita, inquit, hisce fruor, iniecta utrique manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται
 δὲ μεταξύ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλη-
 σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὐτοσί, δείξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πά-
 λαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεῖς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύ-
 σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἤτιᾶτό με ὅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλιον χρυ-
 σοῖν ὄνται, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε,
 παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ
 εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλε-
 γομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελι-
 ταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ
 μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη
 ὕστερον. *Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uti nunc, iacebam, luctus solatia quaerens:
 silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec super-
 venit Demaeneta ipsa illa, & prope affidet, ut nunc Eucrati-
 des hic, ostendens filium suum iuniorem: qui statim pue-
 rili more cohorruit, pallidus iam ante ad hanc narratio-
 nem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus il-
 lam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed ac-
 cusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
 sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse ve-
 ro illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non in-
 venissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus no-
 bis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitenfis latavit;
 ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca re-
 pertum, postidie eius diei crematum est. Adhucne fidem negare

γέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαινομένοις ;
 μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυ-
 γὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἴεν οἱ ἀπι-
 σταῦντες, καὶ οὕτως ἀναίσχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

- 29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κο-
 μήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθαι τὸν αἰοίδιμον
 ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς
 εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἤκειν μοι νομίσας,
 πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ
 αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τέραστιά διεξιόν-
 τας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπείσκληθῃ-
 ναί μοι τούτον ὥμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο,
 ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς
 νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν
 θεάτρων, ἵνα καὶ τὸ παράδοξον ἐπι-
 τελεῖσθαι ἴδῃ, καὶ πλεονέχῃ πί-
 στως, ἀναθεὶς ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάτερα
 τῆς μίσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐ-
 τὰ δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου
 πλευρὰν ἀνεώγειεν, οὐ καὶ ἡ σκηνὴ
 καὶ τὸ προσκένιον δὲ μηχανῶν δύο
 μετεωριζόμενων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοδὸς

καὶ ἥρας ἐνεφάνιζε παρ' αὐτοῦ, ὥσ-
 περ λύσειν φέροντας τῶν ἀμυχανῶν,
 καὶ τούτου παραβολουμένου, ὥς οὐ
 χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς δραμένοις, ἐπεὶ
 θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ὃ μὴδὲν
 ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ
 πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ
 συμφερόντως τινὲ συμβαινόντων ἐπε-
 κράτης τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

talibus, Tychiade, aequum censes, manifestis adeo ; & quae sin-
 gulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quandoqui-
 dem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum in-
 star, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo ve-
 ris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit,
 comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa ce-
 lebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illō con-
 specto respirabam, illud ipsum venire mihi raris, securim
 contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir
 sapiens, prodigiosa adeo narrantiibus. Et, quod est in prover-
 bio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna
 putabam. Ille vero cum affedisset, assurgente illi Cleode-
 mo, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius

κράτους. Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιὼν ἐπήκουσα. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτοὶ τὸν ἀδαμάντινον πεύθομεν (δείξας ἐμὲ) ἠγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ θάνατάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐβέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνέσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἰεταί. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπιδὼν 30

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: & videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet, daemones quosdam esse, & spectra, & vita funclorum animas vagari in terra, &, quibus velint, apparere. Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est, per Iovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbitrat. Quid ais? inquit Arignotus, tor-*

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἶπεῖν, ὀρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μὴδὲ ὀρᾷ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑάρων, καὶ ἐπίστανον αὖν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθῃς, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκίας, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
 31 κείσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνω-
 τε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. αἰκητός ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεῖς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσμα-
 τος. συνέπιπτεν οὖν ἡδῃ, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δὲ μοι Αἰ-
 γύπτιαί μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἤκον ἐς τὴν

vum me intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, tui vos. Verum, dicebat ille, se quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praeftiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox percussus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiectus. Ergo iam collabi domus, & defluere iectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo tecum libros, (sunt autem mihi Aegyptiæ plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς προὔπτον κακὸν, ὡς ᾔετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταβείς τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσύχῃ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομίζων, καὶ δεδιξοσθαι καὶ μὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾷτό μου πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ ποθεν κρατήσεις, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικωδιστάτην ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδου, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων, καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

tante meo hospite, ac tantum non manu iniiciente, cum, quorsum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero, summa lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque, sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: atque adflans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegi in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri putarent, usi reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nuntium allaturus, puram & metus ex-

καθαράν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἥδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν· καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλούς, (εἵποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἑώλος, μόνα τὰ ὀστέα κατὰ σχῆμα συγκεείμενος. ἐκεῖνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκεῖνου
 32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκε μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπίστούντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὁμῶς οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δοξάν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, Ἀνθρακες ἡμῶν ὁ Θη-
 7 ἑώλος) τὸ ἑώλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθισινοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἥδη διεφθότος. V.

pertem domum habitare illi in posterum licere. Aique assumtis cum ipso, cum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussi rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossam cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossam sepelivimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque obcomam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen sumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras.

σαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τἀναντία ἡμῖν λέγοντας; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἶόν τε εἶναι συστήναι τοιοῦτον ὥσγε, ἐπειδὴ καθεύδων ἐαυτὸν ἐς μνήμα ἐξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στείλαμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπέοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ αὐτὸς ἐδείσε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, αὐτὸς ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτοὺς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· αὐτῷ βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἐτι, ἐξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο Φῆς, ἦδ' ὅς ὁ

11 Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιένυσαν. V.

ut est in proverbio, carbones apparet? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti; neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdiu, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornari, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inser scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-

- Εὐκράτης, ἀνοήτῳ τινι ἄνδρι καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
 33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο
 διηγέσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας.
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβα-
 σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διήγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
 δείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα εἰς Κοπτὸν ἀνα-
 πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέρνονα ἐλθὼν, ἀκούσαι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
 ἐκεῖνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἄσημόν τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέρμων
 αὐτὸς, ἀνοιξάς τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτὰ. καὶ εἴ γε μὴ
 34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀνάπλου ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μερμφίτης ἀνὴρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
 δεῖαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὴν) Κοπτὴς πόλις Αἰ-
 γύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφαι-
 μίνην Ὅσιριν τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν
 μαθοῦσαν δὲ αὐτὴν διωπαράχθαι,
 τὴν κόμην τὴν ἰαντῆς ἐκκέψαι, παρ'

ὃ καὶ Κοπτὴς ἀνομάσθη ἢ πόλις.
 εἰδείκνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς
 ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἀπιστόν τι τρι-
 χῶν πλῆθος, ὅσον εἴς ἀνθρώπου κα-
 φαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, amentem hominem etiam De-
 mocrisum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam
 aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad nar-
 rationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis ad-
 huc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incescit animum,
 Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum,
 mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem au-
 divi non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi
 ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem na-
 vigabat forte nobiscum homo Memphisiticus, de sacris scribis unus,
 sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-

ἄκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ὠκηκέναι, μαγεύειν
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσιδος. Παγκράτην, ἔφη, λέ-
 γεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρ-
 μένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμή-
 κη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ'
 ὃς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνούουν
 ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶποτε ὁρμίσαιμεν τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ
 καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θη-
 ρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς,
 ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλο-
 Φρονούμενος, ἔλαβον ἐταῖρος αὐτῶ, καὶ συνήθης γενόμε-
 νος. ὥστε πάντων ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέ-
 λος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι
 καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ
 γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ
 τοῦτο οὕτω διήγομαι. Ἐπεὶ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγὰ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytis sub terra habitaf-
 se, Magicis artibus dum instruitur ab Ifide. Pancraten dicis, in-
 quit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum,
 linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum,
 sumum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit, Pan-
 craten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero vi-
 derem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa
 prodigiose facere, tum inequitate Crocodilis, & natare inter bel-
 luas, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum
 quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad il-
 lius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac fa-
 miliaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, &
 tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, so-
 lus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea
 ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρη-
θρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινὰ
ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων
εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπῆντλει, καὶ
ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ
διηκονεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχοι τῆς διακονίας,
αὐτὸς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην
ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἂν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδα-
κῶς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαينه
γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν.
μῖα δὲ ποτε ἡμέρα λαβὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ
τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν
ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδει
36 ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν
ἀγορῶν πραγματευμένου, λαβὼν τὸ ὑπερον, σχημα-
τίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὕδρο-
φορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-

ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus in-
duebat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat,
ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hau-
ricbat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre
operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio il-
lius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, car-
mine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studium non potui
tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim inuidebat, licet ad
alia esset promptissimus. At certo tandem die clanculum sublegi in-
cantationem, erat vero trium syllabarum, prope adflans in an-
gulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pi-
stillo, quid factu opus esset. Ego vero pastridie illius diei, ipso
aliquid in foro negotii habente, fumo pistillum, exornatumque,
dictis similiter syllabis, aquam afferre iuxco. Cum vero plenam am-

παυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὕδροφόροι, ἀλλ' ἴσθι αὐτοὶ
 ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὕδρο-
 φόροι αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμυχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν
 γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ
 καὶ ἐγένετο) ἄξιόν τι λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο
 μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὕδρο-
 φόροι, καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ
 καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενόμενον,
 ἐκεῖνα μὲν αὐθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπώ-
 δης· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφανῆς
 ὤχετο ἀπιδῶν. νῦν οὖν, ἔφη τοῦ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ
 ἐκεῖνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; ἢ Δί', ἢ δ' ὅς, ἐξ
 ἡμισείας γέ· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν
 αὐτὸ, ἦν ἅπαξ γένηται ὕδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν
 ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε, 37
 ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογούντες γέροντες ἄνδρες;

*phoram attulisset; desine, inquam, nec amplius affer aquam,
 sed rursus esto pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit,
 verum asferre aquam perrexit, donec aqua haurienda domum op-
 plevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret red-
 iens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bifariam
 pistillum dissecō. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam
 ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter haec adest
 etiam Pancrates, intellectuque quid actum esset, illos iterum signa
 fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto,
 subduxit se nescio quorsum, & conspici desiit. Nunc igitur, in-
 quit Dinomachus, adhuc illud nosti ce te, hominem facere ex
 pistillo? Per Iovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim
 licet mihi in pristinam cum formam reducere, cum semel factus
 est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non
 desinitis, inquam, talia portentosa loqui senes viri? Sin minus, at*
Lucian. Vol. VII.

εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν μερακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβερὰς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φεῖδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐβίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεῖς
 38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἥδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεοφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δοῶ περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχῳ τε

certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque assuefacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaeque superstitione implebunt. Refle me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilocho tem-

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐρῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τός, ἐβέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον,
καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὅποτε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαν-
ῆειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπι-
φανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναρ-
γῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς
τὸ γραμματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστήριου, καί
τι περὶ μελλόντων συμβουλευσασθαι τῷ Θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχω-
ρήσειν ἔμελλε, καὶ ὥς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνῆρχετο τῆς περὶ
τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀν-
τιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ
Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμά-

1 Ἐν Μαλλῷ] Ἀμφίλοχος θεσπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

plo audiri, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, & de re-
bus mihi meis consulente, quacque ipse vidi, dicere vobis volo:
tum deinceps, quae Pergamī vidi, & audiri Pataris. Cum enim
ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum
ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetæ tra-
dat aliquis; optimum factū putabam, ut obiter tentarem oracu-
lum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc
dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, ut-
que inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam;
ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mal-
lum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari,
ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, in-

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσαν' δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληφόμενους ὑμῖν τῶν μυθολογούμενων καὶ ἅμα λέγων, ἔξῃειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πiónτες, ἐμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθedaίνον τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μὴ τι κακὸν ἐργάσῃται με ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, ταιoῦτόν τι ἀπέλαυσας τῆς διηγέσεως. Φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse humana putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulofarum disputationum vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivionem inducens eorum, quae audivi, ne quid mali mihi faciat in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dæmones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ
κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ
πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοὶ τοῦ δῆγμα-
τος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morfus mordeat, eandem, quam canis, vim
habere illum morfum, eademque illum quoque metuere.
Et tu igitur morfus in Eucratis domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius morfus impertiisse, ita daemoni-
bus mihi mentem opplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus
noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam
in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque
inanibus mendaciis nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

Ι ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστάσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἀρίστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξει τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ρυθμούς καὶ ἀρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραίνειν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὕτω καὶ Φωκυλίδης φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνηι, τέχνης δ' ὁμότιμος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmanunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis *militibus* praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλας
 μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
 λέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὲ τί ταῦτ' 2
 ἔφη; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
 νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
 ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
 προὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ
 πρᾶγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γέ τοις
 λόγοις μόνως ἐγγεχυμασμένοι, σοφιστὰι ἂν εἰκότως
 μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῦντο. τοιαῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἀνευ πο-
 λιρκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμικῶν τμηρῶν καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
 Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχι-
 μήδης ἐν Σικελίᾳ ἂν κατεσκήυασεν
 ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα,
 ἅπερ ἀπὸ κήρυκος ἀντικρὺ τοῦ ἐναν-
 τίου στόλου μέχοντες εἶτ' ἀκτι-

λατος τοῦ ἡλίου, καὶ προσβαλόν-
 τοις τοῖς κατόπτοις τὰς ἀκτῖνας αὐ-
 τῶν ἀνακλινόμενας πρὸς τὸν στόλον, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθειρε τὰς
 νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

sed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gere-
 rent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
 sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse co-
 gnovimus. Quorsum verò ista dixi? Non enim temere il-
 lorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostende-
 rem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admi-
 ratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia cla-
 ri, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reli-
 quere. Quandoquidem sola in disputatione exercitari, so-
 phistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audi-
 mus Archimedem fuisse, & Cnidium Sostratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione;
 aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes ho-
 stium arte sua combussit. Atque ante hos Milesius Tha-

ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικός οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πᾶν ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.

- 3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἰππίου τούτου τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὁξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνῳ παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑπόσχεσεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τῇ τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promississet Croeso, se ficcum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis. qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accurate construente. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κιμήσας, εἶναι τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς
 δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 φηεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἀ δὲ ἑναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείου κατασκευὴ περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θα-
 τέρῳ ἀπέφηε, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi defumto, bene rem gefiffet, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 ctum in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 grabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 satis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitie, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positis rite funda-

θεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάντῃ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.

5 Πυλὼν μὲν ὑψηλός, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕψιός μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμαρίαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολουθεῖς καὶ ὑπηρέταις διατριβὴν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλάνειά δ' οὖν καὶ ταῦτα προπαιδίστατα, χαρίεσσαί, καὶ Φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττός μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότερος,

mentis, stabilita. Altitudinibus autem *monium* praeeruptis valde, & ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, & respondentem sibi fenestrarum rationem servant. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum latos habens, supinum magis quam arduum, ad ascendendum commoditatem. Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit oecus communis; bene magnus, ubi morari commode pedissequi & ministri possint, *sinus* ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus iucundi & multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, supervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se vo-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαίῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα 6
χλιαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα Φαιδρὸς, ἀλείφασθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἐκατέρωθεν εισόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισ-
μένος, τοὺς ἀπὸ παλαιότητας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, στή-
ναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὸν ἄκραν ἀποστίλ-
βων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἐκδοὺς οἶκος κάλλιστος, Φω-
τὸς τε πολλοῦ ἀνάμεικτος, καὶ ὡς πορφύρα διηθισμένος.

lentibus, spoliaria; & medius inter ea oecus altissimus &
multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens
tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de
candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aescula-
pii. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem
in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem
comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide
politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc
oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes
ac sessiones incundissimus, ad commorandum minime no-
xius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde
oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae instar

- 7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμαῖς πνέλους παρέχεται. λουσαμένω δέ, ἐνδοτὶ σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ ὕψι πρὸς τοῦτοις ἀνάλογα, καὶ πλατὴ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴῃ ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ Φέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμηχανημένων· ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ αἴερος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλπους δεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praebet. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus eritet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem*. Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι κάλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τὸδε τὸ ἔργον ὁ Θαυμασίος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὁρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασκανοῦ μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμεῖς ἀ-

9 Ἀφόδων) Ἀφροδὸς ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis; parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
 ποτε, πολλοὺς εἶδα καὶ ἄλλους ἔξω τὸς κοινωγήσον-
 τὰς μοι τῶν ἐπαίων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna prae-
 buerit, ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
 alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΟΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) Φωσὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατη-
 βησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἑκφρονες καὶ μεμηνυῖαι, κιττῷ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαι-
 το, (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δέ

8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aīuḡ contempta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pelli-
 bus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bomboḡ, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis affimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνείναι γυμνοὺς, κόρδακας ὀρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
 2 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεζευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρειὰν, κερασφόρον, βοτρυοῖς ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτερον, ὑπόπαχυν, προγαστορα, ῥινόσιμον, ὥτα μεγάλα ὀρθία ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πλελλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκατῶ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν, τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν ἰοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπᾶγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρητοῦς καὶ αἰσχροῦς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυρρίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἢ ἐπὶ μετὰ πρῶτον χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρ-

χῆς ἐν αἷν καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτερον) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγαστορα) Μεγαλοκόλιον. V.

12 Ἑτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανός. V.

eriam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascentur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, sumum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vestum plerumque, crocota indurum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικόν, πατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
 ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον
 τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ σείειν ἡνεμωμένας τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ
 βοᾶν, εὖ οἱ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
 σπότην· τὰς δ' οὖν ποιμένας, διηρπᾶσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἐτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
 ὠμοφάγους γὰρ τινὰς αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ 3
 ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ
 οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἵ-
 περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαθήσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
 γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεῦειν
 γυναῖα μεμνηότα, καὶ θηλύμित्रιν ἄρχοντα, καὶ με-
 θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμοστρατιώτην ἄλλον, καὶ
 γυμνήτας ὀρχηστάς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλ-
 λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum inten-
 tans, exercitum totum circumfaltet: territas autem ab illo
 mulierculas, iactare permiffos ventis capillos ad illius ad-
 ventum, & clamare Evoe; fufpicari autem, hac voce ap-
 pellari ab illis dominum. Greges porro iam direptos a mu-
 lieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim il-
 las crudivoras. Audientes ista Indi & rex illorum, ridebant;
 ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut
 aciem frungere, operae pretium censebant. Sed, (si modo
 omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem viris etiam vincere indecorum
 videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum
 muliebriter ducem, & ebrium parvum seniculum, & alium
 femimilitem, & saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum
 vero nuntiaretur iam igne vastare regionem Deus, & cum

ἀνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν
 βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς, (ὅπλον
 γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τοῦ
 κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
 καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισιάζαντες, καὶ ἐγχαλινώσαν-
 τες, καὶ τοὺς πύργους ἀναβέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξή-
 σαν, καταφρονούντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὁμῶς,
 καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον
 4 ἐκέκινον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶ-
 δον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάζαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας, ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν
 αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιοῦ μὲν ὁ Σειλη-
 νός, τοῦ εὐανύμου δὲ ὁ Πᾶν, ἡγοῦντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ
 ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισιάζαντες) Σπράσαντες. V.
 Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σα-
 μάριον. G.

12 Σειληνός) Ἄνω τοὺς ὑποστρα-
 τηγούς, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἰδους εἰχάσαι
 τὸν Ἰκάριον εἰδείξε καὶ τὸν Πᾶνα·
 ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν περι-

οῦσιν. καὶ τὸ τοῦτο, εἰ μήπου ταῦ-
 τὸν οἶται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκάρῳ.
 (cur de Icario somniaret, nihil
 erat: quod & ipse sui interpres
 optimus Lucianus hic ostendit,
 Solan.)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & In-
 diam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-
 chi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinan-
 ter sumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, im-
 positisque in illos turribus, contra illos educere, conte-
 mnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atte-
 rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum impe-
 ratorem. Cum vero prope & in conspectum venissent,
 Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem indu-
 cunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
 lius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero &
 agminum ductores constituti Saryri: tessera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἔπατα-
 γεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ
 τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὅρθιον,
 καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ
 Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας
 ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι
 τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκ-
 κλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους
 γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλά-
 κεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κατα-
 γελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρῶ-
 τῆς ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί 5
 πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι
 δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιῶν, ἢ τε-
 λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκάζω τοῖς Θεοῖς)
 ἕμοιόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λό-
 γων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἑμούς. οἶο-
 14 Κορυβαντιῶν) Μαίνεσθαι. V.

Evoe. Simul pulsantur tympana, & classicum cymbala so-
 nant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium,
 & Sileni asinus Martium quiddam rudit, & insistant illis
 cum ululatu Maenades, fuccinctae draconibus, & de sum-
 mis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephan-
 tes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt,
 nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati
 captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, expe-
 rimento docti, non esse ex prima fama deridendos exter-
 nos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste*
Bacchus? aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per
 ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane
 ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ra-
 tione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputa-
 tionum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομῶν καὶ
 μιμνῶν παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν,
 οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρ-
 χὴν ἀφικνούνται, ὥς οὐδὲν δέον παρέχειν τὰ ὅλα κώμοις
 γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας
 ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκοντες, ἀντὶ
 τοῦ κιττοῦ σίδηρον εὐρόντες, εὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι
 τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θάρ-
 ρων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν
 ποτε τὴν τελετὴν ἐβελήσωσιν ἐπιδεῖν παλλάκις, καὶ ἀνα-
 μνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τό-
 τε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ
 Σειληνῶν, πῶσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκ-
 βακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν
 6 τὸ, εὐ αἰ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιούν-
 των ὅ, τι καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι) Ἐκπλαγίητες. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a
 nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sen-
 tentia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non ve-
 niunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus au-
 res praebeere comissationibus muliebribus, & Satyricis sal-
 tationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento
 pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re
 perturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam,
 ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius an-
 tiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissationum
 illius temporis communium, neque contemserint Satyros
 ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; fu-
 turum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe no-
 bis cum Evoc illud ingement. Atque hi quidem (liberum
 enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἔσμεν, ἐβέλω καὶ ἄλλο ὑμῶν διηγῆσασθαι τι τῶν ἐκεῖ-
 θεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἁλ-
 λότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰν-
 δοῦ παταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμό-
 μενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
 τοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πᾶνυ μεγάλῳ χω-
 ρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κίττος γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι,
 σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς
 καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
 δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰν-
 δοὶ ἅπασι τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ καὶ πίνουσι τῶν
 πηγῶν οὐχ ἁπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
 μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· αἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανί-
 κης· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὐκ πά- 7
 σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίνουσιν, ἡ οἷα οἱ ἄνδρες, τολ-
 μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἂ δ'

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de
 illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec
 ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pa-
 scentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur ne-
 mus est in conspecto, regione non admodum magna, sed
 opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant.
 Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae,
 Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud ne-
 mus. Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibunt-
 que de fontibus non omnibus omnes, sed pro diversa ae-
 tate, adolescentes nimirum de Satyrorum fonte, de Pani-
 co viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur ado-
 lescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant
 occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἑλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆ ὁ γέρων, καὶ κατὰσχη αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφρονός ἐστι, καὶ καρῆ βαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφρων φωνή τε λαμπρά, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφρονοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνεῖρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὅμηρου ἐκείνων ῥήτορα· νιφάδεσσι γὰρ ἑοικότα χειμερίησι διεζέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδές τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσι ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τούντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφειθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελεῖ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη ὃν διεξήει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii; narrare haud alienum. Cum bibit senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, & crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spiritus modulatus illi contingit, & est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos sermones continuet: prudentia tamen omnia, & decentia, &, ad Homericus illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad feram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπέξελθεῖν, ἐς
 νέωτα πινὼν αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ
 μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
 ἑμαυτὸν ἀπεσκόφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
 ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύ-
 θῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν
 ἴλεως.

1 Δύντος ἡλίου) Πάνυ ψεύδη καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἄνω
 καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. Abb. δύνατος erat, quod non pla-
 cet. Solan.)

tionem, occidente sole impeditus illam ad finem suum per-
 ducere: altero anno bibens rursus illa annectit, quae su-
 periore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi il-
 lius exemplo in me ipsum dicta sunt, nec ego, ita me
 Iuppiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam enim
 videris, qua in re similis illi sum. Itaque si quid deliremus,
 causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Si-
 lenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

1 ΤΟΝ Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμίων ὀνομάζουσι Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναΦαλαντίας, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἀν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς 2 ἐστὶ. Ταῦτά γε ᾤμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων Θεῶν

14 Ταῦτά γε) Ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis fenex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt fenes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in univrsum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia af-

τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὅποτε τὰς Γηρυόνης ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔσθην 3 τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλήθος ἔλκει ἐκ τῶν ὧτων ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δὲ εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρου εἰργασμέναι, ὅρμοις εἰκυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλεύουσι, δυνάμενοι ἀν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδρὸι ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ Φθάνειν ἐβέλεν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκότες ἀχθροσθησομένοις, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Herculis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe fenex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moliantur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur,

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ρόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ
 4 ἐπέστραπται γὰρ εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὁρῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν Κελτὸς δὲ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἀφιεῖς, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνιγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτὴν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμοῦ ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπι-

non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, *Ego* vero, inquit, *solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex representatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute*

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἴγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων φρένες ἡερέβονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιάσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὡστε εἰ τῶν ὧτων ἐκδε- 5 δεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μὴδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ὧτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινῶν ἱαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρου ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

⁴ Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

solet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixeret vestri poëtae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:

Dicit senex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel destituit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, hoc est, floridam; [florum instar suavem] flores enim, si recte memini, sunt lilia. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognitionem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ
 πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ
 οἱ λόγοι εἰσιν, οἶμαι, ὅξεῖς, καὶ εὐστοχοί, καὶ ταχεῖς,
 καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη
 7 καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι. τσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ
 ἡνίκά περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπαύμην πρὸς
 ἑμαυτὸν, εἰ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῶδ' ὄντι καὶ πάσαι
 τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον
 δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀνα-
 μνησθῆναι τῆς εἰκότος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδείειν, μὴ τινα
 ὑμῶν δοξάμην κομῶδῃ μεираκιῶδῃ ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ'
 ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
 ἐκπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λελυται.

καί,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἡπεδανὸς δὲ νῦτοι θεράπων, βραδείες δὲ τῇ ἔπποι
 εἰς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκάπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

*sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
 celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quo-
 que esse dicitis. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis
 hominem, quiq; hoc declamandi genus olim desissem,
 & rursus de me calculum dare tor iudicibus; opportune
 in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim me-
 tuebam, ne cui vestrum viderer plane adolescentuli more
 istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Ho-
 mericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,*

Iam perit tua vis, gravis arripuitque senectus,

Invalidusque tibi famulus, tardique caballus,

in pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor senis illius

εἴω τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
 προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλι-
 κιώτης ὢν τῆς εἰκόνης. Ὡστε ἰσχυρὸς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
 κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαίρετώ, καὶ ὁ ἔρως
 ὁ σὸς, ὦ Τῆϊε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
 χρυσοΦαένων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ αἰτοῖς παρα-
 πετέσθω, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
 ἦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ'
 ὥραν εἶη, καὶ ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
 νηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὡς οὐδὲν γε δέος, μὴ κε-
 νωθείς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
 τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαντοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
 ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπά-
 σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας, αὐθις ἀφεῖναι ἐς
 μέσον τὸ πέλαγος. εἶη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὡ Τῆϊε ποιητὰ) Τὸν Ἀνακρέον-
 τα λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἴπποκλείδης) Παραοimia οὐ
 φροντὶς Ἴπποκλείδης, ἐπὶ τῶν μὴ

πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλ-
 λά κατὰ τὸ εὐκαταφρόνιστον μετα-
 χειριζομένων. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet ta-
 lium aforum, qui imaginis propositae aequalis sim. Ita-
 que robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque
 corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupi-
 do, intuens me, sensim canente mento, auratis vestus, si vo-
 luerit, alis, aut aquilis praetervolato: ac non curabit Hippo-
 clides. At dicendi facultate vel maxime reiuvenescere, &
 florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere,
 quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius,
 cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra.
 Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque con-
 soler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum olim navi-
 giolum iterum deducere, & pro copia instructum, in me-
 dium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Dii, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὥς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τε,
καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἐταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι
φαινοίμεθα, καὶ ἡμῶν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγξη-
ταί τις,

Οἶήν ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

γ Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐεξίαν σὰρξ τῷ γόνати. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, &
secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis senior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ΗΛΕΚΤΡΟΥ περί καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύνειν αὐτὸ, θρηνοῦσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεράκιον, ἀλλαγῇναι εἰς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐτι αὐτῶν δάκρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὥς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο μέντοι χρέος, ἦκον δὲ ὅμως εἰς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ εἶδε γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανὸν, οὐτ' αἰγείρους εἶδον,

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S.

DE electro nimirum nobis etiam fabula persuasit, populos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem, & sorores quidem esse populos illas Phaëthontis, deinde, dum deflent adolescentulum, mutatas esse in arbores, & stillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem poetis canentibus, sperabam, si quando essem ad Eridanum, me subiturum populorum unam, & expanso sinu excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαέθοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἡξίουσαν σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλομεν· καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶε ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἐνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspiciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, petiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, & lacrimari propter eum succina. *Quis haec tibi*, dicebant, *narravit impostor & mendax homo?* Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum

ἐρέττειν ἂν, ἢ ἑλκεῖν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίαν τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα;
 τοῦτο λεχθέν οὐ μετρίως μου καβίμετο· καὶ ἐσιώπησα
 διαισχυνθεῖς, ὅτι παιδίου τιθὲς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπύ-
 θειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις,
 ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεισθαι αὐτοῖς. μίᾳς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἡνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον
 ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πᾶν ἀλη- 4
 θῶς ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἡρώτων τοὺς
 ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ' οἳ γε κύκνοι, πη-
 νίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφεστῶτες τῷ ποτα-
 μῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέρους
 κούτους ὄντας, ᾠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 ὄρνεα μεταπέσειν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθο-

*obolorum causa remigaturos, aut tracturos adverso flumine navi-
 gia, cum divitiibus nobis esse liceret, legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poetis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum
 nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidis-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomo-
 do illo ufurus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverso flumine navigabamus) Verum cycni certe quando no-
 bis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio?
 Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
 hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non
 Lucian. Vol. VII. X*

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χά-
 ρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλέοντες, καὶ
 σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἠριδανῷ, ὀλίγους
 μὲν κύκνους ἐνίοτε ὀρώμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές, ὡς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς
 ἀδόντων δὲ ἡδύ, καὶ οἷον σὺ Φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν,
 ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
 6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύοντας
 τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ ἱὺν
 δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφίγμενοι, καὶ τοῦ-
 το πρῶτον ἀπροσάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσκειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλ-
 θητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα
 πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις, ἀλλὰ μαρτύρησαι,

16 Ἀλλὰ μαρτύρησαι) Ἀπὸ τοῦ Ἑρβαίου. V. (Nota δοτικῆς συγγραμ-
 μίνος, habet C.)

*oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non
 defines hodie mensiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero
 semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eri-
 dano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ri-
 pis fluminis, & crocitant hi quiddam plane alienum a Musis,
 & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos.
 Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium qui-
 dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos per-
 venerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis,
 qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam
 pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam
 primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire
 apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes
 illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in oratio-
 nibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de*

ὥς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισί,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 δὲ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὅποῖον ἀπλοῖκον καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 ὡδὴ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθης μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὄρωντες· οἵομενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαί-
 νετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπᾶσιν, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσης
 ἀνιμήσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poëticis cyncnis modulatiores. Ego vero qualis sum, iam vi-
 detis, simplex, literarum expertus; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hausturum speres, aut
 spei *vanæ* culpam in te ipse conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

- 1 **Η** ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσούτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσούτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερά, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέπει ἐς αὐτὴν, ὅπότεν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν
- 2 ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. Ἡ δὲ πτήσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ἐτερον κώνωψ ἐμπί-
δος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός
τ' αὐτὸν φησὶ κώνωπα καὶ ἐμπίδα,
ἐν Νεφέλαις. V. (Οἶόν ποτε τὴν
γνώμην εἶχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμ' ἄδειν ἢ κατ' οὐροπόγιον. G.)
In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι)
Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ
κώνωψ εἶδος ζαδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa aere minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floreat pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius

περὶδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ὡς οἱ σφήκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὅ, τι αὖ μέρος ὀρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καὶ κείνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
 κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρώτερα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δ' ἄλ- 3
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
 ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφήκας πάνυ ἐσφυγμένοι. ἢ
 γαστήρ δ' ὠχύρωται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
 πλατείας, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφήξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactu est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 Φασι καὶ αὕτη ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνε-
 ται, καὶ προσϕῦσα κατέχει, κοτυληθόνη κατὰ τὸ ἄκρον
 εὐοικυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς πρακύντει, ᾧ κεντούσα πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ
 καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὁδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἐξάπους δὲ αὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρεῖται. ἰδοὺς ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βιβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χερσὶν
 μετέωρον ἐδάδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.

4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τσιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶ-
 τον ἥτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα
 κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίττει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληθόνη) Κοτυληθόνες αἱ τοῦ παλῦπαδος πλακτέαι. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo
 modo, quo elephant, instructa & ante se pascitur, & com-
 prehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extre-
 ma parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quo-
 que: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno
 eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor
 folis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus
 utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem
 manibus sublatum esculentum quiddam humano plane mo-
 re, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
 mum, sive ex hominibus, sive animalibus aliis demortuis.
 Deinde paulatim & pedes profert, & pinnas gignit, & ex
 repente fit volucris: fit etiam gravida & vermiculum pa-
 rit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ζος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. Θάνατος γὰρ αὐτῇ
 τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὔσα, (πάνυ γὰρ ἐς
 στεφὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει
 μάλιστα, καὶ τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην
 ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπότεν
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδι-
 δράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρα,
 ἐκκλίνουσα τὴν ὀρμὴν ὡς μὴ ἀλίσκωτο σαγηνευθεῖσα,
 καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάνουσι. τὴν μὲν
 γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χορὴ λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος·
 τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι,
 ἢ παρδάλει, ἢ ὡς τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
 θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
 ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος Φησὶν
 αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως οὐκ

11 Ἰσχύν) Γραι. ἀλκὴν. G.

gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est.
 Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius
 terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
 versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
 que canit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
 illius non parvam in eo dico inesse, cum insidiatorem &
 hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
 vat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius
 capiatur, & in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius &
 robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquen-
 tissimum Homerum. Nam laudare studens Heroum prae-
 stantissimum, non leoni, aut pardali, aut aereo, robur il-
 lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidis illius im-
 probisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
 sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δήματος. οὕτω δὲ πάνυ
ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ'
ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κο-
μῆναι τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγέλαον
πτήσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
ναῖαν ὁπότε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὥς μὴ
ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὖθις ἐπεισά-
γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστω
αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔθνη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὅπο-
ταν τι δάκνη, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοῶς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς
ρυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ
Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία·
καὶ ὁ ἄρρη οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐφύς

fistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque
amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis men-
tionem illius iniiciat, sed saepe: adeo commemoratione il-
lius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac
volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Mene-
lao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri
dormientem infantem suum curanti. muscam rursus com-
parationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas
ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit
gentes. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non
hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin ele-
phantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua
proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus,
& Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas
non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim ite-

ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· καὶ
 κείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον
 ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀπατμηθεῖσα
 δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολύ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
 καὶ ἔμπρους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
 ὑπάρχει, τοῦτο δὲ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ
 Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθα-
 νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
 χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
 βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται ὡς ἀκριβῶς πεπεῖ-
 σθαι πάντας, ὅτι κακείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
 γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
 καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ
 καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου
 μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἑρμ' ἐς μυῖας, τοῦ δῆγματος λιπαρῶς, οὕτω δὲ καὶ
 βαμολόχε. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ)
 Ὡς περ ἡ περὶ τοῦ τοῖς ἐγκωμίοις
 περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται

αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βαμολόχε, οὐ-
 δίποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκά-
 πτειν ἐς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

rum defiluit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert spon-
 sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
 disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
 quod, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
 est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
 to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
 bro. Mortua enim musca insperfo cinere resurgit, & in-
 staurata illi nativitas, atque alia de novo vitā, contingit;
 adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
 mortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
 & agnoscit, & suscitatur corpus, & ut volet musca, efficit,
 & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae,
 animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

- καθ' ἑαυτὴν εἶτα ἐπανελθοῦσα ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα,
 8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἀνετοῦς
 οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ
 πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
 ἀμείλγονται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ ἀνθρώ-
 ποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὄψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνου-
 σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
 ζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιάται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
 9 λαύει πάντων. Νεοττίαν δὲ ἢ καλίαν οὐχ ἐνὶ τόπῳ
 κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
 ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοῖ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
 10 ἐν Φωτὶ δρώμενον αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρωπίν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
 λὴν, λάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ᾠδικὴν, καὶ

deinde reducem implevisse corpus, suscitasse Hermoti-
 mum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labo-
 re partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & ca-
 prae illi mulgentur, & non minus muscis, quam homini-
 bus, laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & re-
 gibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis
 epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiem vero suam aut
 nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum
 Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehen-
 ditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; ne-
 que putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum
 pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem
 quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loqua-
 cem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

ἀντερὰσθῆναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως
τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μεῖράκιον
συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ἄδουσα, καὶ κα-
μάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτήσας, τὴν δὲ Σε-
λήνῃ ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν·
καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου
Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα
τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ
τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει,
καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς II
παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ
καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιΦα-
νῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν
αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπ-
ηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα,

3 Ἐρεσχελοῦσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρπν ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde
cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, &
cantionibus, & comissionibus, excitaret, aegre tulisse
illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse:
atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymio-
nis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerio-
ribusque. Morsus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas,
non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis.
Quantum enim potest, fruitur, & de pulchritudine decer-
pit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quae-
dam illi cognominis poëtria, pulchra sane, & docta; &
alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus
poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri*. Ita ne-
que Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδοῦντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες.
ἡ μὲν οὖν τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται
τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῆ Φόνου·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορι-
κῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

- 12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιώτι-
δας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν
βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγε καὶ μακρο-
βιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτροι διακαρ-
τεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν καὶ
κεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφότερα καὶ τὰ θηλειῶν
καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν

6 Ταρβεῖν) Φεβεῖσθαι. V.

men muscae, neque pudit parentes ita vocare filias. Quin
Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut
in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

Corpus virorum amore caedis insilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythago-
rica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur
etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant,
alii vero *canes*, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae
etiam longaevae admodum sunt, & tota hieme sine cibo
durant, lacunaribus se insinuant maxime, in quibus il-
lud praesertim mirabile est, quod utrumque & marium
opus & feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, ut

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ
 διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύ-
 σω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέ-
 φαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

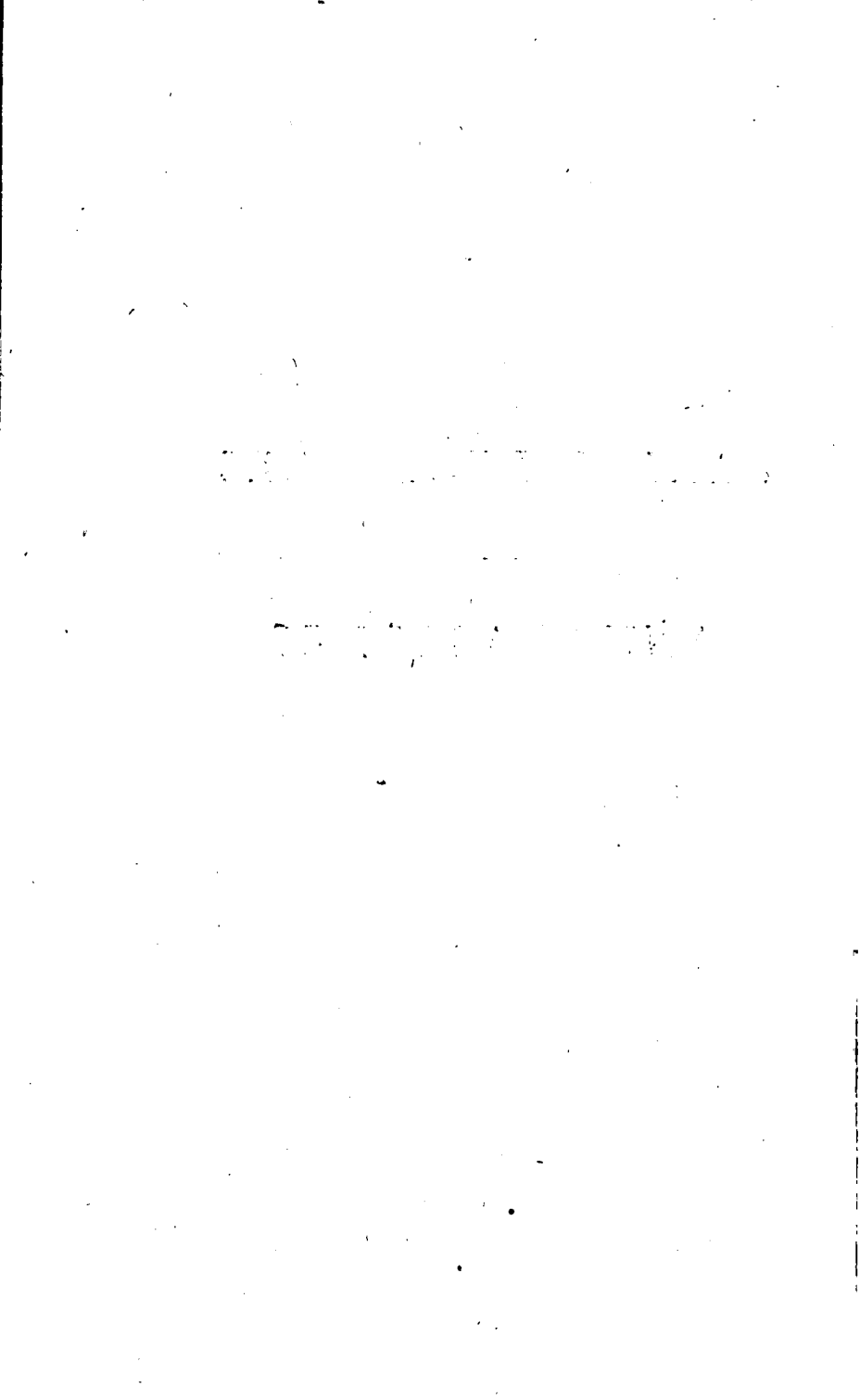
Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natu-
 ra, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae di-
 cam, definam, ne, quod est in proverbio, *elephantem fa-*
cere ex musca videar.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 4. MENIPΠΙΟΣ) Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In *B. 1.* inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου. ead. Στάδιοι*) Omittit *P. l. 8. col. 1. Τὸ πτηνὸν*) Hanc lacunam *V. Codicis* & seqq. ex *C.* supplevimus. *Solan. l. 13. col. 2. Εἰς μηδὲν ὑγιὲς*) πρὸς μηδὲν ὑγιούς *C.* *Εἰς μηδὲν ὑγιούς V. l. 19. col. 1. Ὄρας*) ὄραν edita. Mutavit *Solan. ibid. l. 20. Οὕτως* αὖ *Exc. G. Οὕτως recte C. ead. Εἰ πίστις ὕπῃστί*) Pro histribus ὑπέσθη tantum *C. Pag. 2. l. 1. Πού*) Non legitur in *O. l. 2. Δὲ ἀπὸ*) δ' ἀπὸ *O. l. 3. Τὴν τοῦ*) τὴν abest ab *O. ead. Ἀνοδος*) Sic edd. omn. Ἀνοδος *O. l. 8. Σταθμοὺς*) σταδίου *Graev. frustra. ead. Τινὰς*) Abest a *Fl. l. 20. col. 1. ζ')* ζ' *Y* Excerpta *G.* quod ipse excerptor *Bruno* exponit septem cum semisse. *ζστ* est in *V. ead. col. 2. Ὑποξενίζοντος*) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit *Solan. Pag. 3. l. 5. Μακρόν γε τὸν*) Hoc habent *Fl. l. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. A. 1 W. l. 7. Δέγειν*) λαλεῖν *P. l. 17. col. 2. Ὑπὲρ τὴν*) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C. & V.* merito delevi, quod vel sine *Codd. delendum erat. Reitz. Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων*) οὐρανίων male *Fl. l. 6. Καί*) Abest a *Fl. Pag. 5. l. 5. Καταπεσὼν*) πεσὼν tantum *Fl. Vulgatae* vero favet *P. l. 11. Ἀκίρωτα*) Bene *I. & V. 2. Ἀκίρωτα* cett. male. Ἀκίρωτα *marg. A. 1. l. 16. col. 1. Ὅτε*) Bene sic dedit *Solan. cum antea ederetur ὅτι. Pag. 6. l. 3. Δίεμι*) Nil mutant edd. *l. 6. Μὴ δὲ*) Sic *Fl. l. H. 1. B. 1. Μηδὲ P. S. l. 15. Ἀποβλέπειν*) ἀναβλέπειν *Fl. Vulgatum* servat *P. Pag. 7. l. 14. Ὑπολάμβανον*) ὑπολάμβανον *P. sola. Pag. 8. l. 9. Καταμαθεῖν*) μαθεῖν *Fl. l. 12. Καὶ τέλη*) Non habet *Fl. l. 16. col. 1. Ὑψιγύραι*) ὑψηγύραι bis editum antea. Correxuit *Solan. Pag. 9. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *l. 16. Ὅπσοι στάδιοι*) Nil variant edd. *l. 17. col. 1. Τερατουργίας*) τερατολογίας, *ματαιολογίας* ed. *Cler. Emendavit Solan. Pag. 10. l. 6. Αὐτὸν ἐπιμετροῦν*

Lucian. Vol. VII.

Y

τες) ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτόν. *Vulgatum* est in *P.* l. 13. Καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καί. l. 15. Ἐξῆς) ἐξ ἰσού *L.* *Vulgatam* fervat *Fl.* l. 17. Ἀγνώμων) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in *Mf.* V. recte ad ἀγνώμον referebatur. *Solan.* Pag. 11. l. 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμυπολύ. Unde πάμπολυ facit *Solan.* Παμπολὺ marg. *A.* 1. l. 3. Ἀγέννητος) Bene sic *Fl.* *P.* *H.* &c. Ἀγέννητος *I.* l. 15. col. 1. Εἰ ἐν γειτονίᾳ.) Aliter nostri *Luciani* Codd. & quidem melius: quod *C.* etiam confirmat. *Solan.* Pag. 12. l. 2. Τέλει) τέλειον *L.* *Vulgata* est in *Fl.* l. 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & *Pell.* & *Gronov.* Αὐτῶν est in *P.* & edd. omni. l. 7. Ἐδίδαξε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. l. 15. col. 1. Τὸ ἥδην) δ' ἥδην lectum ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* l. 16. Τυνομένων) ἡνωμένων *C.* *ead.* col. 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxuit *Solan.* l. 18. col. 1. Παρεχομένης) παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *Reitz.* *ead.* col. 2. Σωκράτην) Et hic Σωκράτης ed. *Cler.* male. Pag. 13. l. 5. Οἱ τῆς) Sic ex *L.* & *B.* 2. dedi. Οἱ edd. cett. Οἱ *Fl.* l. 7. Παρηβηκότας) παρηνωκότας male *Schol.* l. 16. col. 2. Παρηβηκότας) παρηνωκότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* l. 18. col. 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσώματον male editum ex *V.* iam correxī ex *C.* *Reitz.* *ibid.* l. 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxuit *Solan.* *ead.* col. 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται *V.* quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* Pag. 14. l. 1. Ἡγυγενείois) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* *Ald.* l. 15. col. 1. Εἰ ληπτὸς) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ ἀθεότητα. *ibid.* l. 16. Οὐπὲρ) ὑπὲρ ediderat *Cler.* Mutavit *Solan.* *ibid.* l. 17. Συνέστη) συνέστησε edita. Mutavit *Solan.* l. 18. col. 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxuit *Solan.* Pag. 15. l. 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in *P.* & *Fl.* notat *Solan.* Sed διαρκύσαι invenio in marg. *A.* 1. l. 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. l. 8. Ὑπηρετῶν) Ἀν' ὑπερέττων; *Pell.* l. 13. Κατεπτόμην) κατεπτόμην *B.* 1. *ead.* τ. φηλὰ) Deest in *Fl.* l. 16. Ἄνω) ἂν *Fl.* Pag. 16. l. 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* *Vulgatam* ceterarum firmat *P.* l. 13. Ἰπποπόλων) ἱπποπόλων edd. priores, male. l. 15. col. 2. Παρατεῖνον) παρατενωμένον edita. Mutavit, non addens unde, *Solanus.* *ibid.* l. 16. Ἦν) Non aderat in impress. Adiecit *Solan.* *ibid.* l. 17. Κοπτομένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου. *Reitz.* l. 18. col. 1. Τημάτων) Τημάτων edebatur antea male. *ead.* col. 2. Θράκων) Θράκων ante edebatur; sed iam ad *Luciani* textum accommodavi. *Reitz.* Pag. 17. l. 5. Τοῦτο εἰδῶμεν) ταῦτ' ἰδῶμεν *O.* l. 7. Πέρι γῆς τοῦ

τε περί γῆς Ο. Τε π. γ. τὲ Fl. l. 9. Εἰκάζεις) εἰκάζει Ο. l. 12. Δόκει) Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed & habent I. P. H. &c. l. 15. Τὸν Ῥοδίον) τῶν Ῥοδίων Ο. Nil mut. edd. Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) ἀποστίλβων Ο. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 6. Μοι) Deest in Ο. Pag. 19. l. 1. Ὠήθης) ᾠήθεις Ο. l. 3. Νεοττίας) νεοττίας Ο. l. 7. Ἐφικνουμένης) ἀφικνουμένης male Ο. l. 10. Σοφός) φυσικός Ο. l. 15. Οὔτις) οὔτι male Fl. Pag. 20. l. 3. Δεῦρο) δεῦρ' Ο. l. 8. Καταπτῶμαι) Sic Fl. H. P. Κατάπτωμαι l. & P. Pag. 21. l. 1. Γε) σε Ο. l. 2. Δέησι) Δείσει Fl. l. 4. Ἀστοῦ) αἰετοῦ Ο. l. 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius Ο. l. 6. Ἀετός ἐστιν ὄξυωπέστατος) αἰετός ἐστιν ὄξυωπέστερος Ο. l. 7. Ἀντίον δέδωρκε) ἀντιδέδωρκε Ο. l. 8. Ἀετός) αἰετός Ο. l. 9. Ἀκτίνας) ἀκτίνοὺς male Ο. l. 11. Ἀστοῦ) αὐτοῦ S. ead. Γε) Abeft a Fl. l. 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος Ο. l. 15. Βασιλικόν) βασιλέα Ο. l. 18. col. 2. Ἀέρα) ἀνδρα legabatur sine sensu. Ἀέρα inde fecit Solanus. Ego ἄερα. Reitz. Pag. 22. l. 2. Γὰρ) δὲ Fl. Δ' Ο. l. 4. Ἄλις) ἄλης male l. l. 11. Πάμμεγα περιέλαμψε) πάμπλου περιέλ. Ο. Μέγα περιελ. P. l. 14. Ὅποσα) ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. l. 19. col. 1. Πτολεμαίων) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίω editum ante. Reitz. Pag. 23. l. 1. Δέ) Deest in Ο. ead. Μητρυῖα) μητρὶ Fl. male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ Coll. l. 2. Ἀλέξανδρον) Ἀλέ. Ο. l. 7. Σπαρτίνος) Σπατίνος Ο. & Fl. Vulgata est in cett. & P. l. 9. Κατηλοημένος) Nil mut. l. Fl. Fr. P. Pag. 24. l. 3. Μισδοῦ) Sic P. L. O. Μισδῶν editum ante, nec male. l. 4. Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιοῦ Ο. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 11. Σοι) Deest in Ο. l. 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέσθαι P. l. 14. Δυσχερές) Omisit Ο. l. 15. Οἷα) ὅσα Fl. male. Οἷα cett. & P. l. 19. col. 1. Τερπωλὴν) τερωπολὴν lectum antea misere. ead. col. 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαις edita prave. Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων Ο. l. 7. Δέ) Omisit Ο. l. 16. col. 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκράμενον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid.* l. 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπὸλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχέεισθαι τὸν βίον. Pag. 26. l. 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis transverfis Ο. l. 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Οὕτο haec verba desunt in Ο. l. 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντες l. l. 14. Καὶ ατακτον) Omisit Ο. l. 15. Καὶ πολυειδεῖ) Desunt in Ο. & Fl. Pag. 27. l. 3. Τῷ) Abeft ab Ο. l. 5. Ἀχαρνῆσι) Ἀχαρνοῖσι Ο. l. 7. Τετάρων) τεσσάρων Ο. l. 12. Κυνοῦριαν) κυνοσουρίαν edd. & Ο. l. 13. Φακοῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ Ο. Pag. 28. l. 4.

"Ἄν ἐγέλων) ἀνεγέλων *Fl.* & *O.* l. 13. Τὴν) Non adest in *O.* l. 16. Μουσικοῦς) δημαγωγούς iterum, male *O.* *Pag.* 29. l. 2. Δοκεῖ) Deest in *O.* l. 5. Τοὺς) Omittit *O.* l. 7. Καταγεγέλαστο) κατεγέλαστο *Fl.* (κατεγεγέλαστο *S.* & *B.* 4.) l. 8. Ἀνεπτώμην) ἀνεπτόμεν *Pell.* l. 10. Οὐπω) οὕτω *I.* & *V.* 2. *Vulgatam ceterar. servat O. ead.* Ἀνεληλύθειν) ἀνελελύθειν *I.* male. l. 22. col. 2. Βαστάσαι) βαστάξαι *V.* *Pag.* 30. l. 1. Ὡ) ἦ-δὴ *O.* l. 4. Τίνα αἰτίαν) τίνα τὴν αἰτίαν *O.* l. 8. Μοι) μου *Fl.* Μοι φασὶ *O.* l. 9. Τοῦ) γὰρ *H.* Γοῦν *Marc.* male. Τοῦ *Fl. B.* 1. *I. P.* & c. l. 10. Μου) Deest in *O.* l. 13. Αὐτοῖς) Abeft ab *O.* l. 18. Τὸ φῶς) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in se-
dem reduxit Solanus. *Pag.* 31. l. 2. Τῆς) Abeft a *Fl.* adest in cett. & *O.* l. 6. Ἐνασχημονούντας) Et sic *Fl.* cum cett. l. 9. Μετοικῆσαι) μετοικίσαι *O.* l. 13. Ἐκείνους) ἐκείνος *O.* l. 15. Περιπάτω) τοῖς περιπάτοις *O. P.* l. 16. Πρὸς) παρ' *O.* l. 18. col. 1. Τὴν ἐκάστου) Ante haec verba in editis addebatur: ἀ-
λλὰ καὶ τίνα ἰδὼ αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit. l. 19. col. 2. Ἰνα) Hoc Scholium in *V.* & impr. prave ad ἰνα μὴ δέι-
ξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan.* *Pag.* 32. l. 2. Μὲν) τὴν *S.* & *B.* 4. *ead.* Ἐπὶ) Aberat in *P. H.* & *O.* Aderat in *Fl. I. B.* 1. *S.* l. 3. Μὲν) μοι marg. *A.* 1. ante μὲν inferit. l. 9. Ἀετὸς) Iam & sic *O.* cum quater ante αἰετός. *Pag.* 33. l. 3. Ἐπτωρόμενους) ἐπαιρωμένους *O.* Sed ea-
dem manus superscripsit vulgatam lect. l. 4. Τε) Abeft a *Fl.* l. 11. Παρὰ) Sic *I. Fl. S.* Περὶ al. male. l. 16. col. 1. Ἀφίξε-
σθαι) ἀφέξασθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus. *Pag.* 34. l. 2. Οὐν) Non comparet in *O.* l. 3. Ἐπανεῖς) ἐπανεῖς *O.* l. 4. Ὅπου) Desideratur in *O.* l. 15. col. 1. Ἐφιάλτης) Θεο-
μάχοι ὄντες addit *C.* *ibid.* l. 21. Ἀλωέως) *Vulgabatur* Ἀλοέως. *Emendarat Solanus. ibid.* l. 22. Τὰ τῶν οὐρανίων) Distantiam lunae altera, & folis a luna. *C.* Unde patet aliter legisse. *Solan.* *Pag.* 35. l. 3. Ὑμῶν) Nihil hic variare edd. notat Solanus. l. 5. Ἐτι λείπεται) ἐπιλείπεται *Fl.* & marg. *A.* 1. Nil mutat *P.* l. 6. Ἐλλίποιν) ἐλλείποιν *O.* l. 13. Ἐχων) ἐκὼν *P.* Sed prius *I. Fl. B.* 1. *H. S.* *ead.* Φιλόκαινον) Hoc revocavi ex *Fl.* Schol. & Coll. & marg. *A.* 1. Cum φιλόκαινον edd. cett. ha-
berent. l. 14. col. 1. Τοσούτων) τοιούτων edita male. *ibid.* l. 15. Ἐπετέλουν) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus. *ibid.* l. 17. Μειλιχίφ) Μειλιχίφ ante lectum prave. Mutavit Solanus. *ibid.* l. 19. Μεγαλουργίαν ἀπορούτων) Sic *G.* re-
cte. In *V.* aliter, μεγαλουργίας ἀπόρουν scil. ut ante vulga-
tum erat. Prius igitur recepi. *Reitz.* l. 23. col. 2. Φιλόκαινον)

Prava Codicis V. scriptura. *Solan.* Γραι. φιλόκαινον G. Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripserat Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iuber. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. G. appictum oportuit. *Reitz.* Pag. 36. l. 4. Τε) δὲ Fl. Vulgatum tenet P. l. 10. Ταῦτα) τούτοις O. & Fl. Vulgaræ assentitur P. l. 11. Παριστάσιν) περιστάσιν male O. ead. Ωσπερ) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἡ Πίστα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. l. 18. col. 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. addiditque hæc esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἥττον τῶν Πλ. γ. τ. χ. ἐπιφέροντες. Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Sic edd. vulgo & P. Ἄμα O. & Fl. l. 2. Ἐς τὸ) ἔς τι O. l. 4. Ἐοικνῖαι) εἰοικνῖαι male l. ead. Πώματα) πτώματα O. & mox iterum πτώμα. l. 7. Ἡύχοντο) εὐχονται marg. A. 1 W. l. 11. Ω Ζεῦ) ὦ Ζεοὶ Codd. O. P. l. 12. Φαίν) ἔφη O. l. 16. Ἥτει) ἔτι male O. Pag. 38. l. 3. Ἀνένυσσε) ἀνένευσε Fl. l. 7. Δε) δὲ S. l. 10. Αὐτῶν) αὐτὸν Fl. male. Vulgatam cett. asserit P. l. 16. col. 1. Ἐπεπόνθει) ἐπεπόνων lectum antea prave. l. 20. col. 2. Συγκατάθεσιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκαθεσιν. Pag. 39. l. 7. Ποιεῖν) πονεῖν G. P. & marg. A. 1. Ποιεῖν edd. & O. ead. Τήμερον) Διήμερον O. l. 8. Νιφέτω) ἰφέτω male P. l. 9. Βορέας) Βορρᾶς Fl. Nihil mut. P. l. 15. Ἄττιν) Ἄττην O. solus. l. 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. Pag. 40. l. 1. Μύρτα) μύρα Marcil. Nil mut. edd. l. 5. Ποι) που O. l. 6. Δε) καὶ male S. Recte δὲ P. H. I. aliaque. l. 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. l. 13. Σειληνός) Σιληνός O. l. 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. Pag. 41. l. 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. A. 1. l. 2. Ὑποβεβρεγμένοι) ὑ—ος O. l. 4. Εὐδον) εὐδον l. & P. male. ead. Ἐχε) εἶχε l. ceteraeque male, cum O. Ἐχε P. Ἐχει B. 2. l. 6. Φύει) φύσεις O. & marg. A. 1 W. l. 7. Γίνεται) ἐγγίγνεται O. Ἐγένετο Fl. Ἐγίνετο marg. A. 1. l. 12. Κοινώσασθαι) Sic Fl. B. 1. l. H. Ald. S. Κοινωήσασθαι P. cum O. & marg. A. 1. l. 13. Γε) τὰ O. Plane omittit Fl. l. 15. Πλείον) πλέον O. Pag. 42. l. 5. Σταίλους ἀνομάκασιν) ἑαυτοὺς videtur addendum. Pell. l. 7. Πολλῶ) Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl. l. 11. Ἐοικέτες) ἐμφερεῖς Coll. & O. l. 12. Ἀφάλης) ἀφάλη τις

O. l. 18. Ὑπόμορον, Δυσθανόντα) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod δυσθανὲς habent. Solan. Pag. 43. l. 9. Ἐνὶ) ἐν male O. l. 11. Ἐκμεμελ.) ἐκμεμελ. Fl. ead. Λοιδοροῦσι) ὄνειδίζουσι O. & P. l. 13. Ἰταμότατος) Recte sic O. Ἰταμότατος edd. omnes male. l. 16. Δὴ) Deficit in O. Pag. 44. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vet. omnes. Ἀνυπόδετος S. & Amst. l. 10. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. sola. Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν) Receptum ex Fl. Ὑμῖν cert. l. 12. Ἐπηγγελάμην) περιηγγελάμην P. ead. Οὐν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὐν Fl. l. 19. col. 1. Εἰς τὸ ἐξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. Reitz. Pag. 46. l. 11. col. 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. l. 1. Πανήμερις) πανήμερος Fl. l. 3. Κνύσασθαι) ἀλφάσασθαι G. Ἀλφάσασθαι P. l. 7. Ἀσπρ.) Ita S. P. P. & marg. A. 1. Ἀσπρία cert. edd. l. 8. Τε αὖ) Non legitur in Fl. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Restitui ex B. 2. V. 2. & S. Ἐκκεκώφεται enim cert. omnes. l. 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται Fl. Nil mut. P. l. 16. Διασεισμένη κελεύη) διασεισάσα κελεύση P. & marg. A. 1. Pag. 49. l. 2. Ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ) ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρᾳ Fl. I. H. B. 1. Fr. S. l. 8. Φυσουργούντας) φυσσῶντας vel φυσουργούντας coniicit Solanus. l. 9. Λιμῶσιν) Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. l. 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. A. 1. Pag. 50. l. 5. Χαλάζας) χαλάσας male H. 1. & 2. quod emendarat in marg. Gefner. l. 9. Ἀπανταχόσε) ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Διαμέλλοντες) διαμέλοντες ante editum. ibid. l. 17. Ἀπτόνται) ἄπτονται antea fuit. Mutavit Solanus. ibid. l. 18. Θρύψως) θλίψως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. Solan. ibid. l. 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. Cler. Pag. 51. l. 5. Εἰ γὰρ που &c.) ἦν γὰρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. A. 1. l. 6. Ἐπινυστάξομεν) ἐπινυστάσομεν Fl. l. 10. Κρατύρες) Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab οἱ ad οἱ transiliens. Pag. 52. l. 1. Ἀσιτος) αἰβυτος Fl. Vulgatum tenet P. ead. Μερμηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μαρμερίζω edd. priores male. l. 4. Πότε) ὅποτε marg. A. 1. l. 6. Γούν) γέτοϊ marg. A. 1. l. 9. Ταῖς ἐπιστήμαις) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν P. & marg. A. 1. l. 10. Πάνυ) Abest a Fl. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male H. utraque. l. 17. col. 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. l. 19. col. 1. Μῆπω τελεσθεῖσας ἀλλ.) Haec tria in edd. non comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. Reitz. Pag. 53. l. 3. Πάνυ) πάντες P. L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. &c. l. 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. l. 8. Δοκᾶ) Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῇ I. & V. 2. l. 9. Ἡ δέλεις) εἰ δέλεις ἢ Fl. ead. Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν Fl. l. 11. Καταπτάμενος) καταπτώμενος P. Pag. 54. l. 5. ΔΙΚ. Αἰδῖς ἐς τὰν γῆν) αἰδῖς ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl. l. 18. col. 1. Ἦν) Ab- erat in editis. Inferuit Solan. l. 19. col. 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι C. Pag. 55. l. 6. Μέλιτον) Μέλητον edd. anteriores male. l. 8. Ἀπανταχῇ) Et sic Fl. cum reliqq. l. 10. Ἰλας) Bene sic B. 1. & 2. Ἰλας cett. Dubie H. l. 11. Ἀπαντώντων) ἀπαντόντων ad- spirate edd. priores. l. 16. Περιέρχονται) περινοστουσιν G. P. & marg. A. 1. Pag. 56. l. 12. Κᾶν) γέ marg. A. 1. l. 14. Ἀπ- τώμεν, ὡ Δίκην) προῖωμεν, ὡ Δίκην, ταυτὴν P. Nil mut. Fl. Pag. 57. l. 2. Τὴν ὁδόν) Nil mutare edd. norat Solan. l. 8. Κα- ταπτοῖο) καταπῆ L. Καταπτῆς marg. A. 1. W. l. 15. Γὰρ) Non habet Fl. Pag. 58. l. 5. Ἐπεί) ἐπὶ P. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. Pag. 59. l. 2. Ἀπονεύωμεν) Sic Fl. l. Ald. H. S. &c. Ἀπονεύσωμεν P. & marg. A. 1. l. 4. Κάθησο) Rescripti ex G. L. & marg. A. 1. quae κάθησω. Κάθησαι edd. l. 22. col. 1. Τὸν Πᾶνα &c.) Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsan ταῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz. ead. col. 2. Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus. Pag. 60. l. 1. Μαράθναδε) ἐν Μαράθῳ P. Μαράθῳ δὲ P. Ἐν Μαράθῳ marg. A. 1. l. 4. Μετοίκιον) μετοίκιον P. & marg. A. 1. l. 5. Ἐν γειτόνων) Restit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. ead. Πρόσεισι) προσέρ- χεται P. & marg. A. 1. l. 8. ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ.) Longo spa- tio haec coniungit I. coniungit Fl. item P. Nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae. l. 15. Κατέπεμψέ με ἀ- ποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσαντας Fl. ead. Ἀποκληρώσου- σαι) ἀποκληρώσαντας A. 1. l. 17. Ἀθήνησιν) Ἀθήναις legeba- tur, quod emendavit Solan. rursus non addens unde. Proba- tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. Reitz. Pag. 61. l. 1. Πράττω) τιμῶσι με marg. A. 1. Sed hoc certe glossa est. l. 13. Εὐνάμα) νυν ἅμα Fl. omisso σκυθρ. At P. σκυθρῶπαῖς

συνάμα. l. 14. 'Ομοίους) οὐχ ὁμοίους edd. vet. male. Delevit negationem *S. & A.* quae recte abest in Cod. P. *'Ανομοίους L.* etiam bene, si *οὐκ* serves. *ead. Τους λάλους) τοῖς ἄλλοις* male *Fl. l. 18. col. 1. Λέγεται) λέγουσι V. & mox ἐφόνευσε.* Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. *Reitz. Pag. 62. l. 4. Καλάμου) αὐλοῦ P. & marg. A. 1. l. 5. Πολεμικὸς) πολεμιστὴς marg. A. 1. l. 6. 'Αεὶ κραγύτων) Omisit Fl. l. 11. Td) τὸν Pell. (n. νόμον) ead. Μεγάλα) ἅμα P. Nihil mut. *Fl. l. 19. col. 2. Td ὄρθιον)* Ad Luciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ, & interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *Reitz. l. 21. col. 1. 'Ες ἀκριβέστατον)* Haec & seqq. medio Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo annexa disiunxit & huc retulit Solan. *Pag. 63. l. 4. 'Η θρασύτερος) ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένην ἀπελθῇ P. l. 6. Περιεσχολεῖ)* Ita coniunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorsus eiecto. *l. 7. Κεκλημένοι)* Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd. hac priores. *l. 9. Γε) καὶ marg. A. 1 W. Pag. 64. l. 2. Τύχη) Δίκη B. 1. & 2. l. 3. Καταστησόμεθα)* Revocavi lect. *Fl. Καταστησόμεθα* edd. cett. *l. 6. 'Απάντων 'Αθηναίων) ἀπάντων ἀχθῆναι 'Αθηναίων Fl. l. 11. 'Αγωνιέται) ἀνιέται Fl. 'Αγωνιέται P. Pag. 65. l. 3. 'Εμοίγε)* Restitui ex *L.* qui ἐμοί, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι edd. *l. 4. 'Ακούοντι) ἀκούων τι* male *B. 2.* cum bene esset in *B. 1. & c. l. 16. col. 2. 'Υποτακτικοῦ) ὑποτατικοῦ* legebatur. Correxīt Solan. *ibid. l. 17. Εἰσελθοῖ)* Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθῃ. *Pag. 66. l. 15. 'Η)* Caret articulo *Fl. Pag. 67. l. 3. Διαλύσωμεν) διαλύσωμεν G. l. 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν P. ead. Προαποκληρωμένοις) ἀποκληρωμένοις Fl. l. 11. Tῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον Fl. Vulgatum firmat P. ead. Tῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν Fl. Prius tenet P. *l. 13. 'Εγγέγραπται)* Recte sic *Fl. Fr. B. 1. H. P. S. 'Εκγέγραπται* male *I. & V. 2. Pag. 68. l. 1. 'Υπερορίας) ὑπερορίους G. l. 3. Πλὴν ἀποκλήρου)* πλὴν ἀλλὰ κλήρου *G. P.* Nil mut. edd. *l. 5. Φείδῃ) φλη* male *Fl. l. 11. Καὶ)* Non habet *Fl. l. 12. Μόγις) μόλις Fl. ead. 'Εστηκα) ἔστηκεν marg. A. 1 W. l. 13. Δεινῶν) κοινῶν Fl. Vulgata est in cett. Item in P. L. l. 16. 'Εθελήσει ἐν γε)* Restituit. ex *P. G.* Nam ἐθελήσει γε edd. male. *Pag. 69. l. 4. Πρῶτερα)* Sic *Fl. Fr. B. 1. P. S. & c. Πρῶτερον I. & marg. A. 1. l. 8. Πρῶτερον) πρῶτερα Fl. sola. l. 9. Δὲ)* Non compareret in *Fl. l. 10. 'Υπὸ τῆς 'Ακαδ.) ὑπ' 'Ακαδημίας Fl. l. 12. Ων) δ Fl. ead. Προστάξειεν) πράξειεν P. cum marg. A. 1.***

Pag. 70. l. 2. Εἶδον) ἰδόντες *Fl. l. 5. Ἀγαγοῦσα*) Sic edd. Ἀγαγοῦσα vult Solanus ex *P. l. 8. Σκολιὰ*) Restitut. ex *B. i. l. Fr. S. &c.* Nam σχολιὰ *H. i. &c. 2. ac P. l. 10. Ἀθλιος*) ὁ ἀθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. *l. 16. Ἐμμαντῆς*) ἐμοῦ αὐτῆς *Fl. Vulgatae* consentit *P. Pag. 71. l. 4. Ἡ*) & *P. B. l. 8. Καὶ τὴν φύσιν ἡμ.*) *Fl. ἀλλ' οἰκείον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. ead. Προαρπ.*) προσαρπάσασα *G. & P. Nil mut. cett. l. 10. Συνυπουργεῖ*) ὑπουργεῖ *Fl. Pag. 72. l. 12. Ἀναγρόμενος*) Sic *P. & P. Ἀνεγειρόμενος I. Fl. H. Fr. S. &c. l. 17. Οὔτε βιασαμ.*) Deficiunt in *Fl. Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ*) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l. 4. Καὶ*) Abest a *Fl. l. 5. Ἐπίστρεψα*) Sic dedi ex *Fl. Τπέστρεψα* aliae. *l. 7. Τε*) Omittit *Fl. l. 11. Ἄγε δὴ ἄγετε Fl. sine δὴ. Vulgata* vero est in *P. ead. Ἀνάστυτε*) Deficit in *Fl. l. 12. Ἄλλοις*) Sic *Fl. Ἄλλους* cett. *l. 14. Καὶ*) Non legitur in *Fl. Pag. 74. l. 12. Σάφονα*) σάφονα male *Fr. l. 13. Τμῶν*) Correxuit Solan. Et marg. *A. i. Ἡμῶν* enim edd. omn. male. *Pag. 75. l. 7. Αὐτῶν*) Deest in *Fl. l. 13. Ἥκουον*) ἀκούω *Fl. l. 16. col. 2. Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους*) Propter Epicureos hoc. ἀθεοὶ γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. *C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. Solan. Pag. 76. l. 2. Ἐρωτᾶτε*) πρότερον ἐρωτᾶτε *G. l. 3. Ἡμέτερον*) ὑμέτερον Schol. Nil mut. *Fl. l. P. &c. ead. Παισθέντες*) Restitui ex Angl. *G. P. & marg. A. i. Προσθέντες* edd. male. *l. 4. Ἄν*) Omittit *Fl. l. 14. Ω*) Non habet *Fl. Pag. 77. l. 6. Μυσαχθεῖς*) Recte sic *Fl. P. V. 2. S. Μυσαχθῆς I. Fr. H. B. i. ead. Κεφάλαιον*) ἐπὶ κεφαλῇ *G. P. Nil mut. edd. l. 8. Ἀγκύλους*) ἀγκύλους *I. H. i. &c. 2. male. ead. Λαβυρίνθοις ὁμοίους*) λαβυρίνθους ὁμοίως *Fl. Nil mut. P. l. 10. Διακρίψας*) Restitutum ex *P. L. Ἀποκρίψας* Angl. Ἀπορρίψας edd. absurde. *l. 13. Προσνέοντα*) προσίοντα *L. Προσνεύοντα Fl. Ceterae* quod edidimus. *l. 15. Πόνον*) πόντον melius responderet allegoriae. *Pell. l. 16. Ἐκείνους*) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum ἐκείνου legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. *Reitz. Pag. 78. l. 1. Ἰκέτην*) Receptum ex *G. Οἰκέτην* edd. *ead. Ἐλέου*) ἐλαίου *Fl. male. l. 2. Καταφεύγοντα*) Sic edd. constanter. *Καταφυγόντα G. l. 9. col. 1. Ἐλέου*) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ Ε & τοῦ ΑΙ confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Cler. ibid. l. 13. Τριχῶς*) Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaret, inveni. *Reitz. ibid. l. 17. Ὁφελείσθαι*) Post hoc verbum inferebatur in *C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι. ead. Τῷ πρᾶ-*

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *Solan.* l. 22. col. 2. Φρονιμευσις) V. & Exc. G. φρονιμευσις. In impr. erat φρόνησις. *Solanus.* *ibid.* l. 28. Τελικὰ καὶ ποιητικὰ) Sic recte V. & Ex. G. In priore impressio erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *Solanus.* *ibid.* l. 31. Θάρρος) L. θάρρος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *Solan.* l. 35. col. 1. Αἰσθησι) Exc. G. αἰσθησι, & V. quod in impr. prave αἰδησι editum est. *Solan.* Pag. 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic Fl. l. H. Fr. B. 1. S. Δοκιμασθέν P. A. *ead.* Τους — πόνους) τούτους — τοὺς πόνους Fl. sola. l. 28. col. 1. Ἀνάλογον) ἔνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan.* *ibid.* l. 31. Διότι) Διογε. V. i. e. Διογένης. *Solan.* Pag. 80. l. 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus sum P. P. & marg. A. 1. Μέχρι τούτου νέαν. . . . enī edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. S. l. 5. Ἀθλίος) ἀθλίους marg. A. 1. W. l. 13. col. 2. Ἐαυτὰ) Sic V. Ἐαυτοῦ edd. male. l. 26. col. 1. Σπερματικούς) Sic V. bis. Quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *Solan.* Pag. 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex l. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B. 1. &c. *ead.* Πόνους) νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέατερον) ἀληθέστερον marg. A. 1. l. 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male V. 2. Recte aliae. l. 13. col. 1. Φέρων) V. φορῶν. Sed recte mutatum est in impress. *Solan.* Pag. 82. l. 8. Ὁ, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praeflat. l. 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. A. 1. l. 13. Ψηφοφορήσουσι) ψηφοφοροῦσι Fl. Pag. 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic l. P. H. Fr. S. Φιλονεικεῖτε Fl. Φιλονεικεῖτε O. l. 11. Διογυσίου) Διογύσου male O. Prius recte Fl. Fr. l. &c. l. 12. Τι) Abest a Fl. l. 14. Αὐ τῆς) αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὐ abest ab O. l. 17. col. 2. Δεήσαν) Sic V. Δεῆσον edita. Pag. 84. l. 1. Ἀδίκαστες) ἀδίκος male O. l. 6. Δικάσετε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τάινυν) Omittit Fl. l. 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. l. 16. Ἀργυρομοισική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra e. 13 & Lucian. & Scholiast. habent ἀργυρομοισική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, apparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Pag. 85. l. 9. Ἐξαγε) ἀπάγαγε O. l. 13. Χθες, ὡς περ ἔφη, ἐπ.) Quatuor haec defunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omisiss quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. *ead.* Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. A. 1. l. 17. col. 2. Ἐν ἐπιστήμας) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. *Reitz. Pag. 86. l. 6. Εἶθ' ἔπειθ' O. l. 7. Ὑμῖν* Sic bene *O. Fl. Fr. l. P. l. 8. Καὶ βεβούλημαι* Non habet *Fl. l. 10. Τ' αὐτὰ* τὰ αὐτὰ *Fl. ead. Δέ μοι παρίστ.* παρίσταται μοι, omisso δὲ, *O. l. 12. Οὗτος* οὗς αὐτὸς *P. Nil mut. Fl. l. 13. Ὁψεσθαι* ὀψεσθαι male *O. l. 14. Ὡστε* Non habet *O. Pag. 87. l. 1. Δικασταὶ* Omisit *Fl. ead. Τούτον* Ita dedi ex *I. H. Fl. B. l. S. Τοῦτο P. Τουτονὶ O. l. 5. Ἐπειδὴ* Sic edd. plurimae. *Ἐπειδ' ἂν al. Ἐπὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀπενές. l. 6. Ὑπέπτησε* ὑπέπτησε male *l. l. 10. Τούτῳ* Deest in *O. l. 11. Ἐπείσενεγκ.* ἐπείσενεγκ. *O. Ἐπενεγκ. Fl. l. 13. Παρένγραφα* παρέγγραφα *Fl. l. 14. Διαμαρτόντας* ἀμαρτάνοντας *Fl. Nil mut. P. l. 16. Εὐπορίαν* εὐποτιμίαν *O. l. 17. Ἀρκαδικόν* Ἀρκαδίκιον *V. & G. quod in impress. ita mutatum est. Solan. Pag. 88. l. 1. Ἀνω καὶ κάτω περιγύμνη* καὶ κάτω περιεγυμένῃ *O. omisso ἄνω. l. 4. Ἐβελήσ.* θελήσ. *O. l. 5. Ἰόνιον* Ἰώνιον edd. priores. *l. 8. Μοι* αἰ *O. l. 10. Τὴν* Consentit *O. l. 11. Μεγαλοφρονήσας* μέγα φρονήσας *O. P. ead. Δέ τέλεον* δὲ καὶ τέλεον *O. l. 12. Αὐτὸς* Reposuit Solan. ex *G. P. Ox. & marg. A. l. Αὐτὸν* editum ante. *l. 16. Ἐν* Abest ab *O. Pag. 89. l. 1. Κομματικὰ* κομικὰ *O. & marg. A. l. Forte κομωτικὰ* ait Solan. *l. 6. Μακρὰ* μικρὰ *Fl. & L. l. 10. Ἄλλα καὶ* ἄλλ' οἶμαι καὶ *O. ead. Οἶμαι* Hic iam omittit *O. ead. Ὑβρίζειν* ὑβρίζει *Fl. l. 11. Κακώσεως* τῆς κακώσεως *O. l. 13. Καὶ καινῶν* καινῶν δὲ *O. l. 14. col. 2. Εἰ* Inseruit uncifque seclufit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo additum. *l. 15. col. 1. Λόγων* In edd. aberat. Inseruit Solan. *ibid. l. 16. Ἐπιδεικτικῶν* ἐπικτικῶν erat in *V. Παθητικῶν* inde fecerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iubet. *Solan. l. 18. col. 2. Ἐξάνυεται* Restitutum ex *V. Imprefsa prave ἐξάνυεται. In C. ἐξάνηται. l. 21. col. 1. Ἄλλα τι* ἄλλα ἄτε *C. Pag. 90. l. 2. Προστάτιν* Sic recte *Fl. l. P. &c. Προστάτην S. l. 3. Ἐαυτῶν* Α. sola male ἑαυτὸν. *ead. Μνηστευόντων* μνημονευόντων *O. male. l. 9. Ὁν τοῦ* ὃν οἶδε τοῦ *O. l. 10. Ὁρᾷ* Abest ab *O. recte, si οἶδε legas. l. 12. Μὲν* Ex *O. insertum: aberat ab edd. l. 16. Κατὰ σχῆμα* κατὰ τὸ σχῆμα *O. Pag. 91. l. 1. Δικασταὶ* Recepi ex *O. aberat ab edd. l. 3. Αὐτὸ τὸ* ταῦτα *Fl. l. 4. Αὐτὰ* αὐτὸς *Fl. male. Vulgatum firman P. L. l. 10. Τουτονὶ* τοῦτον *O. l. 12. Ὑπαλά-*

βοιτε) ὑπολάβετε O. l. 13. Ἐμμένουσας) μένουσαν O. l. 14. col. 2. Eis) εἰς legebatur, male. *ibid.* l. 15. Οὐδὲ) Excidit εὐρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. l. 16. col. 1. Κομμοδικῆς) κομμοδικῶς, δ. λέγει C. quod probo. *Solan.* l. 21. col. 2. Κάμους — ἐνισταμένον) Pro his omnibus in C. legas Κάμοις, καὶ τῶν τοιούτων. l. 22. col. 1. Δέ) μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ *Solan.* Pag. 92. l. 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρει *Fl.* l. 10. Ἡ) Omittit *Fl.* l. 11. Ἀπὸ τοῦ τέγους ἀδόντων) Quatuor haec defunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκούσαι *Fl.* Vulgatum est in P. l. 13. Θύρας) Sic O. & marg. A. 1. Θυρίδας edd. *ead.* Λαθεῖν) λαυθάνειν O. *ead.* Ἡσέλγαίνε) Bene sic O. P. B. 1. S. Ἡσέλγαίνε male l. *Fl. H. Fr.* l. 14. Γράψασθαι) γράψασθαι O. Γράψαι Th. Mag. l. 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male defunt in O. Pag. 93. l. 5. Ἀριστέων) Sic etiam *Fl.* l. 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαύτων καὶ πρότου οὐ δεομένου G. & P. Nisi quod πρότων P. pro πρότου. In vulgata conspirant edd. l. 14. Διπλασίονα ἀποισόμενοι) διπλασίον οἰσόμενοι *Fl.* l. 16. Δικασταὶ) Non habet *Fl.* l. 18. Αἷς) ἦς antea datum pessime. Pag. 94. l. 2. Ὡς περ εἰσθα &c.) ὥς περ δὲ νόμος *Fl.* omiffis reliquis. l. 5. Τὸ) Sine artic. *Fl.* l. 7. Τε) Non habet *Fl.* l. 11. Ὑπέρτα τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ νῦν τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. A. 1 W. Nil mut. edd. l. 15. col. 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid.* l. 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit *Solanus*, & υποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit. *ibid.* l. 25. Ὁράσθαι) τοῦ ὁράσθαι edita. Expunxit articulum *Solanus*. Sed ante Λουκιανὸς, ὃ addidit. Pag. 95. l. 3. Σκόμμα) σκόμμα male P. H. utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. l. 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl.* l. 6. Καλῶς) ὁρῶς marg. A. 1. l. 9. Λαθραῖον) Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον l. l. 11. Σχήματος) Omisit *Fl.* *ead.* Διαμένων) Restitutum ex P. Διακειμένος edd. l. 17. col. 2. Οὔτε πεζός) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* l. 20. col. 1. Λεγόμενοι) γινόμενοι lectum antea male. Pag. 96. l. 1. Μέτρων) Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mf. Gr. Μετρώρων antea editum. l. 6. Τὸν Διάλογ. ἦ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. l. 9. Ταύτη) διὰ τοῦτο L. & marg. A. 1. Sed omisso καί. l. 11. Τὸν) τὸ *Fl.* *ead.* Ἀνθράπινον) ἀνθρ. marg. A. 1 W. l. 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl.* Pag. 97. l. 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ) Quinque haec defunt in *Fl.* l. 5. Ἰσχυρὰ) γλισχυρὰ L. G. P. & marg. A. 1. *ead.* Καθήμενος) καθήμεαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. l. 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. A. 1. l. 9. Μορίου εἰδω-

λον) μηρίου male P. Μόριον ἢ ὕλον Pell. l. 11. Λεπτολογεῖν) λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Conft.) l. 14. Ὁξυδορκεῖ) ὠξυδορκεῖ Fl. S. & marg. A. 1. Ceterae sex Ὁξ—ορκεῖ. l. 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. A. 1 W. l. 17. col. 1. Πρὸ) Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. Reitz. Pag. 98. l. 6. Ἐμοὶ) ἦν Fl. Vulgatum firmat P. l. 9. Φέρει) Nihil mut. Fl. ead. Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιτο τούτου, sine καὶ, P. l. 12. col. 1. Ὡς Δοιμάτιον) Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid.* l. 14. Διεσμιλευμένον) Sic rescripti idem ex V. & C. cum διασμιλευμένον editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit Fl. l. 13. col. 1. Ἡ ἀπομοτική) τὰ ἀπομοτικὰ Solanus dederat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz. *ibid.* l. 15. Προσκέιται) Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπὸ κεῖται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam edd. Reitz. l. 16. col. 2. Δοκῆς) δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C. l. 21. col. 1. Ἄλλ') αἰεὶ legebatur in edd. mutavit Solanus; *ibid.* l. 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακὸς. Pag. 101. l. 2. Ἐχει σοι) ἔχοιμι P. male. Ἐχοιμι ὥς P. Ἐχει σοι recte edd. Fl. l. &c. l. 9. Καὶ σοι) δὲ καὶ Fl. Pag. 102. l. 1. Τόγε) τότε male Fl. ead. Παράδοξον) ὄνομα Marci. Non comparet in edd. neque Codd. l. 9. Ταύτην) Abest a Fl. l. 10. Μυδεμίαν) Ita P. Μὴ δὲ μίαν I. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l. 12. Τὴν μανίαν) Nihil mutant edd. ead. Ἀφίει) ἀφήσεις Fl. Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. A. 1. l. 15. Παιδαγωγὸν) πατέρα P. Pag. 103. l. 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. A. 1 W. & P. Nil mut. Fl. I. P. &c. l. 9. Τῷ) Sic dedi ex Fl. Τῷ cert. l. 11. Τοῦτο λέγοντες) λέγοντες τοῦτο Fl. l. 14. Προοίσται) Sic etiam Fl. cum cert. Pag. 104. l. 14. Ὡς) ὥμος ὦν Fl. l. 15. Οὐδέν) Sic Solan. rescripti ex Fr. Οὐδέν erat in cert. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐδέν novam periodum incipiens. l. 16. Δέ τοις ἀληθείς διόσεις) δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ P. Pag. 105. l. 1. Ἰθι) ἰσθι male I. l. 3. Ἐπακολ. ἂν) ἐπακολ. μὲν ἂν S. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Pell. An σύ; Nil mutant Fl. Fr. I. &c. l. 7. Ὁκνεῖ) ὀκνεῖ edd. antea male. l. 9. Ἐκ καταλήψεων) Restituit ex Fl. quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Discretim S. & marg. A. 1 W. Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεων

συγγενομένων *G.* *l.* 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπὼν
Fl. *l.* 16. Τῆς) Abest a *Fl.* *Pag.* 106. *l.* 1. Ἀλλὰ μὴ) Et haec
 omittit *Fl.* *l.* 2. Σαθρὸν) σαπρὸν edd. priores. *ead.* Ἀποφθέγ-
 γονται) ἀποφθέγγονται marg. *A.* 1. & *Fl.* male. *l.* 4. Ἐκα-
 ταλήψεων) Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & *P.* Ἐκκατα-
 λήψεως *Fl.* *l.* 6. Ὅτω) Recepi ex *P. L.* Οὕτω edd. Sed mox ὅτω
 eadem recte. *ead.* Μεταγνοῖσι) μεταγνοῖν *S.* & *A.* *l.* 7. Εἰ-
 περ) ἢ περ vult Marcil. Sed prius edd. *l.* 9. τοῦτον) Nil mut.
 Coll. & *Fl.* *l.* 11. Μὴ) Hoc habent *Mf.* *Angl.* & *P.* Abest in
 edd. cett. *l.* 14. Διειδένας) διειδέναι male *Fl.* Vulgatum tuetur
P. *Pag.* 107. *l.* 8. Παντός) Nihil mutare *Fl.* adscripsit Solan.
l. 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Gef-
 ner. *l.* 16. Ἐστιάσεσθαι) ἐστιάσθαι *Exc. Fl.* Sed prius cett.
 cum *P.* & *Plat.* *l.* d. *Pag.* 108. *l.* 6. τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κε-
 κτημένους *Exc. Fl.* Sed reliquae cum *P.* prius praeferunt. *l.* 8.
 Τὴν) Abest artic. a *Fl.* *l.* 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστὶ) ὦν
 οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστὶ *Fl.* Pro ὦν etiam ὦν marg. *A.* *l.* *W.* *l.* 14.
col. 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. *l.* 15. *col.* 2.
 Κατὰ) τὸν edebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* *l.* 16. Σεσυλη-
 μέναι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος *V.* Sed adeo mancum
 est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere
 non ausing. *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur,
 mutavit Solanus, qui paulo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit
 pro τῆς ἐνεργ., quod ante editum fuerat. *ead.* *col.* 2. Ὑποστά-
 σεως) Non aderat in edd. sed ex Cod. supplevit Solanus.
Pag. 109. *l.* 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ' οὕτως male *Fl.* *l.* 10. Δυνῆσαι)
 Emendatio Gefneri. Δυνήσεται male *Fl. P. Fr. B.* *l.* *S. H. Ald.*
 Συνήσεται *l.* *Pag.* 110. *l.* 13. Σύγῃ) σὺ *Fl.* *Pag.* 111. *l.* 1.
 Ὑπέρευγε) Sic edd. Ὑπερ εὐ allevit Solan. non addens, con-
 iectura, an varia lectio sit. *l.* 8. Φημί) Sic *Hom.* *l.* d. item *P.*
 & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H. S.* *ead.* εἶναι) Sic *Homer. L. Fl.*
V. 2. & *P.* Ἐμμεναι male cett. Φησὶ χαρίστερον ἔμμεναι ἄλ-
 λο marg. *A.* 1. *l.* 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνην male edd. omnes.
l. 11. Κρεῖων) κρεῖων edd. quod corrigendum esse etiam Guyet.
 monuit. *ead.* Δ' ἐκ) Restituit. ex *Hom.* Δὲ edd. omissa prae-
 positione. *l.* 12. Ἐγχείη) ἐγχείη *P.* *Pag.* 112. *l.* 2. Σοφωτά-
 τῳ) φιλοσοφωτάτῳ *P.* *ead.* Ἑλλήνων) Sic *L. P. H.* Ὀλων cett.
 & *P.* Λόγων *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 6. Τούς) Articulo caret *Fl.*
l. 12. Λείας) τελείας marg. *A.* 1. & *L.* Nil mut. edd. *l.* 16. Ἀ-
 κούειν) Constans lectio. *Pag.* 113. *l.* 2. Παραπλήθουσι) παρα-
 πλῆθουσι *Fl.* *ead.* Κρεῖων) Sic etiam *Fl. Fr. l. P.* *l.* 4. Αὐτὸν) αὐ-
 τῶν *Fl.* *l.* 13. Τῶν) Deest in *S.* *l.* 18. *col.* 1. Τῷ μελήσουσι δέ

μοι ἴπποι) Hom. II. E, 228, μελήσουσι δ' ἑμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* Qui pro τῶ etiam τὸ de-
derat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat,
non sum obsecutus, etsi bister ante obtemperavi etiam non
monenti, unde emendationem hauserit, & mox etiam duce
eodem ἢ in edd. abiens ante ἀντὶ inserui. *Reitz.* Pag. 114. l. 5.
'Επὶ) ἀπὸ *Solan.* ead. Σχεδίας) Σχερίας vult *Solan.* l. 9. Οὐ
ζήσεται) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 115. l. 6. Παρέχει) Forſan
πάρεστι *Pell.* l. 7. Τοῦ) Deest in *Fl.* l. 12. Ἡ εἰ μὴ) Sic *B.* 2.
P. Ἡ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ *L.* Pag. 116. l. 4. Ἀπολ-
υμένων) Restitut. ex *G.* τῶν ἀπολλύμενος *L.* & marg. *A.* 1.
'Απολογούμενος edd. l. 6. Ἐκείνος) ἐκείνους *L.* & marg. *A.* 1.
Prius cett. l. 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I. V.* 2. *B.* 2. & *M.*
Gr. Ex edd. cett. Pag. 117. l. 4. Δι' αὐτὰς) Sic esse in omn. edd.
notat *Solan.* l. 11. Τὸ) Delet artic. *Pell.* l. 13. Πολλῇ) Sic *Fl.*
I. Ald. A. Fr. S. Πολλοὶ *P. H. B.* 1. & 2. ead. Αὐτὸ) Sic *I. Fr.*
Ald. H. P. Αὐτοὺς *Fl. S. B.* 1. & 2. l. 15. Τῷ μανθ.) Sic
B. 1. & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *I. Fl. S.* & c. Pag. 118. l. 2. Τῷ)
Bene *P. B.* 2. & *G.* Τὸ rursus male edd. cett. Pag. 119. l. 3.
Αὐτῇ) αὐτῇ edd. priores. l. 5. Χρῆσθαι) χρῶσθαι *Fl.* l. 9. Σω-
κράτην) Σακρατῇ *Fl.* l. 15. Αὐτῇ) Nil mut. edd. Pag. 120.
l. 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) κακα-
παθοῦντες *H.* 2. Correxerat *Gefn.* Et recte κακοπ. cett. l. 11.
'Ανῆρωτα) Recte *B.* 1. & 2. *P. S.* Ἀνῆρωτα male *I. Fl. Fr. Ald.*
H. utraque. Pag. 122. l. 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omie-
tit *Fl.* l. 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* l. 16. Οὐ) Male
omissum in *Fl.* Pag. 123. l. 9. Γνώμης) γνώμας *Pell.* Pag. 124.
l. 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in alijs. ead.
Τι) τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. l. 4. Ἀσύμφωνον)
ἀσύμφωνος *Fl.* l. 5. Ἀξιώσας) αξίως ἐστὶ *Fl.* l. 6. Προσδεκτέος
ἐν εἰῇ) Tria haec abiunt a *Fl.* & merito. *V. nott.* l. 13. col. 2.
'Αφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuisse-
ret, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τὸ δὲ) τὸ
ῥλον edita. At in *V.* lacuna est. Τὸ δὲ *C.* l. 17. col. 2. Βιβλίῳ)
Adde πρώτῳ. *Solan.* l. 18. col. 1. Συλλογισμῶν) Sic coniicio:
in *V.* erat συλλογι. . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler. Solan.*
ibid. l. 19. Δογματῶν) Sic edita . . . διγμάτων *V.* unde, & ex
C. liquet, fuisse παραδειγμάτων, & mox ἔλεγεν pro vulgato
ἔλεγον. *Solan.* *ibid.* l. 20. . . . Εἶδος) Hic videtur deesse στέρη-
σις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iactu-
ram non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt
mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. *Cler. ibid. l. 21. Στέρησιν* Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. auditus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις. ead. col. 2. Ἐπὶ γράψαν* Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag. 125. l. 5. Μίαν* ἂν *Fl. & marg. A. 1 W. l. 9. Δι' τοὺς* Et sic esse in *Fl.* adscripsit Solan. Sed est & in cett. praeter *B. 1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοὺς δὲ *B. 2. l. 10. Οἶον* οἱ Schol. & Coll. *l. 12. Καὶ συμφωνία* Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ἐοικεν ἐν* ἔοικε tantum sine praepos. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag. 126. l. 10. Ως* Abest a *Fl. Δῖτα* Pell. pro κατὰ. *Pag. 127. l. 3. Δείξω καὶ* Utrumque omittit *Fl. Pag. 128. l. 5. Ὑμῶν* Er sic edd. vettr. *l. 19. col. 1. Τῶν Λακεδαιμονίων* τοὺς Λακεδαιμονίους male *V. Pag. 129. l. 4. Παρασιτία* Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. *περὶ σιτία V. 2. Pag. 130. l. 10. Δοκῇ* δοκῇ male *Fl. l. 15. Χωρεῖν* χορεῖν male *I. & V. 2. Pag. 131. l. 16. col. 1. Διαφθορῶς* διαφθεύρουσι editum ante, & κρεώδης omissum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex *V.* correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lezt. Mss. fuere. *Reitz. Pag. 132. l. 3. Καὶ εἰ* εἰ καὶ *Fl. l. 4. Τί δ' εἰ* Restit. ex *I. & V. 2. Τί δ' ἔ* cett. male. *l. 7. Παρετάξατο* Recepi ex *I. V. 2. G. & marg. A. 1. Παρεδέξατο* cett. *l. 9. Ὑπισχνῇ* ὑπισχνεῖ *Fl. & marg. A. 1 W. l. 11. Λέγω* λέγε marg. *A. 1.* sublata persona ΠΑΡ. & post ὅμως collocata. *Pag. 133. l. 3. Ἄλλος* ἄλλως *V. 2. male. l. 4. Κατ' αὐτὰ καὶ ταῦτα* *Fl. l. 6. Ἀνδρείοτεροι* Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι. *Pag. 134. l. 13. Ὅστις εἰπῇ* εἰπῇ ὅς τις *Fl. l. 17. Λέγει* Hoc verbo hiatus edd. implevit Solan. adscripsitque addendum etiam *vids*, quod tamen etiam deesse fatetur in C. *Pag. 135. l. 3. Ἐν τῇ πόλει* Nihil variant edd. *Ἐπὶ Διὰ* vult Palm. *l. 6. Ὡραρίζειν* Sic edd. Ἀορίζειν *G. & marg. A. 1 W. Ὡαρίζειν* vult Graev. *l. 7. Προβάλλειν* παραβάλλειν marg. *A. 1. l. 17. Ὅστις* Sic *Fl. B. 1. P.* aliaeque. Ὅς *I. Pag. 136. l. 4. Ὅσπερ* Sic *Fl. Ald. Fr. S. Ὡσπερ B. 1. 2. (& 4.) I. P. H. Pag. 137. l. 2. Πλεόν* Edd. Luciani. Πλείων Homer. *l. 6. Δι' ὅλου* Quaedam διόλου. *l. 7. Οὐχ* Recte *Fl. P. B. Οὐκ I. l. 8. Προσκαλουμένοις* Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. S. Καλουμένοις I. l. 10. Ἄγον* Sic *Fl. & Hom. Ἄγων* edd. cett. *Pag. 138. l. 1. Καὶ* Non adest καὶ in *Fl. l. 9. Χεῖρα* χείρα *Fl. Pag. 139. l. 7. ΤΥΧ.* Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in

edd. Adieci ex Iensio. *l. 9.* Ἀν αὐτὸν) Restitut. ex Homer. Πάντες κ' αὐτὸν edd. Luciani. *l. 16.* Τιθήμεναι) Recte *S. & Hom.* Τιθέμεναι edd. cett. male. *Pag. 140. l. 2.* Ἀποβάς) ὑποβάς marg. *A. 1. l. 3.* Καὶ νῦν) Sic edd. omn. Ἐνθα ex Homer. adlevit Gesner. *l. 13.* Ἀτάλαντον) ἀτάλαντος ora *A. 1 W. Pag. 141. l. 3.* Ἀφείλετο) Nil mutare edd. addidit Solan. *l. 9.* Καὶ εὐθ.) Forſan καὶ εὐθ. coniiiciebat Guyet. etiam Gesner. *l. 12.* Οὗτος δὲ) οὗτός δὲ emendat Geſn. *Pag. 142. l. 5.* Καλῶς) καλῶ *S. & B. 4. l. 9.* Ὑπασπιστάς) Nil mut. edd. *l. 11. Χλωροῦς)* χλωροῦς male *H. 1. & 2. Pag. 144. l. 15.* Ἐκείνῳ) Recepi ex *l.* Ἐκείνον cett. ead. Τόλυν) Non adest in *Fl. l. 18. col. 2.* Αἰξ) αὔρα *V.* pro quo αἰξ in impreſſis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter ſales Lucianeos cepit. *Solanus. Pag. 145. l. 2.* Ὡν) τί ἂν *l. & marg. A. 1.* Οἶονται) οἶωνται *l. 4. 13.* Ἄλλος — μανθάνοντας) Integer hic verſus deest in *Fl. l. 15.* Ὁμοίως) Et hoc deest in *Fl. l. 16.* Ἐτι) εἴ τι *l. & marg. A. 1. Pag. 146. l. 2.* Ὅτι μισθός) Omisit *Fl. l. 5.* Ἐξω) ἔξωθε *Fl. l. 14.* Πάντως) πᾶσα marg. *A. 1 W.* non male. *Pag. 147. l. 13.* Οὐδέποτε) οὐδέπω *Fl. Pag. 148. l. 4.* Δεδιότας) δεδιότες edd. priores male. *l. 14.* Ἐαυτὸν) ἑαυτῷ ora *A. 1. l. 16.* Δὲ ὁ καλός) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. ſcribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. *A. 1.* etiam ὥς περ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem ſumſit, credo, ut ſaepe. *Pag. 149. l. 9.* Τινι) *Fl.* cum accent. *Τινι* cett. *Τινι* *l. ſola. l. 10.* ΤΥΧ.) Deest hic nomen perſonae in *Fl. l. 13.* ΠΑΡ.) Et hanc perſ. omitt. *Fl. Pag. 150. l. 2.* Φθινήσαντας) Sic edd. Φθινύς. vult Geſner. *l. 5.* Ἀποπτήσας) Sic edd. quas monitu Wetſtenii ſequor. Ἀποπτήσας enoluns dederat Geſner. *l. 8.* Τοῦ παρασίτου) τῶν παρασίτων *l. & V. 2. l. 14.* Τύγου) Sic edd. omn. habere notat Solan. *l. 16. col. 1.* Φαρμάκῳ) Antea ſic legebatur: Τοὺς δὲ καταπρησθέντας) Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit Solan. quia indicium tantum ſunt Scholii, quod tamen non ſequabatur. *ibid. l. 19.* Φθινήσαντας) φονθέντας ante editum prave; cum *V.* tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat, φθινήσαντας eſſe in *C.* idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz. Pag. 151. l. 9.* Τὸ κοσμεῖσθαι) τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag. 152. l. 4.* Πάντα) ταῦτα *Fl. l. 11.* Ἡ) Sic recte *Fl. P. Ald. Fr. &c.* Ei male *l. & V. 2. & marg. A. 1. Pag. 153. l. 15.* Ἐδ' ἔλοιο) Sic edd. omn. praeter *l. & V. 2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adſcriptum in marg. *A. 1 W. ead.* Ἐοδίειν) Anon. Forſ. σιτίειν, adſcriptum. *Pag. 154. l. 3.* Με) μοι *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 3. ANAX.) Nomina personarum in fronte non habet *l.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος *B.* 1. & 2. l. 4. Ὑμῶν) ἡμῶν *Fl.* Ceterae ὑμῶν cum *M.* l. 7. Καλινδούμενοι) Sic *Fl.* *l.* *Ald.* *Fr.* &c. Κυλινδ. *M.* l. 10. Ἐτερον) Sic *M.* *Fl.* *Ald.* *P.* *Fr.* *B.* 1. & 2. *H.* Ἄτερον *l.* l. 11. Συγγενεὺς καὶ τέτταρες) Rescripti ex *W.* Συγγεν. edd. l. 12. Ἦν ἰδού) Sic edd. & *M.* Ἦν ἰδὲ Pell. Nūn Marcil. Pag. 156. l. 7. Χρῆσμα) Ita bene *l.* *Fl.* *P.* &c. Χρήμα *W.* Sed in margine erat χρῆσμα. l. 12. Πάττουσιν τε) Ex *W.* restitut. Ταράττουσί τε edd. l. 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc recepi ex *W.* Ἐπαμῶνται *G.* quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι edd. l. 15. Ἀφαιρούσης) ὑφαιρούσης marg. *A.* 1 *W.* *l.* At prius *Fl.* *B.* *Ald.* *Fr.* *H.* *P.* *S.* & *M.* Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύειν) Rescripti ex *W.* Ἀποπτύειν edd. priores. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ *l.* l. 4. Παταχθέντες) παταχθέντες male *M.* l. 7. Τοῦτον) τούτων male *Fl.* l. 12. Ἀγαθόν) ἀγαθόν *W.* Vulgarum firmat *Fl.* *ead.* Μανία) μανία cum puncto subscr. *M.* *S.* *Amst.* Ceterae sine eo, male. Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Sic edd. & *M.* l. 7. Ἐπάγει) Ita *M.* *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *H.* *P.* *Fr.* *S.* Παρέχει *l.* & marg. *A.* 1. l. 14. Διεζώσμεθα) παρεζώσμεθα *M.* & marg. *A.* 1 *W.* cum *Fl.* At prius *l.* *Ald.* *B.* 1. *P.* &c. Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Λυκαίου *Fl.* Vulgarum probat *M.* & edd. cett. l. 7. Γυμνασμάτων) Sic *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *Fr.* *H.* *P.* *S.* Γυμνασίων *l.* & *W.* l. 10. Πυγμαῖς) πηγυμαῖς male *l.* l. 11. Ὑπεράλλεσθαι) Bene sic edd. principes septem & *S.* Ὑπεράλλεσθαι *l.* sola. Pag. 160. l. 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα *W.* l. 7. Τοσαῦτα) ταῦτα *Fl.* Prius cett. l. 8. Πρὸς) Sic esse in edd. omn. addidit Solanus. Pag. 161. l. 1. Ἀπονητὶ) ἀπονητὶ *W.* l. 11. Δόξει) Sic *M.* cum *Fl.* *Fr.* &c. Δόξει *l.* l. 12. Ὅρας) Sic edd. & *M.* Pag. 162. l. 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν *M.* l. 4. Πρὸς) ὑπὸ *W.* Vulgarum tenet *Fl.* cum cett. l. 7. Θοιμάτιον) δοιμάτια *M.* & *Fl.* male. Pag. 163. l. 4. Παταβηναίων) Παρ' Ἀθηναίων male *M.* l. 11. Ἀλεκτον) ἄλεκτον *W.* male. Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Nil mutare in hoc verbo edd. & *M.* adscriptit Solan. l. 15. Ἠττώμενοι) ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgarum etiam firmat *M.* Pag. 165. l. 1. Λαμβάνοντες) λαβόντες *W.* & marg. *A.* 1. l. 3. Μνῆστω) Sic *W.* & marg. *A.* 1 *W.* Μνῆστωτε edd. l. 6. Οἰκηθεῖν) Receptum ex *M.* & *Fl.* Οἰκοῦσιν edd. cett. l. 7. Τότε) ποτὲ *W.* & *Fl.* l. 8. Πρὸς) πρὸ *W.* & marg. *A.* 1. Sed πρὸς *Fl.* cum cett. Pag. 166. l. 1. Ζῆρον)

Sic W. & Fl. *Είνων* edd. l. 2. *Τινῶν* *ξυγγραφία*) *ξυγγραφία* τινὰ M. l. 8. T.) Sic M. & edd. omn. l. 15. Δ *έξειμι*) *Restitutum* ex W. *Διεξίειμι* edd. priores. Pag. 167. l. 10. *Πατρίων*) *παντοίων* L. & marg. A. 1 W. Pag. 168. l. 4. *Καταμάθης*) Sic W. *Καταμάθοις* edd. l. 14. Οὕτω) οὕτως Fl. & W. Pag. 169. l. 3. 'Επι) Sic recte P. aliaque. 'Επει male l. Fl. l. 5. *Φλογώδη*) *φλογμώδη* W. l. 8. 'Οστιπερ) *Αν' ὅτεπερ*; Pell. Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαίθμοι) Artic. abest a l & V. 2. Adest in Ald. Fl. & c. & M. l. 6. *Προσέξεις*) Edd. *Προσέξης* W. l. 13. *Ὁμολογούσα*) *Emendatum* recent. manu in W. Sed in margine scriptum *ὁμολογήσουσιν.* ead. 'Οσα) *Recepi* ex W. L. & marg. A. 1. 'Οσφ edd. priores. l. 14. col. 1. 'Ελλειπής) *έλλειπής* legebatur, quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti: *σκόπει* *δηλονότι.* 'Αττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. δ. ἀ. ε. λ. ead. col. 2. 'Ελλείπει) *λέγεται* Clericus ediderat, quod mutavit Solan. nescio unde. Obscundavi tamen, quia necessarium videbatur. Reitz. l. 18. col. 1. *Δυσχερῶς*) *δυσχερῆς* edita. Mutavit Solan. l. 19. col. 2. Οὐν ἀνωθεν) δ' οὐν ἀνω lectum antea. Emendavit Solan. l. 22. col. 1. *Προσέξης*) *προσέξεις* correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post, eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ *προσέξεις* est, & in Luciani textu Cod. W. *προσέξης* etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mutare iustitui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. Reitz. l. 23. col. 2. Τοῦτο) *τουτόν* M. Sed eodem versu *έλλειπους* iterum editum, quod facile in *έλλειπὺς* converti. Reitz. l. 24. col. 1. 'Αν σοι) αὐτοὶ edita. Mutavit Solanus. Pag. 171. l. 2. Αὐτὴν) αὐτῇ Fl. Sed vulgatum firmat M. l. 9. 'Αναγεγρέφθω) *ἀναγραφέσω* l. & V. 2. Item marg. A. 1. at prius cett. & M. l. 12. *Αἰσχυνοῖτο*) *αἰσχύνηται* W. l. 14. 'Υμῶν) Bene sic Fl. aliaque. 'Ημῶν male l. & V. 2. Pag. 172. l. 2. 'Εωρακὸς) *έσωρακὸς* M. male. l. 5. Σδ) Omissum in M. l. 6. 'Ὡς φασίν) Haec verba in W. post *έγένετο* collocantur. ead. 'Επίστασθαι) *έπίστασθδ* W. male. l. 8. *Εὐδαιμονήσεις*) *εὐδαιμονήσει* Fl. & W. l. 9. *Πειστέον*) *πιστέον* male M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 11. *Συντρεφεῖ*) *Recepi* ex M. & S. *Συνειτρεφεῖ* enim edd. cett. l. 16. Tί) ὅτι Fl. Prius cett. & M. Pag. 174. l. 2. 'Εκατέρω) *έκατέρων* male W. l. 13. 'Αρεωπαγῖται) *Ἀρεοπαγίται* W. & sic paulo post bis. l. 15. col. 1. 'Αρεῖα πάγῳ) Sic scriptum inveni, nec Solan. quidquam notarat. Alias 'Αρεῖα πάγῳ scribitur, vel etiam iunctim. Reitz. Pag. 175. l. 2. *Καταρήνητορνεύμενος*)

καταρρητορευόμενος W. Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. l. 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. Pag. 177. l. 3. Ἀναφύηται) Sic Fl. cum reliquis. Ἀναφύεται W. l. 12. Ὑφ') Recepi ex Fl. M. & marg. A. 1 W. Ἀφ' edd. cett. l. 13. Γίγνοιντο) Ita edd. omnes & M. Pag. 178. l. 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Πλησιάζωσι) πλησιάζωσι M. Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῷ) ἐαυτῷ Fl. l. 3. Ἀρεωπαγίτην) Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur Fl. l. 5. Τὰ ἀναγκαϊότατα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. Pag. 180. l. 3. Ἄμα ἀναγεγραμ.) Non adest ἄμα in Mf. Graev. Adest quidem in cett. Sed Fl. & W. ἄμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. l. 13. Σπείδουσιν) σπείδουσιν W. Sed vulgatum tenet M. Pag. 182. l. 5. Ἄσματα) Edd. sine puncto. Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio, num ubique in hac ed. observatum sit. l. 14. Γίγνοιντο) γίγνοιτο W. ead. Σκύτη) σκήτη Ald. Sed correctum in marg. Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. Pag. 184. l. 4. Συμπλακείς) συμπλεκείς W. l. 12. Τοῦτο) τούτου M. l. 17. Εὐθύς πολλῷ) πολλῷ εὐθύς M. ead. Ρέοντα) ῥέοντα V. 2. & marg. A. 1. Ρέοντα l. Vulgatum servat M. Pag. 185. l. 8. Ἐμψυχον) εὐψυχον l. sola. l. 9. Ἀπολαύοντες) ἀπολαμβάνοντες W. Nil mut. Fl. l. 13. Περιλειμμένον) περιλειμμένον M. l. 15. Καί) Abest a Fl. Adest in cett. & M. Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) διακρινούντα V. 2. Prius reliquae omnes & M. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. l. 13. Τὰ ἐνδοθεν) ἐνδοθέν τε W. omisso τά. l. 16. Αὐτὸν) Omittunt Fl. & W. l. 17. Ἐνδιδούν) Sic Fl. Fr. l. H. Ald. B. 1. P. S. Ἐνδιδόν W. Pag. 187. l. 2. Ἀποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. A. 1 W. l. 12. Τάφρον) τάφον Amst. S. I. Ald. H. & c. Τάφρον recte W. P. Fl. l. 14. Ἡμῖν) Punctum hic est in M. ead. Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & Fl. Pag. 188. l. 4. Ἀναρρίπτουσιν) Sic edd. Ἀναρρίπτουσιν W. l. 6. Ὑπερβάλοιτο) ὑπερβάλοιτο M. l. 9. Ὑποβέβληνται) ὑποβέβληται Fl. & W. male. l. 12. Τὸν ὕλιστον) Ita & M. cum edd. ead. Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. l. 13. Ἐγχέλυσιν) ἐγχέλεσιν M. Pag. 189. l. 1. Διολισθαίνοντας) διολισθάνοντας W. l. 9. Τούναντίον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M. l. 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. l. 12. Καί) Omittit Fl. & M. Pag. 190. l. 5. Λυκείφ) Fl. & M. quoque λυκείφ habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ' id habeant; sed hoc solemne est edd. antiquioribus. l. 6. Ἀποπλύναι) Sic & Fl. cum reliquis, & M. l. 10. Διαρρεῖν) διαιρεῖν male M.

Pag. 191. l. 5. λέγειν) Non habent λέγειν Fl. & W. Habent cert. l. 8. ὕμιν) Sic emendavi ex Fl. Fr. S. M. ἡμῖν l. P. H. Ald. B. l. male. l. 11. ὕμᾱς) Recte Fl. Fr. Ald. H. P. B. l. S. & M. ἡμᾱς l. Pag. 192. l. 4. βαθείς) ἀν βαθείς Fl. prae-misso ἀν etiam retento. l. 5. Ὑποδείχετε) Sic dedit Solanus ex W. Ὑποδείχτε edd. priores. l. 9. μορμουλuttόμενοι) μορμουλuttόμενοι W. Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Et sic Fl. cum cert. & M. Posset & ἀφέντες coniici. l. 5. Διδάσκετε) διδάσκει M. Διδάσκετε accentu in prima collocato Fl. l. 6. Διδόντες) διδούς M. Nihil a vulgato abijt Fl. l. 12. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. l. 13. Ἐπεισπέσω) Nihil mut. Fl. l. 14. col. 2. Σκηνών) C. Abb. σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii. [Tu item lege Suidam.] *ibid.* l. 15. Οἶον) Non. aderat in edd. Inferuit Solan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *Reitz.* *ibid.* l. 16. Τὸ κατὰ) τὰ κατὰ edita. Mutavit Solan. l. 17. col. 1. Ἐσκεπασμένοι) σκεπαμένοι. V. Σκεπασμένοι M. l. 18. col. 2. Ἐν οἷς) ἐν ᾧ V. l. 20. col. 1. Μὲν γὰρ γεῖραιναξία) In editis erat μὲν γεῖρ ξία γὰρ εἴρηται. Cod. Abb. vero γεῖραιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γε— γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γεῖραιναξία. *ibid.* l. 21. Αἰδοίων) In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit. Pag. 194. l. 2. Ἐκείνων) Punctum post ἐκ — habet Fl. & spatum vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. l. 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε Fl. quod & adpictum orae A. 1 W. Vulgatum est in M. l. 15. Ἐπειδήπερ) ἐπείπερ Fl. & W. Pag. 195. l. 2. Πολὺ) πολλοὶ male Fl. & marg. A. 1 W. l. 10. Παρεζῶσθαι) Receptum ex Fl. & W. Περιζῶσθαι edd. hac priores. l. 13. Ἐξενέγκοι) ἐξενέγκη minus bene M. l. 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & M. Pag. 196. l. 1. Αὐθαίρετως) Rectius ἀβεστ in W. & Fl. l. 2. Συμπολιτεύσθαι) συμπολιτευμένων W. & marg. A. 1. l. 6. Φείδεσθε) Sic emendat Solan. & Geln. Φείδεσθαι edd. & M. Pag. 197. l. 3. Τῆς Ὑδρας) περὶ τῆς Ὑδρας W. l. 4. Δύ) Nil mut. Fl. nec M. l. 8. Γίνεται) γίγνεται M. l. 9. Ποιήσεας ἐν βραχεῖ) ἐν βραχεῖ ποιήσεας M. Pag. 198. l. 1. Τοῖς Ὀλ.) τῷ Ὀλ. M. l. 4. Ποιεῖσθε) ποιεῖσθαι W. male. l. 8. Τοῦτο) οὕτω M. l. 10. Ἐγγενέσθαι) γενέσθαι Fl. Vulgatum probat M. l. 12. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο l. l. 13. Τοσούτους) Hoc praetuli ex Fl. & W. Τούτους edd. vulgo. l. 15. Ἀπεργάζεται) Sic edd. & M. Pag. 199. l. 1. Ἐαυτὸν) αὐτὸν W. l. 2. Ἡ) Abeστ ab M. Pag. 200. l. 2. Μηδὲ) μὴ δὲ l. Ald. fere perpetuo. Ση post δὲ inferit marg. A. 1. Sed dubie anpe voluerit δὴ. *ead.* Προπα-

γορεύοιεν) Sic M. edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύοιεν.
 Ἀπαγορεύοιεν Mf. Gr. l. 3. Καμάτων) καμάτων M. l. 4. Αὐ-
 τῶν) αὐτοὺς Pell. l. 12. Παιώσιν) παίουσιν W. Pag. 201. l. 4.
 Παρεστῶσας) παρεστῶτας W. male. l. 5. Ἡ) εἰ M. l. 9. Σώ-
 μασιν) σῶμασιν male l. l. 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. l. V. 2.
 Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. l. 13. Ὡς) Omittit
Fl. & M. l. 14. Πολεμίων διατιθέντων) π—ως δ—ες Pell.
 Pag. 202. l. 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. l. 4. Σῶζειν) σῶζειν W. cum
 puncto subscr. l. 15. Ἦκουσεν) ἤκουεν W. Pag. 203. l. 1. Οὐ
 καὶ σὺ, ὦ Σόλων) ὦ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. l. 2. Γὰρ ταῦτα)
 γὰρ καὶ ταῦτα M. l. 14. Ἐλεβόρου) Bene sic M. Fr. B. 1. &
 2. P. S. Ἐλεβόρου l. V. 2. Ald. Fl. H. l. 16. Ἐαυτῆς) αὐτῆς W.
 Pag. 204. l. 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. l. 5.
 Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & Fl. Αὐτοῖς etiam W.
 Ἀρεσκομένος ἐν τούτοις edd. cett.

I N D E L U C T U.

Pag. 206. l. 4. Αὔθις) αὐ *Fl.* l. 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις *Fl.*
 Pag. 207. l. 10. Αὐτῷ) Sic *Fl.* P. H. Ald. S. &c. Αὐτῶν l. &
 marg. A. 1 W. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. *Fl.* Qui adest
 in cett. l. 14. Τῆς ἀνόδου ὑφιεμένον) Ita *Fl.* B. 1. Ald. Fr. P.
 H. Τῆς ἀνω ὁδοῦ ὑφειμένον l. & marg. A. 1 W. Pag. 208. l. 3.
 Προῦκειται) πρόκειται l. & V. 2. Πρόσκειται L. & G. l. 16.
 Ὀνόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex *Fl.* Vid. nott. Pag. 209.
 l. 9. Αἰεῖ) Sic edd. constanter. l. 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χώρον) ἐς
 τὸ χωρίον *Fl.* sola. ead. Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι l. sola.
 Pag. 210. l. 2. Καίμενοι) Sic *Fl.* B. 1. P. &c. recte. Καύμενοι
 l. l. 5. Αὔος) Receptum ex G. L. & marg. A. 1. Αὐτὸς edd.
 omnes. Pag. 211. l. 9. Βιαζόμενον) Sic *Fl.* l. Fr. P. &c. l. 17.
 Καλινδούνται) Sic *Fl.* l. Ald. S. Κυλινδούνται B. 1. P. Fr. H.
 Pag. 212. l. 9. Φήσει) φησὶ *Fl.* l. 12. Ἐτῇ) Nihil variat *Fl.*
 Pag. 213. l. 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκατέρωρξαν male infe-
 rit *Fl.* l. 7. Οὐτως) Et sic *Fl.* l. 8. Εἶνεκα) Scripsi ex *Fl.* Ald.
 l. B. 1. S. Ἐνεκα Fr. H. P. l. 11. Γινώσκειν) Ita *Fl.* B. 1. Fr.
 Ald. V. 2. P. H. Γινώσκειν S. A. Γινώσκειν l. l. 15. Αὐτοῦ)
 αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgarum tenet *Fl.* Pag. 214. l. 3. Μα-
 ταίῳζοντα) Consentiant *Fl.* l. Fr. P. &c. Ματαιίζοντα Suid.
 l. 8. Ἡ) l. & V. 2. Ἡ. Ceterae Ἡ. l. 9. Ἡ δὲ) ἢ δὲ *Fl.* Fr.
 P. H. &c. Νῆ δ' ἐστὶ l. ἢ δὲ *V.* 2. Ἡ τί σοι marg. A. 1. l. 15.
 Παρὰ) Recepti ex *Fl.* nam περὶ edd. cett. ead. Ἡ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A. 1.* pro vulgato ἦ. *Pag. 215. l. 3.* Διδάξομαι) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάξομαι sit in *I. Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7.* Παρατρέψαι) Sic edd. Διαστρέψαι *G. Διατρέψαι L.* Utrumque tam διατρέψαι quam διαστρέψαι adscriptum marg. *A. 1. l. 9.* Καταφρονήσῃ) Bene ita *P. H. S. B. 1. & 2.* Καταφρονήσῃ *I. Fl. Ald. Fr. l. 12.* Ὅρα) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell. non vero satis distincte. *l. 14.* Ἐν τῷ μνήματι) ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. *l. 17.* Δυσσώμεθα) Restitui ex *L. Δεσώμεθα* edd. hac priores. *Pag. 216. l. 4.* Ἐστεφανωμένος) Sic *Fl. H. P. B. 1. Στεφανωμένος I. l. 13.* Ὑμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P. &c.* Ἡμῶν *I. l. 18. col. 2.* Ὡς δὴλον) Posteriora haec verba defunt in *C. Pag. 217. l. 2.* Δέ) Omittit *Fl. l. 5.* Συνειληχότα) Nihil variant edd. *l. 11.* Ἐάλω) ἔελω *Fl. Σιάλω* edd. Cogn. In ὕαλω consentiunt nostri Codd. & edd. *ead. Περιχρίει)* Emenda περιχρίει, vel περιχέει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag. 218. l. 1.* Χώματα) χρώματα *Fl. male. l. 2.* Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl. male. l. 13.* Κλάειν) κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. &c.* Πάνκτιμον *I. V. 2. Mf. Graev. & L. ead. Σοφιστής)* ὁ σοφιστής *L. sola. l. 14. col. 1.* Λόγῳ) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemstf. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz. ibid. l. 16.* Ὑφιστάντα) ανίστατα, corrigendum, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemstf. *L. d.* & pro ἀδιάρκτον ἀδιακρέτον malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ον praeferrem. Sed ανίστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex *Cod.* firmaretur. *Reitz. Pag. 221. l. 3.* Αἰτοίης) αἰτοίης *Fl.* sine commate post αὐ. *l. 4.* Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex *L. Μάλιστα* edd. priores. Τάχιστα etiam marg. *A. 1. ead. Ἀνῆ)* Omittit *Fl. l. 6.* Ἀκούσης) ἀκούση *Fl. l. 16. Γς)* Abest a *Fl. Pag. 222. l. 3.* Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P. &c.* Ἐπιτοπολὺ *L. l. 9.* Ἀγρεύσεις) αἰρήσεις *L. & marg. A. 1 W. l. 10.* Ἐκείνους) Restitutum ex *Fl. & S. Ἐκπνους* cett. male. Ἐκπνους *Marcil.* frustra. Ἐκείνους etiam marg. *A. 1.* Sed deletum deinde. *Gesner.* vulgatum tueri conatur. *Pag. 223. l. 2.* Ἀλλὰ) αὐ δέ *L. & marg. A. 1. ead. Διὸς)* Non habet *Fl. l. 3.* Ἀπιστήσης) ἀποστήσης marg. *A. 1 IV. Pag. 224. l. 4.* Δια-

νύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. *Διανύσαντα* enim cett.
I. 7. *Δὴ*) δὲ *Fl.* *I.* 15. *Κωλύσει*) Sic *Fl.* *Ald.* *H.* *P.* &c. *Κωλύει*
I. & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 225. *I.* 5. *Καρπείς*) Omisit *Fl.* *I.* 10.
Εἴ που) Recte *Fl.* *Fr.* *B.* *H.* *S.* &c. *Ἦπου* male *I.* cum *V.* 2.
I. 13. *Αὐτὸν*) αὐτὸν *I.* & *S.* *Pag.* 226. *I.* 6. *Ἀπόξυρον*) ἀπόξυρον
Fl. male. *I.* 13. *Οὐδὲν ἐμοῦ δέσσει*) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δέσσει *I.* &
L. *Quod edidimus, est in reliquis.* *I.* 14. *Καὶ ἀνθρᾶ*) καὶ abest
a *Fl.* *I.* 15. *Καὶ τὰ*) *Pro* καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὸ
πολλάκις omittens. *I.* 16. *Τοσούτο*) Ita *Fl.* *I.* *B.* *S.* *Τοσούτον*
P. etiam recte. *Pag.* 227. *I.* 10. *Ἐπεὶ*) Melius ita *Fl.* *I.* *V.* 2.
P. *S.* *Ἐπὶ* male *L.* *H.* *Fr.* *B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in
marg. *Ἐπεὶ δ' ἔσῃ* Pell. *I.* 11. *Ὡς οὖν*) ὡς ἂν *I.* sola. *Ὁ ἂν* *L.*
I. 14. *Ἐαυτὸν*) αὐτὸν marg. *A.* 1. *Pag.* 228. *I.* 8. *Φήσεις*) *Recepi*
ex *I.* *Φησὶν* cett. *I.* 9. *Τούτων*) τούτων *Fl.* male. *I.* 12. *Βάσει*)
ῥοτῇ marg. *A.* 1 *W.* *I.* 16. *Κράτητα*) Sic edd. omnes. *Κρίτιαν*
L. *Κρίτωνα* in nota Graevii. *Pag.* 229. *I.* 2. *Λιπαρές*) Ex *Mf.*
Graev. & marg. *A.* 1 *W.* *Ἀλιπαρές* edd. priores. *I.* 7. *Ὅλας*)
Desideratur in Fl. *I.* 10. *Ἀπαιτεῖ*) Ex marg. *A.* 1. *recepi* pro
vulgato *απαιτεῖν*. *I.* 14. *Προτιθεῖς*) *προτιθεσθαι* *El.* *I.* 16.
Ἀτρομήτου) *ἀτρομήτου* *S.* vertens *intrepidī*. *Pag.* 230. *I.* 2. *Ἐ-*
πιτάττοντος) *Nihil variant edd. nec O.* *I.* 4. *Ταχεῖα καὶ*
ἀπρ.) *βραχέα καὶ ἀπράγμονα* *O.* *I.* 5. *Ὅδ'ος*) ἡ ὁδ'ος *O.* *I.* 6.
Μή σε) καὶ σε *O.* *I.* 9. *Ὡς*) *Non habet O.* *ead.* *I.* 10. *Ῥερεῖ*) *ex*
O. *ἰσθι* edd. *ead.* *Δασεῖ*) *λασεῖ* male *O.* *I.* 10. *Πέραν*) *Et sic*
Fl. *I.* 12. *Ἀσθμαίνοντας*) *ἀσθμαίνοντα καὶ ἰδ.* *π. συνόντα* *O.*
& *Fl.* *I.* 13. *Πρὸς δὲ*) οὐ δὲ πρὸς *O.* & marg. *A.* 1. *I.* 14. *Πο-*
λοὺς μὲν καὶ) Sic *O.* *Mēn* in edd. aberat. *I.* 18. *col.* 1. *Καὶ*) *Non*
aderat in editis. Addidit Solan. *Pag.* 231. *I.* 12. *Τίς*) *Abest ab*
O. *I.* 15. *Σεαυτὸν*) *ἐαυτὸν* *Fl.* *ead.* *Ἐσῃ*) *Non adest in O.*
Pag. 232. *I.* 6. *Ἄν*) *Desideratur haec particula in O.* *I.* 7. *Ἐ-*
πισπασάμενος) *Restitutum ex L. G. O.* & marg. *A.* 1. *Ἀσπα-*
σάμενος edd. *Ἐσπασάμενος* *Fl.* etiam recte. *I.* 9. *Αὐτοθαῖδα*)
αὐτὸς *Θαῖδα* *G. O.* *I.* 12. *Ἀβροῦ*) τοῦ Ἀβροῦ *O.* *ead.* *Δ' οὖν*)
Sic *Fl.* *B.* 1. & 2. *H.* *P.* *S.* *Δ'* οὐ male *I.* *Τοῖνυν* *O.* *I.* 13. *Ὡ*
ἀγαθὲ) ὧ *ᾗ* *ἀγαθὲ* magis *Artice* *O.* *ead.* *Ἐπεμψεν* πρὸς μὲ) *ἔπεμ-*
ψεν ἐπ' ἐμέ *O.* *I.* 14. *Ὅτε*) δ *O.* *I.* 15. *Αὐτῷ*) *Abest ab O.*
Pag. 233. *I.* 1. *Ἵποπεπτηχότων*) ὑπεπτ. *O.* *I.* 4. *Παραβα-*
λεῖν) *Adscivi ex I. Fl. S. Παραλαβεῖν* *L. Ald.* cett. male. *I.* 8.
Χοροὶ) *χορικοὶ* *I.* *Vulgato* assentitur *O.* *I.* 9. *Ἐθέλεις*) *ἐθέλησεις*
O. *I.* 10. *Κλητίου*) *Κλυτίου* Pell. quod probo. In *O.* plane de-
est. *I.* 12. *Παραφύλαττε*) *φύλαττε* *O.* *I.* 13. *Μηδὲ πτοηθεῖς*)
μηδὲ πτοηθῆς *O.* *Μηδὲ* discretim etiam *I.* aliaeque quaedam,

hic & fere ubique. *l. 17. Ὑπὲρ οὗ*) Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστον. *Pag. 234. l. 1. Δείσῃ*) δέήσει O. *ead. τοῖς*) Omittit O. *l. 3. Παρὰ*) Restitut. ex Fl. & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα. *l. 7. Ἐπειτα καὶ*) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magist. *l. 11. Ἐχων. κόμιζε*) Deest ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit νόμιζε. *l. 12. Τούτοις καὶ ἄλ. δέ*) Pro his τούτω καὶ tantum O. *l. 15. Μὴν*) Omittit O. *Pag. 235. l. 2. Μόνα*) Et hoc deest in O. *l. 3. Ἡ ἐσθῆς*) καὶ ἡ ἐσθῆς O. *ead. Ἔργον*) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l. 5. Καὶ*) Non habet O. *l. 9. Δὴ σοὶ σοὶ δὲ Fl. l. 10. Οὐδὲ*) Quaedam οὐ δέ, ut solent. *l. 11. Ἀτέλεστον*) ἀταλέστατον O. *l. 12. Ἀλλὰ*) Deest in Fl. *l. 14. Ἐπειτα*) ἔπειτα δὲ O. *ead. Ἡ οὐ*) Omisit Fl. *l. 15. Ἀττικὰ ὀνόμ.*) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l. 17. col. 2. Ἐπιπρέπειν*) In impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum & hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. *Solanus. ibid. l. 18. Ὅ γ'*) ἡ edita. Correxuit Solan. *Pag. 236. l. 1. Καὶ κᾶτα &c.*) καὶ τὸ κᾶτα, καὶ τὸ μὴν O. *l. 4. Ἐάν*) εἰ O. & marg. *A. 1. ead. Ἀσύμφυλα*) Recte sic *P. S. I. Ἀσύμφηλα* male *Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7. Πάλαι*) Et sic habere *Fl. cum I. Fr. & Ox.* notat Solan. *l. 9. Ἐς*) πρὸς O. *l. 11. Μὴν*) Omittit O. *l. 13. Ἀράβωνα*) Recte sic *Fl. Ἀραβῶνα* male *I. Ald. B. 1. H. P. S. ead. Προτίμιον*) προνόμιον *G. O. & marg. A. 1.* In vulgato conspirant edd. *l. 15. Ὀνοματοθέτει*) νομοθετεῖ O. *l. 16. Καλῶν*) καλεῖν O. *Pag. 237. l. 2. Ἡ ποιητοῦ*) ἡ abest ab O. *l. 4. Ἀπκριβωμένος*) ἡκριβωμένος O. & *Fl. ead. Αναγίνωσκε*) ἀναγίνωσκε O. *l. 5. Μηδ' εἰ*) μὴδ' εἰ O. *Μὴ δὲ εἰ I. & aliae* quaedam. *l. 9. Καταχρῆσθαι*) καὶ χρῆσασθαι *marg. A. 1. l. 10. Καὶ δέν*) καὶ deest in O. *l. 11. Ὑποβάλλωσι*) ὑπολάβωσι male O. - *ead. Τῶν*) Sine articulo *Fl. l. 12. Λεγέσθω*) Ἀν ἐκλεγέσθω; *Pell. l. 14. Μὴ μελλήσας*) μὴδὲν ἐπιμελήσας O. & *marg. A. 1. Δὲ μὴ μελήσας* edd. *ead. Ἐπὶ κε*) Sine κε *Fl. Pag. 238. l. 1. Προσέκοντι*) τῷ προσέκοντι O. *l. 10. Περσικῶν*) Μηδικῶν O. *l. 11. Ὁ Λεωνίδας*) Sine artic. *Fl. Λεωνίδης* *marg. A. 1. l. 14. Πλαταιαὶ*) Restitutum ex O. *Πλατεαὶ* edd. male. *ead. Ἐπίπαστα*) ἐπὶ πᾶσι *Fl. & marg. A. 1. l. 15. Τὰ ὀλίγα*) Articulum habent *I. Fl. V. 2.* Omittunt cett. & O. *ead. Ἐπανθείτω*) συνανθείτω O. *l. 20. col. 2. Ἀπεργάσαιτο*) In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus. *Pag. 239. l. 1. Μηδ' αὐ*) Sic edd. omn. *Μηδὲν O. l. 3. Πάντα ἀδέσθω*) πάντα σοὶ αὐ. O. *l. 10. Ἐστήκωσιν*) ἐστήκασιν male *Fl. Pag. 240.*

L. 1. οἱ) καὶ O. l. 2. Καὶ) Hic vero abest καὶ ab O. l. 4. καὶ
 σχῆμα) τὸ σχῆμα fine καὶ O. ead. καὶ βάδισμα) Utrumque
 omisit Fl. l. 5. Θυμάσσονται) τεθήπασι O. l. 6. οὐχ ἔχου-
 σιν) οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuetur Fl. l. 8c. l. 9. Σμι-
 κρὰν) μικρὰν O. l. 12. τῶν δειπνῶν) τὸν δειπνῶν male O.
 l. 16. οἰκεῖον) Omisit O. Pag. 241. l. 1. Προϊόντα) προσιόντα
 male Fl. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Nihil mut. edd. nec O. l. 4.
 Ὑπὲρ) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. 8c. Περὶ l. l. 10. Δακεῖται)
 δόκει τῶν O. ead. Ἐνεχθῆ) ἐνεχθέντων O. l. 13. Ἐπειπεῖν)
 εἰπεῖν O. l. 14. Ἐνεχλήσονται) ἐνοχλήσαντα Fl. male. l. 16.
 Ἐπισείσης) καὶ ἐπισ. O. Pag. 242. l. 1. Γίγνου) γίνου O. l. 2.
 τῶν μέμψων) τῆς μέμψεως O. l. 3. τὰ ἄτα) Defunt in Fl.
 l. 4. τὸ ψεύσμα) ψεύδος, & fine artic. O. l. 7. καὶ περίβλε-
 πτον) Omiserat O. sed in marg. additum. l. 9. Ἰδίᾳ) Bene sic
 Ald. H. P. 8c. Male fine puncto l. & Fl. l. 10. Αὐχεῖν) ἢ
 αὐχεῖν O. ead. Γε) Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε, quod
 edd. habebant. l. 12. Ὑποδεικνύται) ἐπιδεικνυεῖν O. l. 15.
 Σου — εὐδοκιμοῦντος) σοι — εὐδοκιμοῦντι male Fl. l. 16. τὸ)
 τὸν Fl. ead. Αἰδέσθης) Sic dedi ex l. V. 2. O. L. Αἰδέσθεις edd.
 cett. l. 17. Κᾶν) εἰ καὶ O. Pag. 243. l. 2. οἱ οἰκέται) Caret
 artic. O. l. 7. Πάσχοις) Ex O. sic dedi, cum πάσχεις edd.
 ead. Διοίσεις) καὶ καταντίγες διοίσεις male Fl. l. 9. Ἠδέως)
 ὁμοίως O. l. 12. Οὐδὲ βαρβ.) καὶ βαρβ. O. l. 15. Διαρκέσης)
 διαρκέσῃ O. & marg. A. 1. l. 16. Γε) τε Fl. l. 17. Ἦν) ἐν ma-
 le O. Pag. 244. l. 5. Γὰρ) Omisit O. l. 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic
 edd. omnes. Ἐπαφροδίτου G. Ἀμφοδίου O. Ἐπ' ἀφοδίτου
 marg. A. 1. l. 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex Fl. cum ἀδόκιμον ef-
 fet in cett. l. 12. Διεκπεράσας) διεκπαίσας O. l. 15. Ποθει-
 νδς) Bene l. H. P. S. 8c. Ποτεινδς male B. 1. & 2. l. 21.
 col. 1. Ἀνευφήμισε) Ita pro vulgato ἀνεφήμισε dedit Solan.
 Pag. 245. l. 2. Συνοικήσας) συνοικήσας male O. l. 3. Ἐβδομη-
 κοντ.) ἑβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum
 tuetur Fl. 8c. ead. Τέτταρας) τέσσαρας O. l. 4. λοιποὺς)
 λοιπὸν O. l. 9. Αὐτὴν) αὐτὴ O. Sed vulgatum praeferat. l. 11.
 Κᾶν) Recte l. Ald. Fr. H. S. sine accentu, κᾶν male Fl. P.
 B. 1. l. 14. Ἐστεφανωμένοι) καὶ ἐστεφ. O. l. 16. Πρὸς) πρὸ
 male O. Pag. 246. l. 3. Ἐμοι γέ) μοι tantum O. ead. Νὺ) μὰ
 O. l. 5. Γεννάδας) γεννάσδας male O. l. 6. Πεπαύσεται)
 πέπαυσαι male O. l. 8. τῶ νόμῳ) τοῖς νόμοις O. l. 9. Κρα-
 τεῖν) κροτεῖν male O. l. 13. Ἐκεῖνο) Omisum in O. l. 14.
 Πρέπειν) Et hoc neglexit O. l. 18. col. 1. Προηγουσμένην)
 Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προηγου-

ἡμένην, quod nihili erat. *Reitz.* Pag. 247. l. 1. Ἀσύμβολος) Restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. l. 2. Πέπανμαι) πε-
παύσομαι O. minus recte.

I N P H I L O P S E U D E M.

Pag. 248. l. 15. Ἡρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρήμην.
Pag. 249. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τῆς.) Nil mut. edd.
neque Coll. l. 10. Εἰσιν) Abest a Fl. l. 18. col. 2. Κόνιν) Aut
corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solanus.*
Pag. 251. l. 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Γῆς etiam ad-
ditum in marg. A. 1. l. 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως Fl. l. 18.
col. 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vul-
gato ἀγαγών. *Reitz.* ibid. l. 22. Σκηψαμένης) Apud Grae-
vium η↓— vid. not. *Solan.* Pag. 253. l. 5. Διεξιόντος) Sic
edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult So-
lanus: & sic textui *Ald.* superscriptum est. Pag. 255. l. 14.
Πεφυλαγμένως) πεφυλαγμένος B. 2. sola. l. 16. Ἐλθοιμι)
ἔξελθοιμι marg. A. 1 W. Pag. 256. l. 1. Ὑπὲρ) περὶ Fl. sola.
l. 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. A. 1. l. 17. Τὸ δέσμα.)
διὰ τὸ δέσμα l. sola frustra, cum marg. A. 1. Pag. 258. l. 5.
Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male l. οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. A. 1.
l. 6. Ἐνδύση) ἐνδύση l. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσης
peius marg. A. 1. l. 8. Ὀλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu.
Ὀλίγῳ male l. & marg. A. 1. l. 10. Ὀφελεῖ) ὁμιλεῖ Fl. l. 15.
Τί) ὅτι marg. A. 1. & Fl. male. Pag. 259. l. 3. Τὸν λόγον) τῷ
λόγῳ Fl. ead. τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ l. cum V. 2. & marg. A. 1.
Pag. 260. l. 8. Τὸν φῶλον) Recte sic Fl. Fr. P. & c. Τὴν l. &
V. 2. l. 13. Παρὼν) παρελθὼν Fl. l. 15. Ἰάσεται) ἰάσασατο Fl.
Ἰάσεται marg. A. 1 W. Pag. 261. l. 6. Ἱερατικά) ἱερὰ Ven. &
marg. A. 1. l. 9. Τῶν) Omittit artic. Fl. l. 17. Συνηλίσθησαν)
Ex emendatione Solani. Συνηλίσθησαν edd. Nec quidquam
variet. ex Codd. notatum invenio. ead. αὐτὰ) αὐτοῖς Fl. &
marg. A. 1. Pag. 262. l. 7. Ἄν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ
Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γινῃ. πιστ.
erat. In margine A. W. duo haec adscripta, δυνατῷ πιστεῦ-
σαι αὐτὰ: additumque, vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν
αὐτὰ. Pag. 263. l. 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, sed paulo
post Ἀναξ— habent. l. 7. Δημαινέτου) Sic Fl. l. Fr. & c. Δη-
μέου Schol. Pag. 264. l. 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic l. P. H. S. & c.
Ἐπιτολὺ Fl. l. 3. Ἀναξικλέα) Sic iam l. Fl. Fr. P. H. S. & c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὐ λέγεις) Aliam personam hic addendam monet marg. *A. 1. W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Γελοῖα) Et hic personam inferendam ait marg. *A. 1.* *l.* 5. Πάντες) Abest a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) *τούτων Fl. l. 15. Μὴ πειθοῖν) ἀπειθοῖν Fl. sine μὴ. l. 17. Οὐ μέγα)* Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A. 1.* *Pag.* 267. *l.* 1. Ἄς) ὅσα *l.* & marg. *A. 1.* Vulgatum tenet *Fl. Fr. P. &c.* *l.* 2. Μόνος) Hic rursus aliam personam inserit marg. *A. 1.* *l.* 10. Ἐπφδὴν) ἐπαφδὴν *Fl. l. 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ἔλευθ. Fl. ead. Οἱ λέγοντι οἶκοι παρ' αὐτῶν. ἔξ.) σοὶ λέγοντι ἐπ' ἔξουσας Fl. l. 16. Φαινόμενον)* Sic edd. omnes. Φαινόμενον corrigiit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amst.* quae τὸν, casu magis, quam consilio. *l.* 6. *Εὐναναστησομένη) συναντησομένη Fl. male. Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl. l. 2. Κεχρησμένον)* Sic *P. H. B. 1. S. Κεχρησώμ. male l. Fl. Ald. l. 4. Μ' ἰάσατο)* Nihil mutant *Fl. l. Fr. P. &c. l. 12. Ποιοῦντα)* Bene *Fl. H. P. S. &c. Πιοῦντα male l. Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν *Exc. Τοῦ Fl. l. &c. & L. l. 8. Βάσεως) στάσεως Fl. & marg. A. 1. l. 15. Πρὸς)* Et sic *Fl.* cum *l.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρᾷ) Omittit *Fl. l. 17. col. 1. Τῶν — τεχνημάτων)* τὰ τεχνήματα ante edebatur. *ead. col. 2. Συμβεβληκῶτα) συμβεβηκῶτα* Kusterus legi iubet. *Solan. l. 19. col. 1. Πρῶτος) πάντων* est in *V.* quo forsitan *Πάντες* voluit. In impressis sic mutatum est. *Solanus. ead. col. 2: Τὰ)* Non aderat in editis. Adiecit Solan. *Pag.* 271. *l.* 8. Ἄθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit Solan. *l.* 10. Της) Abest a *Fl. l. 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. A. 1. Forsan τῶν* voluit. *l.* 16. Τῶν) Ita *Fl. P. H. B. 1. S. Τοῦ l.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκῆ-θεν) Ἀλωπεκῆθεν edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγωνος) Ἀντίγωνος male *Fl. l. 6. Θρυαλλίς)* Bene *Fr. S. Amst. Θριαλλίς* male cert. *l.* 11. Ὁ ἰατρός) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *l. V. 2. marg. A. 1. & G. Ἀφ'* edd. cett. demta *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ) ὦ male *Fl. Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρικῶδες male *Fl. l. 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο βαστρυχνῶν θιλ— Fl. Pag.* 274. *l.* 1. Πᾶσιν) Sic edd. Πάσας *Solan.* Sed in port. mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοῖς) Sine καὶ *Fl. l. 13. Πιναρᾷ)* Bene *V. 2. Πινναρᾷ* reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl. B. 1. Ald. H. P. S. Δακτυλίου l. Pag.* 275. *l.* 1. Το) Deest in *Fl. l. 10. Τοῦ)* Omittit *Fl. Pag.* 276. *l.* 3. Οὕτω) Recte sic *Fl. Fr. P. &c. Οὕτω l. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος)* Alii ἐπιμαρτυρήσαντος *Coll. Vulgatam* tenent *Fl. l. &c. l. 12. Καύσωος σφοδρ.)* Nihil mut. edd. Καύσος σφοδρότατος θερμότερος *G.*

l. 13. Ἐπικλεισάμενοι) ἐγκλεις. marg. A. 1. l. 15. Μοι) Omit-
tit Fl. l. 16. Ἐργηγορότι) ἐργηγοροῦντι Fl. l. 17. Ἐωράκει) Sic
etiam Exc. G. Lege ἑωράκειν, vel ἑώρακα. Solan. Pag. 277.
l. 6. Μοι δοκεῖ) Constans lectio. l. 13. Ἦδη) Deest in Fl.
l. 14. Ἀπήγγειλον) ἀπήγγελον Fl. l. 17. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl.
Pag. 278. l. 1. Ἦ) ἥ Fl. ac marg. A. 1. l. 5. Ἐθεράπενες) ἐθε-
ράπενσας marg. A. 1. l. 11. Τίτων) Nihil mut. I. Fl. Fr. P.
l. 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς Fl. ead. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Μακαρί-
τιν) μακαρίτην P. male. Pag. 279. l. 4. Καθίζεται) καθίσσε
marg. A. 1. W. An καθίζει; adscriptit I. I. Westf. Pag. 280.
l. 11. Ἐπείσκληθῆναι) ἐπείσχυκληθῆναι Kuster. recte; sed non
addicunt Codd. l. 12. Ἀπὸ) Et sic Fl. l. 15. col. 1. Θέον ἀπὸ)
Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in sedem suam
retractum est. ibid. l. 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim
est [παράδοξον quid.] Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan. ibid.
l. 17. Ἐχαιν πίστεις) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G.
quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: Eadem in Exc. G.
quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exstat integrum in C.
unde supplevimus. Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον le-
git I. I. Westf. Reitz. l. 21. col. 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσ-
δοκίας Exc. G. Pag. 281. l. 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. A. 1.
cum Fl. ead. Ἐφιλοσοφεῖτε) Admisi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.
l. 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπηκ. vult Solanus. Pag. 282. l. 2.
Ἀπολελόγησθε) ἀπολογήσομαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1.
Vulgatum servant cett. l. 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato,
marg. A. 1. l. 7. Κράνειον) Ita Fl. Fr. l. B. 1. H. Ald. S. Κρά-
νιον P. l. 9. Ἀνορύξας) Recepi ex L. marg. A. 1. Fl. & S.
Ἀνοίξας Ald. J. H. P. & c. Pag. 283. l. 2. Μόνον οὐκ) Sic l. &
marg. A. 1. Μονοῦ Fl. P. H. S. Ald. B. 1. Fr. l. 8. Καὶ κομή-
της) καὶ abest ab Fl. l. 17. Πρόσειμι) προσέρχομαι marg. A. 1.
Sed glossa est. Pag. 284. l. 1. Αὐτῷ) αὐτοῦ Fl. Pag. 285. l. 7.
Ὡσγε) Sic edd. Lege ὥστε. l. 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male l. sola.
ead. Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex Fl. idque etiam adpictum marg.
A. 1. Ἐνέβλεψε vulgo. Pag. 286. l. 4. Τάχα) Sic Fl. Ald. Fr.
B. 1. & 2. H. S. recte. Ταχύ l. V. 2. & L. cum marg. A. 1.
l. 15. Ἱερῶν γραμματέων) Ita l. Ald. H. P. B. 1. Fr. S. Ἱερῶν
γραμματέων G. Ἱερῶν γραμματέων Fl. l. 16. Αἰγυπτίον) Nil
mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίον, fru-
stra. l. 21. col. 1. Τὴν αὐτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non
comparens inseruit Solan. Pag. 287. l. 4. Ἐν ἰθονίαις) αἰ pro
his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξυρμημένον αἰ νοήματα. οὐ

καθαρῶς ἑλλ. &c. ead. Καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* l. 5. Πρόχει-
 λον) προχειλῇ *Fl.* Pag. 288. l. 5. Ὑπηρετεῖ) ὑπηρετήσεν *Th.*
Mag. l. 10. Αὐτοῦ) Non adest in *Fl.* l. 11. Τῆς ἐπιδῆς) τὴν
 ἐπιδῆν *Fl.* l. 13. Ἐδεῖ) Sic *P. S.* Ἐδοι *Fl. I. Ald. H. &c.* Lege
 igitur δέοι. l. 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl. Ald. P. S.* aliaque. Ἐέ-
 λυσσα *I.* Pag. 289. l. 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* l. 7.
 Ἐκότερον) ἐκότερα marg. *A. 1.* ead. Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.*
 l. 10. Ἐπιδῆς) ἐπαιοδῆς marg. *A. 1.* l. 16. Ἐπικλυσθῆναι)
 ἐπικλειςθῆναι edd. priores. Pag. 290. l. 15. Ἐκτυπούσης τῆς
 σφραγίδος) ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* l. 16. Ἀπιστα)
 ἀπιστοῦντι *G. & L.* Nihil mutant edd. Pag. 291. l. 11. Οἱ) οἱ
I. male. l. 13. Δοκεῖν οἴνθεις δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας
 tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A. 1.* sine
 dubio ex *Fl.* l. 15. Συνίν) Sic & *Fl.* cum cett. Ἀπνε συνίειν;
 l. 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχός τι σπίζει antea lectum misere.
Reitz. Pag. 292. l. 3. Ἠγείσθαι) ἠγείσθαι *Fl. male.* l. 14.
 ΦΙΛ.) Persona haec omissa erat in edd. At in *Fl.* designabatur
 lacuna, ut solet. ead. Ἀπέλαυσσα) Restitui ex *Fl.* quod marg.
A. 1 W. etiam adscivit. Ἀπῆλαυσσα cett. male. Pag. 293. l. 6.
 ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl.* l. 8.
 Οὐδὲν οὐ) μηδὲν sine οὐ *Fl.*

I N H I P P I A M.

Pag. 295. l. 1. Τῶν) Omisit *Fl.* l. 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl.* l. 12. Πτο-
 λημαῖον) Sic edd. omnes, praeter *I.* quae Πτολαιμαῖον. l. 14.
 Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana ed.
 aliquot Dialogorum. l. 16. col. 2. καὶ) τοῦ legebatur in edd.
 Mutavit Solan. Pag. 296. l. 13. Ἡτύχησαν) εὐτύχησαν *Fl.*
 l. 15. Συνισταμένον) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. Pag. 297.
 l. 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A. 1.* l. 15. Βαλ-
 λόμενος) βαλλόμενος *Fl.* Pag. 298. l. 1. Ὑψοῖ) ὕψοι Pell.
 l. 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* Pag. 299. l. 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* ma-
 le φωτὶ *Fl. Fr. I. W.* l. 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl. I.*
Ald. S. Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομησμένος *H. 1. & 2.*
 Unde κεκομισμένος deinde natum viderur. Pag. 300. l. 8. Ἀρ-
 χομένους) ἀρχομένου marg. *A. 1 W.* Ἀρχομένου voluit. l. 9.
 Αὐγῆς) Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς edd. cett. l. 10. Φωταγα-
 γῶν) φωθαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl. I. P. &c.* l. 12. Βορ-
 ρᾶν) βορρην edd. priores male. l. 15. Τῶ) Omittit *Fl.* & merito.
 Pag. 301. l. 6. Πάσας) πᾶσας male *L.* l. 9. Ἀφῶδων) Sic dedi
 ex *Fl.* & Schol. Ἀμφῶδων edd. cett. l. 10. Δυσί) Sic recte *L.*

*B. 1. P. Δυσσιν Fl. I. V. 2. H. Fr. S. l. 11. Ὁρῶν) Bene W. P. Ὁρῶν male certt. l. 14. Ἀλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.) ἀλλὰ καὶ βασκά-
νου καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. A. 1. l. 15. Μοι) μὴ ma-
le I. Pag. 302. l. 2. καὶ ἄλλους) Omisit Fl.*

I N B A C C H U M.

*Pag. 303. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιὰ Schol. In-
dex H. & Wech. ead. H) Sic Fl. &c. Ὁ Schol. l. 6. Ὁς) Ab-
est a Fl. ead. Συμπατηθησομένου) Sic recte Fl. Fr. B. 2. P. S.
Συμπατηθησομένου I. l. 8. Ὑπὲρ) Hoc dedi ex I. & L. Ὑπὸ Fl.
Ald. H. P. S. &c. male. Περὶ vult Solan. l. 15. Σκοπῶν) Ti-
tulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος. In
C. vero Προσλαλιὰ ἢ Διόνυσος. Reitz. Pag. 304. l. 2. Κερά-
στας) καὶ κέρατα Marcil. & L. In vulgato conspirant edd.
l. 8. Βραχὺν) Sic Fl. Ald. V. 2. Fr. H. B. 1. P. S. Τραχὺν I. &
marg. A. 1. l. 11. Κροκωτῶ) Recte S. sola. Κροκοτῶ media
correpta certt. omnes male. l. 12. Πισανόν) Constans lectio.
Ἀπισανόν vult Solanus. l. 17. col. 1. Κόρδακα) κέρδακος edita
male, quod ad Lucianum accommodavi. Reitz. ead. col. 2.
Εἶδος Ἰκαρίου) Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit;
is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam
scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit.
Solan. l. 19. col. 2. Τῇ πυρρίχῃ) Ita ex C. correctum, cum in
editis esset πυρρίχης, & sine articulo. In eodem C. autem ad-
ditur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν. Reitz. Pag. 305. l. 5. Εὐ
οἱ) Sic I. Ald. S. B. 1. Εὐοῖ Wech. Εὐοῖ Fl. Εὐοῖ P. H. ead. Τοῦ-
το) τοῦτον Pell. l. 13. Θηλύμιτρον) Nil mut. edd. l. 15. Ἠγ-
γέλλετο) ἦγγελλτο Fl. & marg. A. 1 W. Pag. 306. l. 2. Πυρὸς)
Sic Fl. W. P. &c. Φλογὸς I. & L. l. 10. Προτάξαντες) Ita de-
di ex I. H. Ald. B. 1. & S. Προστάξαντες Fl. P. quod & ad-
script. marg. A. 1. l. 12. Αὐτῶ) αὐτῶν Fl. & marg. A. 1. sine
dubio ex eadem. l. 15. col. 1. Στρώσαντες) τρώσαντες ed. Cler.
Mutavit Solanus. *ibid.* l. 18. Σειληνός) Ad alia verba relatum
hoc Scholion huc recte retraxit Solan. *ibid.* l. 19. Εἰκάσαι) εἰ-
κάσθαι legebatur, quod correxit Solan. Pag. 307. l. 1. Εὐοἱ)
Sic iam & P. quae ante εὐοῖ habebat. Εὐοἱ I. etiam & W.
aliaeque. Εὐοἱ Fl. l. 2. Ἐσήμαινε) Ita Fl. Fr. I. Wech. P. &c.
Ἐσήμηνε vult Solan. l. 13. Διόνυσον) λόγον Fl. Sed ex glossa
datum. Pag. 308. l. 2. Ἀκούεσθαι) ἀκούσεσθαι Fl. quod So-
lan. recipi voluit. l. 10. Τελετὴν) Bene Fl. Fr. Wech. P. &c.*

Τελευτήν male *I.* *l.* 11. Κόμων) κόμων male *I.* sola. *l.* 13. Ἐκ βακχεύσειν) ἐμβακχεύσειν male *Fl.* *l.* 15. Εὖ οἱ) εὖοι rursus *Fl.* Εὖ οἱ *P.* *Pag.* 309. *l.* 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Restitutum ex *L.* & *B.* Οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον cett. *l.* 9. Διειδεστάτου) διειδεστάτου male *B.* 2. Recte cett. *l.* 10. Οἱ) Male abest ab *I.* *Pag.* 310. *l.* 3. Καρηβαρῶντι) καρηβαρῶντι *Fl.* *l.* 16. Τὸν) Deest in *Fl.* *Pag.* 311. *l.* 1. Δύντος) Recte *Fl.* *I.* *W.* *P.* Δύναντος Cod. Abb. ead. Ἐπεξελθεῖν) ἐξελθεῖν *Fl.* sola. *l.* 9. Δύντος) In Luciano δύντος. Sed quia & δύντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. Reitz.

IN HERCULEM.

Pag. 312. *l.* 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιά Schol. Prius edd. ead. Ἡ) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl.* *I.* *W.* *P.* &c. *l.* 11. Ἐνῆπται) ἐννείται *G.* Vulgatum tenaciter servant edd. *l.* 14. Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit *I.* *I.* Werstenius. ead. Ἑλληνίων) Sic & *Fl.* cum *I.* *Fr.* *W.* *P.* &c. *l.* 15. Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in *V.* erat Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς. In *C.* προσλαλιά ἢ Ἡρακλῆς. Reitz. *Pag.* 313. *l.* 3. Λείαν) λίαν male *Wech.* *Pag.* 314. *l.* 13. Ἐρμῆν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 315. *l.* 11. Ὁ λόγος) ὁ λόγιος coniicit *I.* *I.* Werstenius. *l.* 16. Ἔστιν) ἔστι melius legas. (Ἔστι *S.* & *B.* 4. quare sic rescriptimus.) *Pag.* 317. *l.* 6. Χρυσοφαένων) χρυσοφαίων *Fl.* Idem adscriptum margini *Ald.* *l.* 10. Τοξεύειν) τοξεύει *Fl.* *l.* 19. col. 1. Ἰπποκλείδῃ) In *V.* Ἰπποκλείδου, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solin.* *Pag.* 318. *l.* 3. Ἡμῖν) ὑμῖν male *Fl.* ead. Ἐπιφθέγξεται) ἐπιφθέγγετο *Fl.*

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. *l.* 3. Ἡμᾶς) Rescripti ex *I.* marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ὑμᾶς cett. male cum *Ald.* & *Fl.* *l.* 13. Ἡκὼν) Nihil mut. edd. Ἡκὼν vult Solanus. *Pag.* 320. *l.* 4. Ἐκδιδούσας) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἡμῖν) Restitut. ex *L.* & *V.* Ὑμῖν cett. *Pag.* 321. *l.* 9. Ἀληθῶς) ἀληθές *Fl.* *l.* 11. Αὐθῆς) Bene *Fl.* *Fr.* *W.* *P.* Αὐτῆς male *I.* *l.* 13. Ἡμῖν) Recte *L.* & *I.* Ὑμῖν *Fl.* cum cett. male. ead. Ἀδουσιν) *Fl.* ἄδουσιν sine puncto subscripto. *Pag.* 322. *l.* 7. Μὲν) Non habet *Fl.* *l.* 11. Ἐν) ἔστι *L.* *Pag.* 323. *l.* 3.

Ἐντύχοις ἂν) ἐντύχης fine ἂν *Fl.* l. 6. Ἄμουσον) Sic G. L. marg. A. 1. & I. Ἄμυθον *Fl. Wech. P.* &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & *Fl.* cum l. P. &c. Οὕτω L. l. 5. Τὰ) Omisit I. Non item *Fl.* aliaque. l. 8. Μὲν) Non compareret in *Fl.* l. 11. Διήνθισται) διήθησθαι *Wech.* l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. *Reitz.* ibid. l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἑμπίδας edita. Mutavit Solan. *Pag.* 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἀπηνούς vult Solan. *Pag.* 326. l. 2. Προνομεύει) προνομένει *Wech.* male. l. 4. Ὀδούς) ὀδούς adspirare *Fl.* *Pag.* 327. l. 11. Ἀλκὴν) Alii ἰσχὺν, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῶ) τὸ male *Ald.* *Pag.* 328. l. 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται *Fl.* male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A. 1. *Pag.* 329. l. 7. Αὐτὸ) αὐτῶ male *Fl.* l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ *Fl.* recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύοι male *Fl.* l. 15. Ἀφειῖσα) Sic *Fl.* *Ald. H. B.* 1. P. S. Ἀφειῖσα l. & marg. *Ald.* l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. *Solan.* l. 20. col. 2. Ἐς μυίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. *Solan.* *Pag.* 330. l. 2. Ἀργὸς) Sic edd. & Th. Mag. l. 5. Ἡ) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Abeſt a *Fl.* l. 15. Δρώμενον) Forſan ὀρώμενον, appinxit Solan. *Pag.* 332. l. 15. Βαίοντες) καὶ βαίοντες marg. A. 1 W.

ANNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον.) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro Ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἂν ὁ δὲς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδ' ἐν ἐδέσσει μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra de Luſt. c. 2 l. variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ.

ead. l. 8. Σταδίους τινὰς.) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι ſου παρακολουθῶν ἡλίου καὶ ſελήνας, ἐπὶ δὲ τὰ φορτικά ταῦτα ſταδίους τινὰς, καὶ παραſάγγας ὑποξενίζοντος. Etenim iamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum iactantem. Vulgo legitur ſταθμοῦς, manſiones. Sed ſτάδιοι & παραſάγγαι rectius iunguntur, quam ſταθμοὶ & παραſάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμοῦς τινὰς καὶ παραſάγγας.) Ad hunc locum ὁ πᾶν Graevius annotavit, rectius iungi ſταδίους & παραſάγγας. Moveret me viri eruditiffimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi ſταθμοῦς ſaepe alibi cum παραſάγγας iunctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud Xenoph. in L. I Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur, ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παραſάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ ſταθμοὺς ὁ λέει: at vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo, ſed totos etiam ſtathmos. Alex. ab Alex. Gen. diſt. L. II, c. 20, Sed praeter haec, inquit, fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc paraſangam multi ex triginta conſiciunt ſtadiis, ſtathmum vero quatuor paraſangas paene conſicere &c. Haec in Obſervatt. Crit. pag. 66, L. Bos.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. supra Ὀρχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. l. 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritissimi. Aratus de Cynosura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πύσσυνοι περὶ ὧσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀνειρον γὰρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὡ τὰν) Habebar P. ed. cum Fl. I. H. S. &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66, Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθην ἂν ἐμοῦ· & ibid. 377, Ὡ τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνν, ubi & longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aesop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετής) Sic iam edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9, διῖπετές· idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετής — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lect. Tull. p. 124: *Equidem hanc stili abundantiam ex ipso Luciano aliisque cuiuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV, c. 18: qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit. Min. Fel. Orl. c. 16: Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dione Chryf. Or. VII, p. 118: μάλιστα εὐρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περὶ τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαίτης.* (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χαίτης.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum : nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum : καὶ διίπετὲς, ὡς ἀληθῶς, οἶόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse Davif. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκα καὶ κατέρχομαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiaſtes defendit. REITZ.

Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων) Οὐρανίων hic male scribi in Fl. patet ex Homer. Il. A, 570, & passim : nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. l. 11. Ἀκήρατα ἢ τὰ ἀκύνπτερα) Benedictus, *celereres erant sine cera pennae*. At nulli bono istae celereres. Itaque Erasmus, *citra ullam ceram erant pennae*. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae vel pennae volatiles*. Sic mox cap. 10 : Πρὸς ἄκροισι τοῖς ἀκύνπτεροις λαβὰς τινὰς ταῖς χειρὶ παρασκευάσας, imperfecte *summis pennis*. Vide ad 1 Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & fidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν rogantique, num non terruerit exemplum Icarī, At, inquit, Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alīs delapsus, ut par erat, cecidit : ἡμῶν δὲ ἀκήρατα ἢ τὰ ἀκύνπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non est ἀκήρατος, quippe quod a κηρῶν, perimo, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significentur alae quasi inviolatae, satisque firmatae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρῶν, cera illino : inde κηρῶδες, ceratus; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ἀκύνπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icarī alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probeatur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictio-
num Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. Ἀκήρωτα recte Ven.
utraq; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. Ἀκήρω-
τα optime Iens. coniecerat, & paruissem sic emendanti, etsi
vel in nulla ed. invenissem. Iam vero, quia I. & V. 2. ἀκήρωτα
habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili
est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in
ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit,
frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero,
apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρωτος di-
stinguit, dicens: ἀκήρωτος ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχνα
κροῦ. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec iam dubitabis, quin vox sit
proba. REITZ.

Pag. 6. l. 3. Δίεμι) Mirabar, nullam edd. διέξιμι habere,
quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire, nemo igno-
rat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρος εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap.
4. REITZ.

ead. l. 6. Μεπερίδης) Usus talium formularum in preci-
bus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον) Const. Porphy. de
Leone Armenio l. 15: ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς
καὶ ὅλως ἥρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγ-
γεῖον ταῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium
Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέματα τῶν ἀγγείων
(leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἰδοῖς ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ
κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμε-
νον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro
tamen haud infrequens. Vid. ad Hermor. c. 9. Adde Tox. c.
45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον.
REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menip-
pi non assecuti sunt Erasmus & Salmuriensis interpretes, cum
καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν
τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολάβων, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ
πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contemptis his atque
horum studio, adiectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emi-
care, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν
ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adiecto animo ad ea, quae
sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν
περὶ ταῦτα σπουδὴν, & εἰς τὸ αὐτὸν studium abstractionem a veris

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui.
 Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forſan *χυδαίων*. GUYET. Quid Guyetus ſibi velit, *χυδαίων* *ſutilium* corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de ſutilibus dixerit Lucianus, iam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque iam *utilia*, non *ſutilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, *σπουδαῖος* non ſolum de homine dici, uti ap. Iſocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν: ſed & de rebus bonis, & magni momenti, i. e. cura noſtra dignis; alioquin aſſerrem illud Herodiani V, 4, 15, ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rurſus Iſocr. *ead. Or. ad Dem.* duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὖτις πείφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. l. 6. Ὡς ἔτυχε) *Sine ordine, temere*. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Σκυθρωπότητι) Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagitari philoſophos, vid. ſi lubet, I. Elſner. Obſervatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑψιγύροι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολέσχης) Ariſtroph. in Nubibus paſſim So- cratem hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* ſpeculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον & paulo poſt, Ἐξεῦρον ὁρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359, *μετεωροſοφιστῶν* ſummum. At 332, *μετεωροφένakas* eius ſectatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολέσχης* utitur Scholiaſt. eiufdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. l. 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὗ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Untur eodem argumento & La- ctantius III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, ſibiſque ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſta- tuere ac diiudicare non poſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde ſupra Hermot. c. 5. SOLAN. Geſnerus *ἐρπομένων* legit. Sed vid. Ad- denda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *ſtadium*, an ὅποια στάδια quaefivit Solanus? cum τὸ στάδιον uſitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, alioſque ſaepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, nisi fatis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίου — τετρακοσίου. Nostrium supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίου τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακόσιοι &c. REITZ.

Pag. 10. l. 11. Μύδραν) Vide Plutarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35. A. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Mf. Reg. 2955. & ed. Flor.

ead. l. 15. Τὸ ποτόν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. l. 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἰκοῖς. GUYET. Adscripserat margini Basf. vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male, Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χώραν οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Afini pr. ad verba ἐς τὰ Ὑπάτα. Atque alibi ex Homer. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειῷ πατρὶς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel eis hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὴν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα, annotat Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐπὶ στάσιν) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo ἐῖς ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastæ mens plana. REITZ.

Pag. 12. l. 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνδὲς αὐτῶν διαλεγόμενων κατεγίγνωσκον) Interpres: eos dampnantes, qui de hoc veluti uno quoriam disputarent. Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uni semper accurate & emendate locutus est. In Mf. est αὐτόν quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorem coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Gronov. recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ira emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omitram. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? Ubi illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. REITZ, *ead. l. 9.* Κυνῶν) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata sunt. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ μυνυτο) Conf. Vit. Aug. c. 16. REITZ.

Pag. 13. l. 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι τοικῶτας &c.) Sic etiam infra πῶς δέῃ ἱστορίαν συγγράφειν μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρῳ σιωπῇ παραφεροίμην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros liberos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par ardeor*. Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet, *Faciā, ut commixta sit tragicomoedia*. Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernaculè dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducā. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 67. Huius igitur verba subiungam: »Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum &c, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καταχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibuscumque comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud Ael. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et haec intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα.

Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, qui cenſent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur. » Haec ille. Sed habuimus *χωρικὸν δορυφόριον* etiam ſupra in Quom. Hiſt. c. 4, ibique ad Spanh. remiſimus, qui ad Ariſtoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. l. 1. Ἡὺγενείας). Alibi *εὐγενείας* ſcribitur, ut Z. Tr. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribatur, hic tamen *ἡὺγ.* ſervo, quia Homericum aeque ac *ὕψιρ.* V. Il. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπεὶ δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσώπῳ) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de aëriis Aefopi conditoribus, quam in eius vita a Planude conſcripta habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabaei, quam tangit, adhuc exſtat apud Aefopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aefopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtiſſe ſatis conſtat, Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mf. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aefopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas Kuſteri non poſſideo, (licet nonnullas Solanus notis ſuis inferuerit, Kuſteri nomine addito) neq; alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante, volo. REITZ.

ibid. Καρθάρους ἐνίοτε) Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aefopicasque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Eip. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo veſtus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. l. 4. Κάκιστον ἄθρον στόμα) I. I. Wetſtein reſte coniicit emendandum *κακίſτου* &c. REITZ.

ibid. col. 2. l. 5. Τὴν) Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Nescio quare. Nam non ſolum communis generis eſt *κάμηλος*. ſed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, *τῆς καμήλου*, & ἡ *κάμηλος* προſελθούσα legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλεγόμενον sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγόμενην certe habere. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 15. l. 8. Ὑπηρετῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri (specie se mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπερέττων subremigans exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam remigium manuum, uti remigium alarum. Sed non laboro novandi prurigne. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπετῶς) Vid. supra Ἑρμοτ. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτῶμην) Ed. Basil. κατεπτῶμην. Infra (cap. 13, vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτῶμην. Sed legendum videtur κατεπτῶμην a κατάπτομαι, & infra ἀνεπτῶμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι &c. GUYET. Κατεπτῶμην) Sed & κατεπτῶμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ.

Pag. 16. l. 4. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur cibo pastus. Recte emendavit Gesnerus viatico sumto. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, plurimum nubium emensus. Sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτὰς, hoc est, quod volebat Erasmus, cum supra plures nubes evolassent. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἑμαυτὸν ἀνεπτῶμην δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, cum plurimum e nubibus attraxisset, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis ruetur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Thetidis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

σώσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domino c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, cum iam plurimum a nubibus recesseram. Iam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, iam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἥδη πολὺ προΐοντες, ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀποσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, iam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confectum, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ σπεύδον γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἔσμεν, & prope iam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ σε, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & abstracte sumit Cicero III de Or. 36: Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. IENS.

ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Iensius, & versio Gesneri verum sensum Luciani est assecuta. Solan. adscripserat, conferendum infra Oik. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. cap. 21. REITZ.

eod. l. 13. τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex Iliad. v. BOURD. Ἴπποπόλων) Ἀν ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. Ἴπποπόλων Ὀρικήν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἵπποπόλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἱπποπόλων. Nos ex Homero, & Nostro ipso Συγγρ. c. 49, veram scripturam restituiamus. SOLAN. Hom. Il. N. 4: Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθοράμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. REITZ.

ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, five γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic Long. Paft. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Wess. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag 17. l. 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male: nam δοκᾷ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar*; unde coniicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Gesner. servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pusilla mihi apparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In *Bas.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσσόν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, Ἰστ. α, c. 18, & Z. Tr. c. 11. SOLAN. in *Schol. col. 2. l. 4. Πηλουσίῳ*) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδίαίος) Vid. Prideaux ex Iosepho hoc falsi arguentem, Hist. suae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 184. SOLAN.

Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. Fl. ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1, τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde conicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano subftrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολεμούντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. Ἰκετ. 700 & 722. Et Long. Past. II, p. 32, (ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύρεττον, ἦδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα) Passim Homerus. BOURD. Homer. Od. A, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. α. ut Od. 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὡς ἀπὸ ῥ' ὀρᾷσαι μιλίων) Iosephus ed. Ox. pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiastae credas: ipsum adi Lucianum Συγγρ. cap. 68. SOLAN. Adleverat orae Hemsterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. l. 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὗτις τοι δει.) Homer. Odyss. II, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Φέρον ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae Hemst. ad Dial. Mort. VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notare; alioqui iam tum eo remissem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio affereret, de luna delapsum Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231 C. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & suspicabere etiam hic κατάπτωμαι cum *l.* legendum. Sed quia & πετάομαι — ὦμαι pro volare aequè dicitur ac πέτομαι, numerum edd. potiorē sum secutus. Erunt, qui πετῶμαι & πτῶμαι poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. πετόμενοι ait, non πετώμενοι, de Animal. incesu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. ac πέτανται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non semel, ut Apocal. IV, 7, ἀετῶ πετωμένῳ & VIII, 13, ἀγγέλου πετωμένου &c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) Καπνοδόχης Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, οὐ μὰ Δί'. GUYET. Ienf. ad Abdic. cap. 2 sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, Bud. vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito οὐ. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus μὰ affirmat, addere potuissē eiusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare visi sumus cum Berglero ad Alciph'r. Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic οὐ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δί' iungendo; ut sedulo multisque contra Budaëum observat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citasse non piger, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto οὐ infero, etsi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢν μὴ pater, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* apud Terent. crebro tacite negat, sive ironice affirmat, ut: *ubi (est) domi ne? IMMO apud libertum Discum.* Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeschylus Sept. adv. Theb. p. 80, Apul. lib. 1 Flor. (locus est Il. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. l. 2. Δέησι) Eodem redibit, utrum Florentinae δέησει malis, idque pro tertia futuri a δέει habeas, vel pro secunda fut. a δέομαι; utrum autem δέηση retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. τῆς ἀπολογίας σοι δέησει. Infra Dial. Mer. 2 a.

m. οὐδὲν δέησι. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δέησιν τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forſan καὶ τούτω. GUYET. Non reiicerem τούτω, ſi in libris eſſet. Iam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, proſus ita, ut eſt in 2 Ver. Hiſt. c. 19, εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. Alciph. III, pag. 392, τὸ χρυσίον ἀποδρῦπτεσθαι, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit inſertum, quia, quod verum eſt, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil aſperitatis, ſi omittatur. Et ſaepe in aliis phraſibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλάγντες τὸ μήκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις, ob haec te odit maritus. Ibid. 217, Ἐκτείνας ἀντάδ; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres iſtas? Confer mox cap. 25, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia ſimilia vid. ap. L. Bos de Ellipſi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. l. 7. Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας) Verbum eſt tranſlatum a τεχνονικα ad ſcholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marſil. ad Perſ. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem profeſſus ſororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυſιμάχῳ) Filium pater, ſive quod ſibi inſidias ab eo fieri comperiſſet, ſeu inſita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Noſtro olim credebam Ὅρχ. c. 58, nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτῆς. SOLAN.

Pag. 23. l. 1. Στρατονίκη) Peſſime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona iuvenis illius longius abſuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam ſuſe narrat. Niſi forte haec a iuniore Luciano ſcripta putes. Vide, quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

servata sunt ad *Ἀναβ.* cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. Τῇ μητρὶ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plut. Julian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristaenet. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Phraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iasonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneſo regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublatuſ. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur postea auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A, de Phila: ταύτην κοίμῃ δὴ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπεθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσα αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ προσβυτέραν λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι διε. quod Luciano suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, cum esset iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvenacula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII, Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φιλαδέλῳ. SchoL. Ml. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

ibid. Ὑνάμεν) Uxorem; an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτίνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ἐρμόδωρον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. *Εὐν.* cap. 3, & *Notas.* SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diverfus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur *Δημῶν.* c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Κλεινίαν) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Herophilus.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαιτῶντας) Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic ſupra *Eun.* cap. 11, οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et *Pisc.* cap. 17, οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciph.* III, *Epist.* 59, οὐχ ὁ τυχὼν, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil eſt opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) *Erasmus*, ubi erant convivium: cum ſit, alibi erant convivium. Sic *Aristoteles* in *Oeconomico* quater uſus eſt οὐ pro alibi. GRAEV.

ibid. Εἰλαπίναι) *Homer.* II, Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide *Γυμν.* cap. 38 & c. & *Δημῶν.* c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῶν Γετῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in *Traiano.* CLER.

ibid. col. 2. l. 8. Καταδουλοῖς) Corruptum hoc eſſe, adſcripſit *Solanus.* Non vero quomodo ſanandum. Neque ego quidquam divinando aſſequor; ita alienum hic eſt hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. l. 11. Ἀχρὶς ἀν) *Th. Mag.* *Thucydidem* ſemper ἀχρὶ, non ἄχρὶς dicere notat. Improbatur ἀχρὶς pro donec etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπάδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer ſupra de hac differentia, ad *Iov. Trag.* cap. 33. Videtur autem *Schol.* hic in *Luciano* γέλοιος pro παγγέλοιος legiſſe, feſtinanſne an revera, neſcio. Sed παγγέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. l. 4. Οἰνόν) Ad *Marathonem* urbs. *Meurf.* SOLAN.
Lucian. Vol. VII. B b

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλεῖρα κακῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterime in omnibus edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debnerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurf. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἴτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνοσουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἤξιον δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνοουρίας γῆς, ἢς αἰεὶ περὶ διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνοσουρίαν) Recte emendasse Palmerium Κυνοσουρίαν, affirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνοσουρίαν edī curavit, cum alii haberent Κυνοουρίας, alii Κυνοσουρίας. Quare & hic vulgarum ēieci. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Φάκος) Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν, sed paulo post ter, quater, φακὴν, satis inconstanter. Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. l. 2. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπισκ. C. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄν ἐγέλων) Vertitur vulgo ridebam: mallem risissem. De indicativi hac potestate subiunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἰ τινα ἴδοιμι praemittitur; denique quod mox adiungat, vix grani magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuiusquam videre potuit? Immo εἰ τινα ἴδοιμι est, si quem videre potuissem. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Πάγγαιον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαίω. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN. *ibid.* Αὐτοῖς μετάλλοις) De οὖν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap. 27. REITZ.

Pag. 29. l. 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἔρχεσθαι) Scribe ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἔρχεσθαι. Nam μυρμηκία est ἡ μυρμηκία ὅτι, & μοχ ἀνεπτέρμην δώματ' εἰς Ἀγίοχαιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασείσας ἑμαυτὸν) Et pro concutere, agitare, & pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Luc. III. 14, ubi μηδένα διασείσῃτε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτέρμην) Ἀνεπτέρμην. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτέρμην, κατεπτέρμην supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13, & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δόματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad. A, 222. SOLAN.

Pag. 30. l. 2. Φιλοσόφων) Lege omnino Plut. de Luna, 1696 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διγύτομος ἢ ἀμφικυρτός) Verte, *dividua*, aut *utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia, minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Homerica sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γοῦν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed. Bas. 495 B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A. Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἀν' ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *post scenam*. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysof. Οἱ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλεὺς βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in aperto*: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestaret verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Graev. Hem-

sterhusius, adeundum Ez. Spanh. ad Aristoph. *Ranas* v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοις μικροῖς, *concisus disputationibus, & verbis minutis*. Ad quae Spanh. „Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περιπάτω κάλλιστα περὶ γε τούτου, neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re „ Ubi Scholiaſtes: περιπατοὶ γὰρ διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an ſingulari, cum vulgata: ſed ſingularis hic videtur aptior, quia, quando περιπατοὶ pro diſputationibus ipſis uſurpatur, figuratum eſt; hic vero locus ipſe designatur, quia διατριβαί ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgata probam eſſe, vix testimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Ἔſται ταῦτα) Sic ſupra in Alex. ſeu Pſeudom. cap. 22 f. ἔſται πάντα, ὁπότεν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. l. 1, Ep. 32, μὴδὲ κρείττονος εἶναι σοὶ τυχεῖν ἑμεſτοῦ. Ubi εἶναι pro fiat, contingat, ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. SOLAN. Ἐνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco, ſi pro μὲν ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpiceret. REITZ.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὥς εἶχον εὐδὺς εἶſω παρῆναι) Benedictus, mihi, ut habebam, illic videbar ingreſſurus. Quanto rectius & elegantius Eraſmus: mihi viſum eſt protinus ita, ut eram, introire. Noſſima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἐκοπτον — τὴν θύραν) In Aët. Apoſt. XII, 13, eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet l. Elſner. Obſerv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloeciſtam, haud ita longe a ſin. ubi monet, veterum ianuas extrorſum verſas, & exeuntem aequè pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098, ubi κρόπτον τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ Eumoeris Mſ. in Diſtionibus Atticis: Κρόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν. Ψοφεὶ δὲ ὁ ἐνδoθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Ariſtoph. Acharn. 401, κρόψω τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσης τὴν θύραν, pulſabis ianuam.“ REITZ.

ead. l. 16. Ἀμὰ) Mèν hic male eſſe in ed. Par. notat Solan;

falso. Nam & haec ἅμα cum cert. habet, aequae ac O. REITZ.

Pag. 33. l. 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, haec verba, Ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι πρὸς ἐδόχων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent. In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare iam iam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbabat enim eos nonnihil necopinatus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatas adventuros putarent. GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανώδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est; praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἶσω ἐξέπιπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα λόγους. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πόθεν &c.) Homer. Odyss. A, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβρονημένους) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβρονημένοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscor. καὶ ὁ ἐμβρονημένος ὁ ἐξ ὠφρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντηται, εἴτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Eū interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I: Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vitit, & est vitae nescius ipse suae. Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην. Δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. l. 3. ὄτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. A, 307; & seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 21. Δημῶ —) Sic scriptum est in Codice Mf. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novi. CLER. In Coll. G. de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. l. 3. Ἰμῶν) Lege ἡμῶν narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuam tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. τὰ Διάσια) Conf. supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. τὸ Ὀλύμπιον) Νᾶδον scilicet. GUYET. Aegre νὰδες potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβεΐδιον, Anubis templum, τὸ Ἀνάκειον, Castoris & Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce Meurf. Athen. Att. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίσεις ἔχων) Παίσεις ἔκδον inveniebam in P. quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiafste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphr. I, Epist. 1 f. ἀπνευγκάμεθα χαμπταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Nofter Tox. c. 45, δὲ μοι τὴν θυγατέρα — γυναικα EXEIN. Hesiod. Ἔργ. v. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἔκδον haberent, suspensio pede irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παίσεις ἔκδον, sponte ludis. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & Fl. ed. uti sententia necessario postulat. Exfulare itaque iussimus vulgatum φιλόκεινον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλοκει-

κίφ. Φιλοκαλίαν, *novarum rerum studium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκενίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. l. 2. Πάντα ὅλως ἢν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elfsner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεσταὶ δὲ Δίδος) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἢν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγάμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β, p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβεῖδιον etiam supra Τοχ. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties eius lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petitur; quare postea in hoc Dial. talia in variante non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκατόμβας παριστᾶσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe iam laudatus I. Elfsner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Lucianei non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πάντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad Θυσ. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexisse Erasmus, cum ad primam confedisſet, quam Benedictum, quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ

τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic Aristoph. Eq. 644, Εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod Kusterus ad Plut. 765, & Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui & illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso Aristoph. textu planius conversum sit, ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kustero ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indicat Kustero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγείλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγείλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. Coronari Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: Quis magna coronari contemnat Olympia. GESN.

Pag. 38. l. 3. Ἄλλ' ἕτερον) Homer. Il. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς περ ὁ Πύρρον) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens scribit: Nihil discernunt, nihil constituunt. De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiusque dubitatione vid. supra Vit. Aug. versus fin. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἐρμόδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ δὲ ποιεῖν) Non absurde Ms. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δὲ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum. GRAEV.

ead. l. 15. Ἄττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἄττιν scribi contendit. Ego Ἄττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἄττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs. de Gr. fer. Vide etiam Έκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτης) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repperit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. l. 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem & supra visum est Έρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

Ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ) Καὶ μύρα ἢ Ἀφροδίτῃ. MARCIL. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcilius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse moner etiam Wesseling. Obs. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuiffe. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipn. c. 18 & 19. Haec ille, & assentior, licet Phaedrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisca interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Past. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.*

ead. l. 2. Μαινίδας) Non adeo lautas, quippe quibus vesceratur futor Miccyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus docet, Hecatae μακτᾶρι solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοὶ. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὅμηρος πρὸς λέγει καὶ αὐτὸς ὁμᾶς καθάπερ ἐγὼ τὰ καὶ τεθεαμένους, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspiciatus, neque frumentum edunt, neque &c.* En interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspiciatus ea, quae ibi sunt) neque frumentum edunt, neque &c.* Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.) Οὔτε σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθοπα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθοπα οἶνον quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, si mensura versui sit restituenda: iam vero vel totus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κλίσσῃ) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* Non τῆς Θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰῖδω cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴν vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτῃν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας ἦσ. Nam etiamsi αἰεῖσθαι τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δὲς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίας plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita nativitates dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Μυρσίνης) Alias μυρρίνη est *Myrtus* arbor. Long. Paft. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίην dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. iam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω, & Gall. c. 2, τὰ Ὅμηρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὲν Ὅμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πινδαρός φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὐδον &c.) Ex Homeri II. B, v. 1; ex quo corrige εἶχε pro εἶχε idque per se etiam metrum exigit. LENS.

ead. l. 4. ἔχε) Recte emendarunt *B. 2.* & *Par.* editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis & *Mf.* Ox. in εἶχε mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit, ἔχε exhibendo. Solanus ἔχε etiam in *B. 2.* esse addiderat. Sed festine nimis eam infpexit; nam ἔχει habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam Ienf. ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ.

ead. l. 12. Κοινώσασθαι) Ita & supra Iov. Trag. cap. 5 f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare Parisinae lectio nem repudiavi, etsi uno Cod. fultam. REITZ.

Pag. 42. l. 3. Ἐτόσιον &c.) *Iliad.* Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 4. Λόγων λαβυρίνθους) Sic *Conviv.* cap. 6, Δίφιλος δὲ λαβυρίνθος ἐπικλην. BOURD.

ead. l. 5. Ὀνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deest ἑαυτοὺς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 30, ἀπορρίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad *Astrol.* 1. Ubi & potuisssem addere *Aristid.* Or. pro *Rhet.* ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα εἰπεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὁρθῶς ἔσσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra T. I vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam Ienf. dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς iam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

ead. l. 7. Πολλῷ γελοιότερα) *Flor.* πολλά. BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis arridet, neque ea probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18 f. πολλῷ χαλεπώτερον, & centies apud quosvis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγικοῦσι) *Conf. Gall.* c. 11, & *Peregr.* cap. 3. SOLAN.

Pag. 43. l. 6. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὁβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, Eustathius docet aliquoties. praesertim ad Il. A. pag. 102, 38, B¹. Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiufmodi barbarum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante asinae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B. 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορία iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopus activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδορήσαν οὖν αὐτόν. Actor. XXIII, 4, & alibi. Epict. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδορήσαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribendum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definitio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiufmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμώτατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. l. 3. Κέκραγα) Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — δὲ Χρῦσῃ ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κερράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γε αὐτῶν αἰεὶ κερραγόντων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κερά-
ζονται Evang. Luc. XIX, 40, sit loco futuri ordinarii. REITZ.
ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Conf. supra Afin. c. 16 m. ibique
notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. Fl. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πείσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro
familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plu-
rimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque
hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, vitam
eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic
seculum bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra
Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκκλειοπὶς ἐκ τοῦ βίου, quae iam pridem
inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor.
c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Et si Par. quoque habe-
ret ὑμῖν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus
postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes,
qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae le-
ctionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in I. emendarat.
Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat
Iuppiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis uti-
lia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens
se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositio-
ni respondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβόων) Quisquis miraris tumultuantes in conci-
lio Lucianeos Deos, Senatium Romanorum audi apud Tacitum
sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes.
SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omis-
so, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Absurdum; sed consulto;
ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum
medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Satur-
nalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur quatuor menses
addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum
Luciani ferias quadrimestres. Fieri tamen potest, ut supplicatio
quatuor mensium instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione teste
L. 40, p. 144 B. sexaginta dierum sit decreta. Plane fictitias pu-
tat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui
ceteroquin illam notionem Ἱερομηνίας, quae ad omne genus
feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, item-
que ad V, 54. Porro ἐκ χειρὶαν iustitium vertere, quam indu-

cias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, αἰ γέωργος εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciph. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ, καὶ κυανέησιν) Hom. II. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. l. 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. l. 3. ΖΕΥΣ &c.) *B. 1* & 2. Ζηνός, Ἐρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Iovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' ἐπιτρίβειν) Senarii duo e quopiam poeta Comico defumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἄλλ' ἐπιτρίβειν ὅποσοι τῶν σοφῶν μόνοις

τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quomobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. τυφλῷ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὁμηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hist. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. l. 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Mf. pro οὐδ' ἔσθαι κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδ' ἔσθαι ἀλφαῖσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων. Non tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀλφαῖω & ἀλφαίνω est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Πητ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνέμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgaram aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἄωρι) Illud ἄωρία natum suspicetur quis & repeti-

to ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀπὸ amississe a praedicabit; quod absorptum sit ab a sequente. Ego ἀπὸ praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀπὸ ῥία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀόρια. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus filet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliæ quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consulisset. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama eius tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur post eius tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichusque in huius lib. de Myst. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγεῖα, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφῆτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξειργασμένα absoluta ait: quod firmat coniecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vi-des, diferte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. cap. 30. SOLAN.

ibid. Ἐάνθον) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — *Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.* SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισασμένη) Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias actiyum Nostro aliisque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma σείομαι pro plaudo, Liban. Ep. 1001, p. 468: Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ δ' αὐτὸν δὲ ἐσείετο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Crescollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσείετο sit passivum, i. e. commovebatur theatrum (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἐπὶ πείρῃ) Servavi lectionem edd. potiorum. Et si ἐπὶ πείρην non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra i Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, se id utilitatis eorum causa facere. Adi etiam Wessels. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, ea conditione, ut liberi essent. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀρίστα δείκνυσσι, quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἐΨοντες) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. χελώνας) Supra Ion. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Ion. Conf. c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyetus ait τὸν Λυδὸν Midam esse; sed Croesus est. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) Senarius luxatus. GUYET.

ead. l. 6. Ὅρῃ τε &c.) Senarii duo e veteri poeta defumti sic videntur corrigendi: Ὅρῃ τε δεινὰ, διγγάνει τ' ἀνδράων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιδὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσχελὲς ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. § 19, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzet. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φυσῶν 1, 6. GESN. Ὅρῃ — διγγάνει — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτουργοῦντας) Fortassis scripserat φυσυργ—; quod quia novum est, malim φυσσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit Somnus & Somnium;

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN.

ead. l. 16. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. & διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2; cap. 41, διηρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed Tox. c. 40 & 55, διηρημένος recte, *sublatus*. Sic ἐπηρημένος, *elatos*, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαίρειν esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. l. 2. Βλακεύωσιν) Non tam stuporis hic notionem fuisse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοῦς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὴς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ-μέρους φροντίδων ἀπῆλλ. — cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluvius videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, seu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur.* Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπία — Βαβ.) Hinc ego conicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.) Hom. II. A, 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ἦν θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἰπποκορυσταὶ Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. GUYET. Hom. II B, 1. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀληθής) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Lucian. Vol. VII,

C c

ead. l. 11. Ἀκαλλίεργα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & Tox. 4. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμηρίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἀλλ' ὄγε μερμηρίζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem restituiimus. REITZ.

ead. l. 3. Μόρους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Πάνν) Πάντες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie pro-na, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi L. Elfner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiusdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. l. 2. Σὺ δὲ, ὦ Δίγατες) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator univerforum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. ὦ Δίγατες) I. e. Δίκην. GUYET.

ibid. Καθεζομένην παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Harpocration scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immolabant & melicratum. COGN. Τὰς σεμνὰς θεὰς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hefych. Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας οὗτος ἔλεγον, καὶ Ἐριννύες ἐπὶ εὐφροσυνῇ. GUYET. Confule Hefych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meurf. Areopagoc. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De fortitione iudicum. per-
multa Scholiast. Aristoph. ad Plut. v. 277. Consule etiam ibi
Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam colloca-
re in hac ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 55. l. 1. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone
etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo
ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem mori-
turus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi iam
frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De
cultu Aesculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich.
Rosall. Ceterum falso insinuat Socratem, quod nulla
omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad Demon. c. 33, ex
Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus
in Bibl. Raisonnée an. 1737, mens. Apr. p. 370, in recens-
enda nova ed. Caton. Distich. Quo ostendat, Lucianum in De-
monaste non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod
vulgo accusaretur non sacrificasse, & quod respondeat, *Min-
ervae non sacrificasse*, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Ca-
toni annexis, pag. 35 scripserat: *Illud forte nonnullis minus no-
tum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum
opinis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonaste philo-
sophis tradit Lucianus in Demonaste, de illo praeterea in Bis Ac-
cusato.* At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere ada-
ctus est; unde facile apparet, eadem ratione accusatum fuisse,
quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse,
ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non ad-
mitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum
caerimoniae & consuetudinis causa id potuit facere, quod af-
firmanti Xenophonti negare non ausim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur
Μέλιτον. Vide Not. ad Z. éλ. c. 16. SOLAN.

ibid. τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod
toties & tam acriter eos insectatur. SOLAN.

ead. l. 10. κατὰ ἱλας) Lego κατ' ἱλας. B. 2. κατὰ ἱλας. Re-
liquae κατὰ ἱλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πῆραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid.
infra Παρ. 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βα-
κτηρίας ἤξαν est in l. Sed cum aliae ἤξαν habeant, hoc ibi dis-
quirendum erit. REITZ.

*ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυντομάτων ἢ τεκτό-
νων περιέρχονται*) Μλ. περινοστουσιν. Philosophi extemporanei
ex coriariis & fabris facti oberrant. GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστοῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil mutuo. SOLAN. Περινοστοῦσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121, — προσπταίοντα περινοστειν ἔα. Noster hoc Dial. cap. 27, δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστειν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. l. 14. Ἀπώμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Pag. 57. l. 4. Σκείρανες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. vers. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33) qui & Hermagoras dicitur. SOLAN.

Pag. 58. l. 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe confide, Pnycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum, aut super campum.* ALMEL.

Pag. 59. l. 1. Σούνιον) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Ms. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα ποὺ ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσο, tu vero hic in colle confideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Καθῆσο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κεραιφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὃ δὲ τὴν πορφύριδα, (scil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὃ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῦν σκ.) De phrasi v. Διον. c. 2, Συρ. c. 24, & Ἑκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡκει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime iam persecutus est Meurf. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. Μαπαθόναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut S. exhibebat, veluti οἰκαδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγμα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurf. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibiq. Waff. notat videndum Hesych. voce Πελαργικοί, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Aristophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Aristoph. l. d. esse Πελαργικόν, de quo etiam moneat Scholiast. Luciani h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba Hesychii, qui Πελαργικοί νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς πελαργικόν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικόν τὸ ὑπὸ Τυρρῶν κατασκευὰν τεῖχος· οὗς καὶ Θεασάμενοι τινὲς, πελαργούς ἀνόμασαν διὰ τὰς σινδύνας, ἃς ἐφόρου. Verosimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos scriptores ita *Pelassgorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ posse scribi; sed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόρων) Sic P. uti iam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipso opusculo c. 31. Repertur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro in vicinia, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1 W. quod ex seqq. ubi rur-

sus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianae consuetudini dedi, ut *ἐν* hic quoque reciperem; quamvis *ἐκ* etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia *ἐκ* *γειτόνων* *πρόσεις* coniungi potest: quin & *ἐκ* *γειτόνων* apud alios legas, ubi vel maxime *ἐν* videretur postulari. Alciph. L. 2, Ep. 2, p. 216, *ἐκ* *γειτόνων* *οἰκοῦσαν*. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristaen. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba *ἐκ* *γειτόνων* *οἰκοῦσαν* adducit; item ex Lys. *εἰς* *γειτόνων*. At vel in Alciph. & Arist. *ἐν* mallet, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lusum in *ἀπὸ* pro *ἐν*. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319; *καὶ τὸν ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ*, de virgine, quae diu *DOMI* est asservata. REITZ.

ead. l. 8. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti iustitiae honoris causa cessisset. FL. EPM. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Τράγον ἑνορχὶν δύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, καὶ δύομέν γε αὐτῷ ἑνορχὶν τράγον ἐπὶ τὸ σπῆλαιον ἔγοντες. REITZ.

ead. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἔμοι) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἔμοι, ut mox καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγονος ὁμοιότητι. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in S. & A. factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. REITZ.

Pag. 62. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὄρθιον qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par. ed.* haec marginalis glossa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione. I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur.* REITZ.

ead. l. 14. Αὐλόν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. l. 1. Ἐπισκοπούμενη) Nihil varietatis notarat So-

lanus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *I. B.* 1. *S.* cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήπασιν) Conf. supra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περισχολεῖ) Vertunt, imprimis, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περισχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων πὲρὶ ἀσχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

ead. l. 6. Ὅπόσους) Ὅπόσους. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἢ ὑπόθεσις καὶνὴ οὐσα. REITZ.

ibid. Περισχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, quo passim uti Herodotum, Lexica docent? GESN. Nihil mutuo. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πὲρὶ ἀσχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac delinini stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versione posuit obstupescit. GESN. Optime olfecit Gesn. κεκλημένους legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημοφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in *H.* sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amst.* REITZ.

ead. l. 12. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, Erasmus. Gesnerus rectius, absque dissimulatione. Ita in *Ad. Apost. XX.*

20, ὅς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elſnerum ſimilia ex Iſocr. Aefch. aliſque, non omiſſo hoc Lucia-
ni teſtimonio, afferentem. Adde Noſtrum ſupra Amor. cap.
36, ὑπεσταλμένῳ φωνῇ τόνῳ. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιſκοπῆς) Vid. ſupra Reviv. cap. 21, ubi idem
pro vulgato ἐπιſκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius ſta-
biliendum etiam addi poſſet Hérmot. cap. 28 f. ἀναβάττα ἐπὶ
ſκοπὴν τινα, & Zeux. c. 4; quod poſterior teſtimonium So-
lanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Ἀγαθὴ τύχη) Nihil varietatis annotarat So-
lan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque Baſ. At cum l. Fr.
P. S. recte habeant τύχη, plures inquirere nolo; eſt enim for-
mula uſitata, ſaepe occurrens: vid. Vir. Auſt. c. 1, Alex. c.
14 & 38. Rurſus infra hoc Dial. Bis Accuſ. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης) Merces pro quo-
que iudicio tres oboli. Haec erat merces conſtituta, quae Athe-
nis iudici dabatur. Pollux Onomaſt. VIII, 5, τριωβόλιον ὃ τῷ
δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data iudici merces. Aefſi-
matur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu ſuſtero Batavi-
co, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic & patroni
cauſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialo-
go: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαβράγῃται ἔτοιμοι, ſunt
multi, qui vel trioboli gratia diſſumpi parati ſunt. GRAEV. Vid.
Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad
eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum duorum,
deinde trium obolorum, agit, & Graevium ob hanc ad Lucia-
num notam redarguit, mercedemque patroni non fuiſſe ean-
dem, quam iudicis triobolaris, ſed duplam, ex Ariſtopha-
ne docet. REITZ.

Pag. 65. l. 2. Ὡ τὴν Ἠχὴ εἶπα ἐπεκ.) Conf. ſupra Deor.
Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσμέραι τῶν ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non conſtat his conſtru-
ctio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti-Kuſterus coniecerat. In reliquis ἔχοι-
μι, mire abſurdum; niſi, quod ſuſpicor, ἔχει μοὶ ſcriptum
fuerit. SOLAN.

ibid. Ἄλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, ſatis
apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi ſatis facit, excogitatum
ſorte ad medicinam loco ſaucio faciendam. Non videtur, in-
quam, illud τι hic adiuncturus fuiſſe Lucianus. Quot loca in-
ter diſtantes & ſcribentes iotaciſtas corrupta ſint, vel Cante-

riani syntagmatis Aristidi ab illo edito subiuncti c. 1, vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ικέτην* in *οικέτην* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, *ἄλις ἔχει μοι — ἀκούοντι*. Usus ille verbi *ἔχει* non infrequens. Noster Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι. Thucyd. III, 53, χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ περὶ, difficile nobis est persuadere. Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶ (vel δοκῶν servato; & intellecto εἰμι) ἔγωγε δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξίοντι ἀναγκαίως ἔχεις ῥῆς ἥκιστα ἔχῃν ἐν διαφορᾷ καταστῆναι. GESN. Ἐμοιγέ) En medicinam, quam Gesnerus desiderabat, quamque coniectura affectus est, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) Alciph. II, pag. 262, δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἀρξονται πάντη με περιβομβεῖν ubi Bergler. pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vesperae circumstreperentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod Gesnerus noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab Aristophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἷσα δ' δράσομεν) Attici vulgo οἷσα δ' ἄ, τι δρᾶσον. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. l. 1. Κληρῶμεν) De causis sorte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπνηγεμέναι) Ἐπνηγμένα notatum erat in marg. Iunt. Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μέθη κατὰ τῆς &c.) I. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὐσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de cett. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Erasim. ac Gesn. dedere, pro Polemone. Guyetus, de, super. Verum est, ὑπὲρ τινος significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententia, Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noster hoc Dial. cap. 6, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, & omnes PRO TE philosophantur. Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 47. p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag. 116 ed. lebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν εἶναι, *PRO* viris honestis dicere. Interim bene Guyetus monet, recte hic *de*, *super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλωμενον, recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Past. IV, 132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de*, *pro*, *super* filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subiectum, de quo ambigunt; confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de*, *propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκῃ κατὰ τῆς ἡδογῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obrulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *focrus*: quaque usi Cicero & Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περὶ Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκῃ περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυραμοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκῃ τῶν Διογένοι γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένοους, δρασμοῦ οὔσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυραμοιβικὴ hic edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo *a* verbi ἀμείβω maneat, aequae ac manet in χρυσαμοιβός, ἱεράμοιβος &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύρρωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. l. 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται) Antiquiores illas, inquit interpretes, prius dirimamus: hae autem postea iudicabuntur. Non reicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, priores prius expediamus, sc. causas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delebat, & pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro dirimere, diiudicare. Ita simplex λύειν, pro dissolvere dubium, ex Alciphr. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro decidere sententiam, habet, supra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id est, solve nos omnibus his difficultatibus. Sed διαλύσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἀνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, peracto bello. Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph. Lyf. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διαλύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέησιν) Ἀν τῇ δέησει; GUYET. Non male. Sed personae datus intelligi potest, quando res accusandi casu additur: ut enim Latine dicitur gratificari alicui, & gratificari alicui quid, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεὶ τούτῳ, ut ex Codd. bene edidit Periz. Mitto alia exempla. Interim δέησει fere mallet, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσαεῖ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iustitiae responderet. SOLAN.

Pag. 68. l. 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίας ἥδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάργῳ ἀποκλ.) Sic Mf. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἔδεκα) Sic Mf. verumtamen sorte decem. Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

ibid. Τους αὐτοὺς) Τοσούτους rescribendum iubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323 : *Ita ut ἀποκλήρου ἑνδεκα τοσούτους ἑκατέρω τῶν δικῶν significet*, sortire undecim totidem utrique liti. Nam iudicia reddenda erant eodem die ; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia. Cui ego plane assentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adiuvaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἔγχεσι) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo & mox c. 16 f. atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 12. Μόλις) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessl. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόλις edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in FL & P. Sed I. μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

ibid. Ἐσθηκα) Ἐσθηκεν, quod bene monuit marg. A. 1 W. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) P. L. & edd. omnes, exceptis FL & Ald. quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐβλήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεύσαι Μέδῃ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mf. in quo οὐδεὶς ἐβλήσει ἔργε τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέδῃ, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐβλήσειέ γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τὸ γε νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Ibi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae.) KUSTER. Vertebatur in Graeviana, quas nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellips. p. 176 ed. Franceq. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi lac. Elſner. bene monet, εὐ-

νυν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo fervientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. Ων) Melius ita vulgo, quam quod *Fl. 5.* Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. Long. Paft. L. 2, p. 43, ὁρῶντων ἀγγέλαι συνέρχονται τὸ ἐωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δ' ἐς ὦδην. Herodian. II, 1, 2, Δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μίθῳ) Sic in Deorum consilio ἀκράτῳ ἔωθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις δινηθισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Pag. 70. l. 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. in *tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen Cort. ad Sallust. Jug. VIII, 2. Adde supra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seorsum*, ad se, sive *seducere*. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inferui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Ρικνός) *Macilentus*. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ ρευσάτῳ) Vertebatur, *peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. l. 7. Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδ' κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret*. Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. L. Bos.

ead. l. 8. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praeceptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex Ms. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum. Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. GRAEV. Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN. Pag. 72. l. 2. Παρ' ἐμὲ) Meminit & Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat. 2 Sat. 3, 254: — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἑταίρους & ὁμιλητάς, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando*. At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam constituitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: *συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ*. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione*. VITRING. Recte vidit Vitranga; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγερόμενος) Sic P. In impressis *ἀνεγειρόμενος*. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae *ἀνεγειρόμενος* habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. ol-
facere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo affectus sit erga me*. Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto Ἄ ΜΕ immutatus atque affectus sit, διακείται* passivè accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habear, sive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit; ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21 f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη. Tim. § 9 f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, πρὸς cum genit. pro ὑπὲρ. Item § 15, ὥς μὴ ὠφθεῖν πρὸς τινός. Ne alios testes adducam; quod in proclivi foret. At quando διακείται significat *affectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω διακείσθαι πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10, οἱ ἄνθρωποι εὐ

γνωμονώτερον διακείνται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὥς χρὴ πρὸς ἀρχοντας διακείσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thef. Verum cum etiam reperiās in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾷτε — ὥς διακείμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive, videte — in quem statum a morbo redactus sim, &, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, in quem statum a me redactus sit; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistrum; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, respectu matris, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἢ γὰρ θηρευτική — ἢ δεῖ χρεῖσθαι πρὸς τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interferit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διακείνται πρὸς ἐμὸν quae verba, re denuo perpensa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, uti discatis, quomodo a me (i. e. mea opera iam) affectus sit, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceres, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane viriose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. affert, ὥς τοὺς δίκαιους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφός, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάριν εἶδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

saepe hac phrasi utitur aequae ac Alciph. Et Liban. Soph. Ep. 13, *χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν*. Item Homer. Iliad. E, 235, — *ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἡματα πάντα*. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Et si plural. *μέλλετε* sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione *ἄγετε*. Nam *ἄγε* sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thes. Sic *φέρε* apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leuctr. I, *Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς*. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus, pro ague*. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. *Age vero — considerate*. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte *ἄλλοις Fl.* nam & sic c. seq. *δίκην ἔδικασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ*. Item cap. 24, *δικάζεται μοι*. Et licet accusativus *δίκην* saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui ius*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κρατεῖ) *Ψήφοις* subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellips. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τίνα — τιθέμενον) *Ψήφον* & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellips. p. 206. REITZ.

Pag. 74. l. 1. Ἡ κατάγραφος) *Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα id est, ἡ ποικίλως κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη*. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyerus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate affecutus. *Ἐχουσα* enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Nostrium B. πρ. c. 20, Ἑρμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere desiit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) *Leg. ὑμῶν*. SOLAN. *Τμῶν*) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, *ante vos*. REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν) Ab Erasmo

Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis causae est*, capta elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥσεί τις ἀδελφῇ. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο εἶναι. GRON.

Pag. 75. l. 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἂν) An τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι *quamquam*, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inferere. At si veritas atqui, ut c. 21 med. καὶ τοι τίς ἂν κριτὴς, atqui quis iudex &c. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari inorem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere dicunt, ut vindictam eo graviolem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. l. 1. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησεά, εἰ προσδύντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inserere Mf. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, haec prius illam interrogate. Dein pro προσδύντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισδύντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. Ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adscriptis, male Scholiaften ἡμέτερον habere. Gesnerus contra deletο η, ὅμ. edi voluit, & huic assentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit,

Lucian. Vol. VII.

Dd

quam nostrum, etsi suum quoque Thesæa Stoa dicere queat; tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. *ei piosθέντες*. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogationibus, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis*. Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi *δισύλλαβα & κομματικά* proponit *ῥωτήματα*. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μὴδὲν οὔσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μὴδὲν ὄν. REITZ.

ead. l. 9. Ψηφίσασθε ἢ δὴ τὰ εὖορκα) *Iusiurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. II. Δ, 189, φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, *μητιέτα Ζεὺς*; id quod S. Clarke ad II. A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Est! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. II. Γ, 275 & seqq. Ἡέλιος δ', ὃς παντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐσσι. Ubi Didymus etiam Ἡέλιος pro ὦ Ἡέλιε positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 77. l. 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἢν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, pugas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit*. In Mf. legitur καὶ ἢν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ, est *uno verbo*, quod & Latinis,

demque, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere*. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit*. Quamvis vulgatam non damnam, quae sic potest explicari commode, & *quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens*. GRAEV.

ead. l. 7. Παράγινεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praesent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παράγινεσθαι cum Guyeto eicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπορίδας) Angl. ἀπορίδας. BOURD. Διαρίδας) Ita P. & L. In vulgatis ἀπορίδας, pro quo scriptum fuisse ἀπορήδας arbitror; certe in A. ἀπορίδας legi testantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Erymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris notionem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, item πανούργος, ραδιοῦργος, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Franco-nia morbum sacrum sive comitalem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus doloribus utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntiantum, usque ad εὐδαιμονίῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόνον; GESN.

ibid. Ἐκδοτον) In Act. Apost. cap. 2, 23, ἐκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc Luciani aliiſque veterum testimoniiis ἐκδοτον exponit, qui hostibus & adversariis expositibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuunt, traditur: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. l. 1. Ὡς περ ἰκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα) Sic rectius Mf. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit. Editi, φεύγοντα: sed tum non confugebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. ἱκέτην) Et si oīkēτην legerat, tamen *supplicem* verterat Obsop. in Paris. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

ead. l. 3. Ἄρετήν — ἰδρῶτι) Hesiod. Ἔργ. 288, τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπαροῖδεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Catone 641. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Δοκιμασθὲν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. l. 1. Δὲ) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους &c. immo sic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. τοῦ λόγου) Basil. τοῦτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέν. P. ed. recte mutavit; in reliquis τοῦτου est, nihil aliud. SOLAN.

* *ead.* l. 7. Ἐμπιπταμένους) Iam rursus sine μ. At ἀνεμπιπταμένον Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inferens, hic manum recte abstinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Παρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Αἶδος κύνειν) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & L. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Afm. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγεί κείσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γινώμ. 13. SOLAN.

Pag. 82. l. 8. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμεν — & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus noster. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiuunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομματικὰ α κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικὰ. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀναλ. πρῶτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doct. Plat. f. de hermen. p. 37, 8: *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divitiq-nem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? GESN.

Pag. 83. l. 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forſan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικῆτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. καὶ οὗτος &c.) Versus senarius. GUYET.

ead. l. 15. τὸ δεῖνα) τὸν μισθόν· τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossēma videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. l. 1. τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. Conf. supra c. 12, ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δίκης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικόν glossām videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα· non tamen assentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν iam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse triobolum, sed δικαστικόν illud subiecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id eiectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per iocum dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemississet, dicens, gravis illa merces triobolus: verum lufforſan in oppositione τοῦ δικαστικόν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσετε) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. l. 2. Ἐφκει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo iudicium cogniti & incogniti. GESN. In l. Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικά μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, i. e. iudicia ad res huius vitae pertinentia. Ubi I. Elfsner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτήριῳ, causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

ead. l. 6. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, indicta igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium. Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VII, 8. Ἐρήμην λύειν est deserti vadimonii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samolara Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρών) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadagesimum. SOLAN.

Pag. 86. l. 3. Πρώτων) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularer; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petar; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τ' αὐτὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡστε) Deest in Mf. Ox. prave. Quod autem ἀνακολομβία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. l. 1. Τοῦτον) Erst τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cert. habet, cum εἶν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, rarioris sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέκεα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεδυκότες) Th. Mag. v. *ἐνδεδυκώς* haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) OX. & Thomas Mag. *ἐπει*. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὺς) Et haec Thom. Mag. habere voce *Εὐμα*. recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censerem non recusarem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insistent viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam coniciere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλάτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippiā 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, N°. 8. Et, ut vera quidem, quae hic notat Gesnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βάρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, *καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψα*. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρηνέγραψα) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiā contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88, l. 3. *Περὶ στέλλουσα*) Complectens. GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἰόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur κόλπος Ἰόνιος apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed Ἰώνια, Ἴωνες & Ἴωνικὸς secundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori subiunctis XXVIII, 1, Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖ. Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονούετε. Contra μεγαλόφρων, qui est excelsi animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aequè in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος.) Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει δρασυχάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγενῆσθαι, i. e. gloriāmur. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceret. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. Οὐλόσυκος — ταῖς αὐτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὐσαῖς μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὸν δέ) Mf. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. & P. etiam. In impr. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A, B. & not. SOLAN.

Pag. 89. l. 1. Καμικά) In impress. omnibus κομματικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. καμικά exhibet, quod minime respiciendum; immo in

textum recipiendum cenfeo, nisi forsân sub vulgata lateat vox κομματικά, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22, δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δισύλλαβα argumento est, & hic κομματικά rectius esse, quam κομικά, & mox sequens συλλαβίζων declarat δισσύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaeestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit I. I. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS est, & quasi per sententias loquens*. Et in Matthaeum: *prudenter semper admonere lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, & quae commatice pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media & sequentia, & neciat sibi univêrsa, quae scripta sunt*. REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισείσαι) Aliter plaudebant Sophists, maxime cum strepitu. Plin. Sec. V.... — *quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio...* VI — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi*. Vide Casaub. ad Th. 116, & nos ad Σxv. c. ult. SOLAN.

ibid. τῶν ὤρων) *An ἐν τῷ τῶν ὤρων; Persius: Et manus auriculas imitata est mobilis albas*. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59, Sat. I; ibique fannas & exsibilacionis gestus describit poëta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiit canis Appula, tantae*. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contentus maximè publica testario. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων πρᾶσθῃ ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui vellet, plausus oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complusiones. At obstat tum μακρὰ ἐπιγεύσας ideoque μικρὰ iam ex Fl. necessario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Saryricam sibi personam

a Luciano indutam : & vide, anne explosio ac fannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπινύσσει recipio : nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἐνοχος) Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed *malitiosae desertionis reus*. Pollux Onom. lib. III, 3 : ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀμόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τούναντιον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptissime ab interprete-Latino κακοῦν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή & ἀμόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *mala tractatio*. Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. *Rei uxoriae actio* in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendendi *detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem*. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Neph. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I, Epist. 6 f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχνησομένην δὲ οὐδ' ἐμὲ περιβόλῃται καὶ σὲ γράφεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriæ, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. l. 2. Ἐπιγράφονται) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγράφμενος προστάτας. Ubi al. συγγράφ. Sed infra Peregr.

§ 11, προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante Solano con-
tuli. REITZ.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν) Rarius ed.
Amst. consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque
Solan. hic eam consuluerat; sed quia Wesfeling. Obsf. p. 162
monebat, eam perverſe ἑαυτὸν dedisse, & ex *Ald.* ἑαυτὸν re-
scribendum, excuſſi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ce-
teras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτὸν habere vidi.
Addo ex iisdem Obsf. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὡστ' οὐ Κρέον-
τος προστάτου γεγράφομαι. Ad quae verba ait: Ex veteri apud
Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debe-
bant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compella-
bantur actione ἀπροστασίῳ, de qua Harpocraton. Eiuscemodi sibi
patronum legere illis est νέμειν, γράφειν, ἀπογράφειν, ἐπι-
γράφειν, & συγγράφειν προστάτην. Neque quisquam re-
rum Atticarum paulo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit,
Luciani interpretem his ad hoc dicendi genus offendiſſe. Et primo
quidem in *Scytha*, (c. 10, ubi id iam monui, Gesnerus autem
ipſonte in versione emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. —
Latina facta sunt, ſuique velut praefidem ſcriptis teſtantur.
Neque id ſatis bene. Gesnerus hic antiſtitam dedit, pro patronam,
quod non mutavi, quia preſſo pede Graeca ſequi ſolet; ſed
cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore ſtilo diſceſſerit, nescio;
nec eſt magni momenti, nec difficile ei, qui rem tener. Ἐπι-
γράφειν Graecis pro adſciſcere ſibi etiam aliis in rebus uſi-
tatum: hinc Theophilus Inſtit. l. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγια-
λῶν δεſποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεſπότην, litorum poſ-
ſeſſio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine
dubio ad illud ius patronorum apud Athenienſes reſpicitur;
poteratque, quin debebat verti, patronamque ſuam proſitentur.
GESN. in Addend.

ead. l. 4. κόπτουσιν — τὴν δύραν) Conf. Graev. ad Soloe-
ciſt. cap. 10, & Elſner. Obsf. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III,
20. REITZ.

ead. l. 12. Μὲν μὲ ἐπιτρέπεται) Ex O. eſt vocola μὲν, quae,
cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. SOLAN.

ibid. Ἀγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed
operae erit eius verba addere. Εὐγνων, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐ-
δαιμον, ἀλλ' εὐγνων ἄγνωμον δὲ, καὶ ſύγγνων. Λουκία-
δος ἐν τῷ δις κατηγορούμενος ἄγνωμον γὰρ &c. uti hic legun-
tur. Sed εὐγνων οἰκίδιον habuimus tamen Aſin. c. 2 f. & ali-
bi, conſentientibus vert. edd. Scribit & ſic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ.
ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὗτος volebat Gefnerus.
 Ac lubens ita edidissē, si varietatem invenissē. REITZ.

Pag. 91. l. 1. ΣΥΠΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haecenus impress. SOLAN.

Pag. 92. l. 1. Παιανίδης) Demosthenes. V. Πῆτ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὄφθαλμὸν ὑπογραφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὄφθαλμούς, ἀττικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ἱμμουθούσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Noster Dial. Meretr. τὸ ὄφθαλμὸν ὑπογεγραμμένη. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὄφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίβει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὄφθαλμούς προσέτετο, ὡς εὐοφθαλμώτεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχρώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. BOS.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐργειτόνων) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δέόμενον. Quamquam enim syllepfi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. 'Ες δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Δύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγόμενος, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων, placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes. Quae Luciani esse nemo infitiabitur. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐναντίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ διάλογος — λέγει) Conf. supra c. 20 f. δ' Ἐπικούρος — λέγει. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudicibus. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

ead. l. 14. Διπλάσιονα) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14 constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. Fl. ed. διπλάσιον οἷς—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini causas Ciceronis tempore, controversias Quintiliani aeo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. l. 8. Ἄνω που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & *ibid.* deinceps frequenter. Ita μετεωρολόσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Ἀναβ. c. 22, & Πητ. c. ult. SOLAN. Conf. supra Pisc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, super coeli dorsum, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. l. 2. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitatus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoscatur posterius μοι a Mf. Reg. 3011. illud exfulare iussimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. *supr. Demon. c. 62*, ubi Σακράτη & Δημοσθένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl. Ἀριστοφάνη* revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρην exhibet, ubi cett. Ἀρην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo supra multis ad N. Δ. I. SOLAN. Μένιππὸν τινα) Iuniorem altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. τὸ δῆγμα λαβραῖον) Invehitur in malevolos *sublesta* lingua, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est, Aquam frigidam subdole suffundunt*. De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. *περὶ εἰρωνείας*. Pifid. Cosmogr. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἰρῶνας ἀθλίους κύνας Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἡπειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμέμων) Sic P. solus. In impress. διακείμενος. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: Neque pedestris, neque sublimis incedo. Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, neque in *meis* incedo, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκῶτα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus prae fractus*, sed exilis, excruciat, ieiunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἡλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶρεῖν περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mf. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mff. P. & L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponde etiam probavit Gesnerus. Conf. supra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. REITZ.

Pag. 96. l. 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἄνθρωπον marginis A. W. quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicuius scri-

bendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. REITZ.

Pag. 97. l. 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens arguari non soleo. Mf. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρά, & pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πίσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μερίστης, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. Basf. p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αὐτοῦ, immaterialis. GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγής, sed ἀμερίστος καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paulo post τὴν θατέρου φύσιν δυνάμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταυτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum restituimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἰδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογῶν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἀνω βλέπει. GUYET. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocunque*, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἀνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Plat. Phaedr. 344 G H. SOLAN.

Pag. 98. l. 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετραπλημένην οὕτως φέρει, καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem perusti, sive ψῆφοι τετραπλημένοι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. τὴν τετραπλημένην) *Calculus condemnationis*. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. l. 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis *Basf.* est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Ταρεντ. ἀλλὰ καὶ κεῖνο δεῖ σε ἐνθυμῆσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl. δοκεῖν*. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cert. habet. REITZ.

Par. 102. l. 1. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένη εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut huius scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Equis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2: Ἐγὼ γε. εἰ δέ σοι μαινέσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίσι. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe infania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessiens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Δίῳ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσασθε ἂν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιτο, si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσασθε ἂν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian. IENS.

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obsopoeus, *magistrum* atque *auctorem* veritens, videtur eo allusisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. l. 9. Τῷ) Abieci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud *χαρίσαιτε* sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινού intelligi ex praecedentibus possit, *γνώρισαιτε*. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, *τιμήσετε*, aut simile. GUYET. Vid. Iensii notam praemissam, qui post haec verba, *χαρίσαισθε ἂν*, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subiunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: *Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι* &c. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producamus* &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic *σφίγγοντες* pro *σφίγγεσθαι* & simil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxi editioni Boerhavii subiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὥς, ex Sophocli. Oed. Tyr. 551, οἷσδ' ὥς ποιήσαν, pro *ποίησις*. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, *prodiderunt*. Multos alios lusus in participiis afferre liceret, si tempus sineret; sed Luciani hoc aequè ac Epicteti revera pro imperativo & subi. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si *χαρίσαισθε ἂν* suppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut *λέγοντες* sit *λέγοντες ἔστε*. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit *ἔστωσαν ἀγγέλλοντες*. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda eiusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura Thucyd. I, 121 f. *ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς*, quod Scholiaf. notat pro *τιμωρήσασθαι* positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιόν) Vid. Ienſ. De Iove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. SOLAN.

ead. l. 14. Προϊſται) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖſμαι, προεῖſαι, προεῖſται, προῖſται. An ab οῖſται, οῖſτὸς, miſſile? Placet. Τοῖω, ἰνιμι triplex videtur: ἔω, ὤω, οῖω. Ab ὤω, ὠκα, ἔωκα, ἀφέωκα &c. GUYET.

Pag. 104. l. 3. Δίῳι — φιλοſόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſecurus. Suid. Philoſtr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Men. c. 17. Perleſta Platonis epiſtola ſeptima, facile, credo, mecum ſenties, *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἶμαι) Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum Obſop. male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit; (erſi ſaepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At ſi cum Bened. verius, *etiam quod ſentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forſan ὥς quaefivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδέν) Ita Fr. ſola. Reliquae omnes οὐθέν. FL cum ſequentibus iungit, omiſſis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi ſumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in perſonis nihil mutaverim, cum bene omnia ſic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod ſolum obſcuritatem difficultatemque huic loco obieciſſe videtur, non concoquo, & dediſſe Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expreſſi. *Dic modo, ut poteſ.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, ſive paratuſ ſis, ſive minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐθέν reſcribenti, quia vix aliter ſolet Noſter: alioqui perinde eſſe, neſcio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεῖς recte dici pro οὐδέις, alii-que οὐθεῖς Aeolicum eſſe aiunt, nonnullos auſtr. ſubiungam, in quibus οὐθέν, μηθέν & οὐθεῖς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto ſcripſere. Οὐθέν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi paſſim. Οὐθεῖς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθέν idem III, c. 57, v. 65. Μηθέν Ariſtot. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύſις μηθέν, μήτε ἀτελεῖς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδέν ἀνέδει. Sed eod. lib. c. 11 poſt med. ἄτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντοſ. c. 12, ſκυτοτόμος δ' οὐθεῖς, οὐδ' ἐτῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδέν rurſum L. 2, c. 3, & μηδέν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δέ γε οὐδέν, & ſic perpetuo in hac phraſi aliquoties repetita c. 6, & in Analyſ. quoque ſae-

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt comment. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἐν, alterum ex οὐτε ἐν sit conflatum, nam & οὐδὲ εἰς, ad maiorem forsan emphasin, scribi qui nescit, adeat Mollium ad Long. Past. p. notarum § 2. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μῆθεις rursus Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐθεὶς κωλύσει, & saepe alibi. Epiet. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐθεὶς ἐστίν. Lenius Scholiast. Aristoph. quem indicat Maittair. de Dial. p. 2, οὐδεὶς elegantius esse, quam οὐθεὶς. Unum οὐθεὶς affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triaue alia, quae Hoefchel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθὴ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti Fl. ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impressis enim legebatur, οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθὴ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. conicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποισ, ἀληθὴ δὲ διοίσει, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours.

ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων πάντων ἢ παρασιτικῇ κ.τ.λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit e hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγενημασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex ed. Flor. partim ex Mf. Interpretes verterunt, Ars est, quae constat ex

perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes*? Dein quid Latinis sint *coëxercitatae*, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσχυμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. ed. & S. c. 6 & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ — uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrit, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari ἢ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata expipientibus praefertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, fatis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Neph. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquissē fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. A. 1. W. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. *Commentarium Hermogenis* fol. 2, ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: *Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coëxercitatae, habet in Instit. Orat. L. II, c. 18, (leg. c. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vi-*

tae; ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγευμασμένων (αἱ ἐκ καταλήψεων συγγεγευμασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

Pag. 106. l. 1. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III: — sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non coctis fidelia limo. Et rursus in Sat. V: — pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet & pistae testoria linguae. COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαπρὸν) Casaub. ad illud Persii sonat vitium, legi vult σαθρὸν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαπρὸν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. σκαπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars afflicta &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic FL. ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ. — SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτῳ) Sic P. & L. recte. In impr. οὕτω. SOLAN.

ibid. Μεταγνοίη) Sic S. & A. quibuscum consentit Mf. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοίσι, male.

ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo menfor & menfarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίσταττο διαγιγνώσκειν) Ἦπερ ἐ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. artem — qua norint, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κίβδηλος) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nomismati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κίβδηλίαν corruptelam. COEN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam securus sum. SOLAN. Ὡσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praeproperare οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινού. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in f. aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic interi cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo adpectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνδρῶν μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. v. 80: Γέρον ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρὼν, senex est ille, ita ut nequaquam te iuvare queat; sive, senior est, quam ut &c. Apud Hippocr. S. I, aph. 13, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα ἵπστεῖν φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μεράκια, πάντων δὲ μάλιστα παῖδιά, i. e. minime omnium pueri ieiunium ferunt. Ex Latinis similia dedi in Ambiguis, Tit. Negandi formul. fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κίβδηλος ἦ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3, παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἐλεγον. Arr. Exp. Al. I, p. 54, λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in Evang. Matth. XI, 10, ἐχάρησαν χάριν, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tueretur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε) An διὰ παντὸς, i. e. perpetuo, ubique, quaesivit Solanus? nam *per omnia* dederat etiam Obsop. Non opus erit, si παντὸς cum Gesnero nostro mascul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μάλλον neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδευοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μάλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολεμίους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβούντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem reddit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis certe est ap. eund. X, 681, 31, ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. ed. Basf. 83 A. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. Εἶν) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing.? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἶν ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἶν retineo, minima accentus mutatione ἀπολλύσι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrium ita constructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. *Ὁν, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallet tum etiam illud ὃν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *A. 1 IV.* quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὃν ἀνευ οὐδὲ ζῆν ἐστὶ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109. l. 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνοειδές, qualis est animalium sollertia in victu quaerendo, struendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνοειδές, ἡμιτέχνηον, μικροτέχνη, κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpret Vinc. Obsopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiciat pronomen ἐαυτὸν. Hoc enim aequae secundae personae ac tertiae iungi posse, translatitium est. GESN. Δυνήσεται σώζειν ἐαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obsopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delebat, ut δυνήσεται legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἐαυτὸν, quod tertiae personae est, iam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἐαυτὸν est omnis personae. Pro ἐμαυτὸν id assertum vid. ad Afm. cap. 13; pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2 πρὸς ταῦτα μὲν πρὸς ἐαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter stigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἐαυτὸν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἐαυτῶν 2 Corinth. X, 12, & passim. Epict. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. τολμήσεις τοῖς

ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere, bene profitetur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. l. 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναὺν, ὃν Παρθενῶνα ἀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιούσι, quem cum aliis simil. affert Maitt. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἀλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποιήσον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Τιμ. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, i. λέγων εἰ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in P. S. A. I. Fl. &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. l. 8. Οὐ γὰρ) Versus Homericus erant corruptissimi. BOURD. Inspecto Homeri loco, (qui est Odyss. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἐγαγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούζονται ἀοιδοῦ ἡμενοὶ ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσωσιν Οἰνοχόος &c. Hunc Homeri locum respicit Basilii de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδوروμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρώντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ὠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisset ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odyss. I, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exstat in Flor. GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. Fl. V. 2. & P. In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut & G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἐχὴ κατὰ) Ἐχει κατὰ scribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto *κατά* per anastrophē scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam et si per tmesin pro *κατέχω* accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cuius exempla mox subiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum*. De ἔχη vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχη & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odyssae loco, quem Solanus indicavit. Ἐχῶ autem pro *versor, immoror* frequens. Alciph. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν. Long. Past. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγῦνσα τὸ γάλα (male πηγύνσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ θῆραν εἶχε λαγῶων. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχεῖαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus Hom. Od. Δ, 491: Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, *senium cum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo *κατά* scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odyss. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. l. 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὕλων. BOURD. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit Parisiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In ple-
risque impr. & ipso P. ὕλων. In Fl. λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκλήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philostr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκλήτην) Est apud Philostr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἑλλήνας — κατέσχευεν) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγαυοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. eiusd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda fermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκὺνδον μαστιγῶσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & passim. REITZ.

ead. l. 12. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ οἶδον τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενων) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCI-

PIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγόμενων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte vertit intelligere. Obfopoeus, neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sittribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἀπλουν δὲ, ait, ὅταν εἶπω, ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε γρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Δαιτυμόνης) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀβχλητον) Ienſ. ad Dial. Imag. posterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverſe ἀχλὺς edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀβχλητος. Utitur tamen & Alciph. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀβχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀσχεσίαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II; Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic interpres. GUYET.

Pag. 114. l. 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79, 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepſit pro Σχερίας facili sciorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίν, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero frui-
tur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine
sefe commendat coniectura Solani: sed quod eam, inducta
vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate li-
brorum, id quidem praematurum esse consilium mihi vide-
tur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut
sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum
vero & ἐπισχέδινς Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, &
veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Ha-
buimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forsan quis οὐ ante
ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18
notata. Sed si in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relin-
quitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox.
c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. l. 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κερτημένῳ ἴσως τοῦτο
παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μὴδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa
possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius.
Mentem Luciani non satis assecutus est, qui ita reddidit. De-
bebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, &
nihil, non ita, i. e. hoc non praebet. VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vi-
tringa; quare comma post μὴδὲν, quod in P. aberat, etiam
addidi, id quod Gesnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ μὲν) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. Ei B. 2. P.
& A. quod & agnoscit L. sed abest ἡ. In reliquis deest εἰ. Al-
ludit iterum ad eandem fabulam Μισθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forsan παρὰ τούτου, adscripserat
Gesnerus. REITZ.

Pag. 116. l. 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem in-
terpres. Sic mox cap. 30. συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους.
Constituere enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν
τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. Ipse pater veri doctus Epicurus in
arte lussit, & hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose fa-
ciunt, qui in secundo versu reponunt lussit pro iussit, ut moneo
ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὕτε μάγειρός ἐστιν
— οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθῆναι, καὶ πάν-
τα ἔχει. At vero parasito neque coquus est &c. neque pecuniae, pro
quibus causam dicere gravetur. Sic interpres: non bene equidem.
Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἄτροπον. Lege ex Mf. ὑπὲρ ὧν ἀπολλύμενων ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, quia amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλύμενων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκείνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκείνός male habere, Iuntinae adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ.

ead. l. 11. Πάσας γὰρ τέχνας) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28, οὐπὲρ ἱερὸς εἰμι. Aesop. F. 2, τοῦτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὅσπου οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσαις τέχναις. Ita ex Cic. I in Verr. 18, insula Deorum sacra, pro Diis, assert Ienius in Lectt. Luc. p. 285; addiditque deinde Iustin. XVIII, 7, decimas Herculis ferre. Et XI, 5, duodecim aras Deorum statuit. Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. insertis Obf. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Mf. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνοῦ ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Mf. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticōs loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Mf. Gr. ed. Ven. Reliqui

vero libri ἐκ. Sed *B.* 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Ienſ. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequae bono, aequae testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probō; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & simil. quae cum praepos. ἐς iuncta, ipse attulit Ienſius. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Εἰς διδασκαλεία φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἐργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In *P. Fl.* ed. & *S. αὐτὸς*, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλή — αὐτὸ) Notarat Solanus noster solam *P.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλή male forsā ab interprett. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, & non πολλὰς poëtica pro πολλὺς, rescribendum) forsā ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὄρβιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa & ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequae ac priores interprett. & ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adiectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum sefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοὺς resingere debuere. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλή refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσιν; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν) Sic corruerunt posteriores sanum & sincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν. Paulo post iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. Τῷ μανθ.) Ita B. 2. & P. Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obsop. reddiderat, *quantocius in quaestu est.* Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici fenestru vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. l. 2. Ἄμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐδὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. *At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* Ἄμα τῷ ἀρξασθαι ἐστὶν σὺν τῷ ἀρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Iudaeis & Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sanctae & caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant & septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραίνόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori abfimilis verborum traectio est ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δὲ σε Παρράσιῃ ῥεῖν τέκεν. Long. Pass. III, pag. 110, ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοσὶν ἓνα τὸν κάλλιστον αἰετὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Rutgerf. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lect. Tullian. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, sed αὐτὴ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, aliae quidem, inquit, artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque cap. 21 pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκουσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν· αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας· non, ut vulgo, αὐτὴ. IENS. Αὐτὴ) Iensii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτὴ· quare nullus dubitavi, monentibus Iensio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἀπῆ, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae v addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὐτῇ mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, ipsa vero; nec opus credo bis haec dici. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel septem iungit, δυνατώτερός μου εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpret. BOURD.

Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνήρωτα) Ante B. omnes edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἧς διὰ γενναιοῦτητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἧς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemnis quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. l. 10. Τεκμαίρεσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opi-
Lucian. Vol. VII.

nionem coniecturamque supersit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχὴν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanquam quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶρας αὐτοὺς vertisse primo congressu, accurate observat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Politianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρα τῇ ῥινί, ἐν ἑκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μὴδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. Gefnerus sensum adiuvit, signum interrogandi post ποτε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ.

Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione non nihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; si quidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absolum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Πα-

πρασιτικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. *Flor.* Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex *Flor.* & vulgata scriptura alias fatis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iensf. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Afin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τὰ. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἂν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου. Ep. 33, δὲ τὸ μὲν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinent Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m: 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impediti-
or constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιῶσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιῶσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιῶσας) Quamquam earum ratione & postulata venia. Verre: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex FL. Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξίός ἐστι &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτός ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξίός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cuius sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

ibid. Τis συγγνώμης ἀξίός ἐστιν) Ita recte FL. nisi, quod prave τὶ pro τις habet. In reliquis pro ἀξίός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμετάπτωτοι, προσδεκτός ἂν εἴη, quod FL. non agnoscit, & nos ut supervacaneum & merum glossema omisimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτός ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτός in προσδεκτέον sit mutandum, cum iungi possit praemisso τις. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὄργ.) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μὴδὲ σύμφωνον αὐτῇ αὐτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonantē prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὥς ἀναγκαίαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τις interrogantis more scriberem. REITZ.

Pag. 125. l. 2. Φορὰς ἀντιδόξου) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6 seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

ibid. Μὴδὲ τὴν ἀρχὴν) Point du tout, i. e. nullo modo. GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi lenius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B. 1.* τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B. 2.* iam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. l. 10. Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡς περὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινος) Καί τινος legendum. GUYET. Probo coniecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ. βίους) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Νῦν τὸν Ἑρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νῦν τοὺς ἄλλας. Liban. Paraf. BOURD.

ead. l. 4. Ὡν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὥς. GESN. Gesnerus ὥς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὥς legas; & pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχύνης) Vid. Eik. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam si modo posset, vel si hoc modo posset, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὥς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἢ δ' ὅς pro ἢ φη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὅς ὑποτυχῶν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστέραι — ἐξήλασαν (κολοιδὸν) παῖουσai. Καὶ ὅς ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπαυῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud abfimile illud Herodiani III, 5, 9, ἐδῶκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνήθεϊεν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel quibus eum, *si possent*, aggredierentur; ubi Steph. quoque malit legi εἰ-πως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἰπως. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπόδοκιμηκένας) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ—. SOLAN. Εὐδοκιμηκένας) Admississem augmentum ὑπόδοκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκησίσσοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursus εὐδοκίμει, consentientibus vet. edd. habeamus, (quod similiter in ὑδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praeferat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρίστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκίμει) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκίμει, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praef. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μάλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen definitio. REITZ.

Pag. 128. l. 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed *spectum mihi illud ūmōn.*) Ter in Siciliam navigasse tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στέλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicæ praecipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patriā Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκραμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὡν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an *adornare*?) & Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιβέβητος οὐκ ἡστόχησε ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Δάμοπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionysio II aequalis fuit, Iambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρεσίτῃ) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perfecta sint. SOLAN.

Pag. 129. l. 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλόσοφος μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχὼν, παρασ. σπ. Nisi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, sive ὥσπερ ἐστίν, sive, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Arithippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. IENS.

ibid. ὥσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, quantum licuit, quantum poterant, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) Fr. & P. παρασιτία. Ven. 2. παρσιτία. Suspicio scriptum fuisse παρασιτιᾶν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐβελύσαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocne cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo invenitur adiective) nam σπουδάζω etiam accus. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Pag. 130. l. 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνδρώπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιορᾶν ἔξω) Subaudi τῆς πέλειος. GUYET.

Pag. 131. l. 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ὅρα, aut simile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum S. interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plur. μὴ τ' ἀγαθὰ; Aelian. XII, 22 f. μὴ ταύτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide If. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ θύλλον ἀπὸ χροῖός Κύνρον ἔγω. BOURD.

ead. l. 13. Ὅποιον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. l. 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Mf. ἀλλὰ τί δέι ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est isti comparare? GRAEV. Δεῖ Ven. utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημι τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserti acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Mf. bellissime παρτάξατο. Si quis vero in acie cogetur stare. Παρτάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Παρτάξατο Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγε δὲ ὁμῶς) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo A. W. ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχρῆ μέτριον· λέγε δὲ ὁμῶς. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus subobscurus, mihiq̄ suspectus. Ut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod fecit, & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731 f. aliiq̄ passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. l. 3. Ὡς εἶγε τις) Sic interpres legisse videtur: ὥστ' εἶγε τις. GUYET. Ὡς εἶγε — κατ' αὐτὰ) Fl. ὥς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἀν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρείότεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ἑλεθρος Μακεδόνων. SOLAN.

ibid. ὄθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. l. 1. Πίσας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἀλλ' ὃς φαύλον καὶ πάλιν μαχήσεται. Cetera huius Dialogi desumpta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γρῶφὴν ab inimicis impactam; p.m. 378, & *ibid.* passim. SOLAN.

ead. l. 3. Θραξί) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex Plutarchi loco discas, quem ad Ἐρυπν. c. 7 descripsi. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένους ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? GUYET.

ead. l. 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. l. 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. l. 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὀμιλος) Sic supra Afin. c. 37, αὐλητῆς Ὀμιλος. SOLAN.

ead. l. 2. Μῶνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μὲν μὲ οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἰλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἡμεῖς οὐσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθαρκεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servarum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. l. 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἡρίστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλῷ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωρούντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Πυλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαίστραν. Τῇναι γὰρ φοιτῇ, τῇναι δὲ οἱ ἄδὺ καθῆσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaensis*, de qua Plato & Plut. diserte: ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἡριστίθουσιν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem ed. Bas. p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπλῆως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum fervari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Νεφ. 322, & his, quae copiose Meurs. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatium, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

ead. l. 4. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide statim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἔδοκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὠραίζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartanō viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὠραίζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὠραίζειν legere παίζειν, ludere cum pueris, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Mf.prehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν sed scribendum ὁαρίζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδεραστίαν. Nam ὁαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. Z: εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρεΐφας ἐν χόρῃς ὅθι ἢ ὁαρίζει γυναικί quando iam erat Di-

pressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: Τῷ ἑαριζόμεναι ἄτε παρθένος ἠΐθεός τε. Παρθένος ἠΐθεός τ' ἑαρίζετον ἄλληλοισιν. *Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque. Virgo & adolescens confabulantur inter se.* Hinc ἑαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de cestu Veneris: Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἡμερος, ἐν δ' ἑαριστὺς Πάρφασις. *Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae Illicientes.* Recte enim antiquus interpres ἑαριστὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod praeparat, hoc est, animum ad amandum & consuecendum incitat. Idem: ἑαροὶ αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἷον ἑὸ μοαροὶ τινες οὔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρπρῆναι γάμῳ καὶ συνηρμύσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἑαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ὁραίζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest; quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἑαρίζειν Gesnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτιῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. satii. Fabula nota. Vid. Nostrum Φιλοφ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. Ἰκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἡρ. μ. (pag. 719 A.) & Nost. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡστε οὐδὲν τι &c.) I. e. vera dicis; non calumniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Obsopoeus, amputare conatur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, quibus per Iovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc sensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri. GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet tamē hoc loco καὶ elicere cum Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante iam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: Aitque, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos. IENS. Mallet ἀνηκοῦς. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequae est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαριέντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἱατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere possit. REITZ.

Pag. 136. l. 2. Νέστωρ) Hom. Il. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδόκει.) Ὅσπερ ἐδόκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in l. id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optima edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἴαντας) Hom. Il. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομενέα — παράσιτον) Hom. Il. Δ, 256. SOLAN.

ibid. Ἐργονον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperitur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Πλέον) Ex Homero Il. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum est, in Homero l. d. πλέον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλέον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versus, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectata spondaeorum dimensio studio

etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam *πλείον* & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δε' ὅλου) Ita *V. 2.* & *P.* scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur *διόλου*, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. *Il. H.*, 312. SOLAN.

ibid. Ἀγρον) Sic apud Homerum & in ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτός φησι) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe *Il. B.* 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (*Iliad. Δ.*, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Καϊνέως) Locus Homeri, unde hoc conueniat, est *Iliad. A.*, 264. SOLAN.

Pag. 138. l. 10. Ἑκτορα) Hom. *Il. Π.*, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτεσιλάου) *Iliad. Π.*, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) *Iliad. Π.*, 480. De sequentibus videtur etiam *ead. Il. Π.*, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας γενναϊότατος Ἑκτορ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλεῖα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπὲρ μοι εἰέκοσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolaturum fuisse, refert Homerus. LENS.

ead. l. 4. Ἑκτορ προσπίπτων) Hom. *Il. X.*, 337. SOLAN. In Homero est *λίσσομαι*, non *προσπίπτων*. Sed an & *προσπίπτω* cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἑκτορ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλεῖα; nam *προσπίπτειν τινι* cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. Πρὸςπίπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς γόνυ. *Ibid.* 737, — πότερμα προσπέσω γόνυ; deinde Androm. v. 537, Τί με προσπί-

πτεις, ἄλιαν πέτρων, ἥ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιττουσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. ellipti τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σῶν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non monstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem excipit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. II. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ' αὐτῶδ'. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in S. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis amicū fuisse probat, non *amasiū*; qua de re ad 'Ep. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89, ἐνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) II. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parafrasi nōmīum recedunt. II. N, 246, θεράπων audit; & 295, τοῦ ἀτάλαντος Ἀρηΐ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολογίῳ Ἄρης πόλεμόν δ' ἐμέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγροὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντος Ἀρηΐ dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod anasim huic scurras dedit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμόδιου ἄρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀσπῶν μέσος πολίτης ἐμυστὴς ὢν εἰχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de his opinionem. Quod Thucydidēs autem de statuis rericet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuæ. Rogante quodam, quodnam es-

fet optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum iudico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud Philostr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς περ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemsterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141. l. 3. Ἀφείλετο) Propter phrasews raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. REITZ.

ibid. Ἔσθικε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν Alciph. I, Epist. 30 f. Alia simil. Hemsterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἡμεῖς μάχεσθαι δεῖται. Locus hic in posteriori parte paulum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἡμεῖς μάχεσθαι δεῖται, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθε δοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλλή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα Ἀχμνος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι. Sed vesci iube velosibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur est & fortitudo. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρῶτας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἥσδιον ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἐπίνον, ὥς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, δ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi

Lucian. Vol. VII.

Gg

& minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellant. IENS; ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet, sed etiam &c. Exempla quaerenda. GUYET. Ienius transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula si post ἵστιάσει, unde excidit, quia eadem literae ipsius voculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a primâ luce pugnare oporteat. PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen καὶ ἂν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularem coniunctio, quasi tu dicas, non est aliter; sed. Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθύς legamus καὶν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Homerum πρότερον ἡμᾶρ κ. τ. λ. GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et Iens. ad Vit. Austr. § 6. REITZ.

ibid. "Ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur. GUYET. Et ego malle abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶν εὐθύς. GUYET. Idque omnino recipere, si vel una ed. praeiret. Et parum abfuit, quin vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. Ὡς περ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. l. 6. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstiruram diversitatem. GRON.

ibid. Ἀξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπεραſπ—. *Anon.* SOLAN.

Pag. 144. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere Alciph. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita poſt ἂν Phalar. Epist. 38: ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπέειδεν. Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniciebat Geſner. Faver huic coniecturae lectio Iuntinae; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus iam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρασίτου praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοſόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Geſnerus, vulgatam minus recte habere; & niſi Iunt. ſuccuriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοſόφων βίον, recipi potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. l. 2. Οἶονταί. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὃν οἱ ἄνθρωποι οἶονταί περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde ſequuntur, εὐροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθῃ. GESN.

ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. § 56, οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem huius diſſertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Paraſ. BOURD.

ead. l. 11. Ὡς τε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοſόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere? quī ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdus ſit, quod dicet) alius quidem in cauſa ſedens ut iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero &c. GRON.

ibid. Φιλοſόφων * περὶ) Hic deſunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Geſnerus credidere. Quare diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecutus, abundantia commentata delendo, & interrogandi notam addendo: ſenſuſque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰσπράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρεσίον
G g 2

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότων τὴν τάξιν. Alciph. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπραττέται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant*. Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπραττὼν ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans*. REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. I. Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημῶν. c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. l. 14. Πάντως) Quod orae A. W. adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc Dial. Paras. c. 12 & 39 m. &c. Item Epict. Man. c. 29, alique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὥπλισμένους) Philolophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, voculas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὥπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. pag. 78. Quare commaribus additis, quae in edd. aberant, lectori succurre non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιδότας) Miror, nihil hic varietatis quaevisse, nihil emendasse Solanum, cum δεδιδότας legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Miss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τιμι) Τινα adscripsit. Gesn. Et quia *Iunt.* quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum *τιμι* pro ὑπὸ τινός, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro de *Ambig.* Tit. Dativ. Nam *scriptum*, dictum est mihi, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσπον additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui afferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis &c. Herodian. I, 2, 9, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεία. Nostrium Iov. Trag. c. 7 pr. ἀριστὰ κεκήρυκταί σοι, & similia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem reposuimus ex edd. S. B. 4. & Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418, — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. Alciph. III, Epist. 28 f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο. Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀποίσεται) Lege ἐποίσεται. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA GROZE.

ibid. καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera infilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν s. exilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum φθιγῆσαντας, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὖρων ἐπασχεθέντων. GESN.

ibid. Φθινύσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Gefnerus emendabat Φθινύσαντας. Recte, credo; nam Φθινέω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniat. REITZ.

ibid. Φυγέσας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσιον) Vid. supra ad Δίκ. c. 21 de anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Legē, me auctore, aut Κρείσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιος, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιος hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum: Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam anulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὐ μοι τὰ Γύγως τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κρείσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. l. 11. Δορυφορίας) Ad satellites regio respici, non est quod dicam. Sic Δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. l. 7. Αἰσχυριον) Mallem αἰσχροῦ, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. l. 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam & superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepfit, largius cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum imprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Παρασίτη pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeteriaculari, ultra iaculari, adscripsit Guyet. Omissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adiaculari, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse *iuxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumtu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumptum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe desco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedicata opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γὰρ μὴ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἐθ' ἑλοιο) Ven. utraque ἀν' ἐθέλοις. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Σὺ δέ με — διδάσκεις) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod Fl. habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipienda formulis inferi solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδόναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homerici versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus serm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 1. ΑΝΑΧΑΡΞΙΣ) De Anacharsi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σκν. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasis* inscriberetur a pristinis interpret. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni assueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpreto ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripserat Solanus, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maittair. de Dialect. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὗς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλέους adducit. Verum non adeo me movit solius Iunt. auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἑλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἦν ἰδού) Καὶ νυ ἰδού. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nostrum Ἄναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδού tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallet ἀλλ' ἦν ἰδού & ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδού vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πῶς ἐκ βίας ἀλοῦσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, Afm. c. 23. Et ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. Long. Pass. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. l. 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπληροῦντες) Conf. supra Μισθ. cap. 17, & Ζ. Τρ. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγγέλους) Vid. supr. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγγέλεις, non ἐγγέλους. At conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμούνται τε ἀλλήλους. Sic Mf. non ταραττουσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subiicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & flavescit haphē. Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti iam pridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμούνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττουσί τε — πάττουσι. Polyaen. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primo prehendit, &, ut possit firmius prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὀρυγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërentur, non licet; verbo; ipsam caveam. GESN. Πάττουσιν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum ταραττουσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminarione sequi consultum duxi, etsi v. paragogicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμούνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, in cavea prensant se invicem, & — spargunt; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Αφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὀλισθόν) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiective accipiat, & lubricum, lubricitatem significet: ita compositum

εὐόλισδος adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὀλισδον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ὀλισδος, πτώσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ὀλισδος, — ὁ ὀλος καταπίπτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρθοστάδην) Triā erant apud Graecos certamina, pancratiū, palaestra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annot. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auditione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 9. Ἐγκονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. GESN.

ead. l. 12. Μανία) Θανμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27 C. SOLAN.

Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνὰ ἔμει δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαβεῖν, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσαμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἔμει δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαβεῖν, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατιθέναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. Fab. 8, σύ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39, δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciphr. I, p. 200, τί με διαθήσει, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meursium. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπρωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλι-
μένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

ead. l. 4. Κέκλιμένον) Conf. supra Afin. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, ad eundem Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὄνευον ἀναδού-
μενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos
ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita
commentatur: — Ἀνακλᾶν hic non est, quod Vossius & Portus
putarunt, frangere, verum sursum attollendo convellere & edu-
cere. Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thu-
cyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακλᾶν machi-
nam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam attollunt,
& avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed infle-
tendi & in altum tollendi significationem habet. Arist. Meteor. I, Ep. 3,
ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θῆαν τῶν κυκλω-
συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272, (i. e. hoc
loco) ἢ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Haec ille
optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα tabel-
lae plicabiles ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de
saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus ta-
men reddidit frangenti.) Ita ἐπικλώμενον inflexum signif. pro
Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & fractum, Tox. c. 20. Est
autem ubi multum differat, reddatne per frangere, an attollere,
sursum flectere; nam e. c. crus, brachium, cervicem frangere,
aut flectere, quanti interfit, quis non viderit? Interim non ne-
go, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eluden-
dum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνα-
κλᾶν remanere, quatenus impetus eius refringitur, sive po-
tius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, ista sursum
aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte
vocat radorum lucis inflexiones per vitra contingentes. In-
terim male reddideris arietem frangere, pro avertere. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείῳ) Nihil mutare FL. appinxerat Solan. An ergo
ἐκείῳ quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, &
vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάσειν) Aliter & rectius Aristoteles Rhet.
I, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πῶς
καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρωδρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν,
παλαιστικός· ὁ δὲ ὄσσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legendum, ut in

rec. edd. fit, *πυκτικός*.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατια-
στικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad
Δημῶν. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμαῖς) Oratio non satis perspicua: si enim alia
loca intelligit per *γυμνάσια*, quid opus his? Sin vero nova *cer-*
taminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenset, quod cum
Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit.
SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi *πυγ*—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V,
18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 oc-
currat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi *καὶ*
Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶν. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim
in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in
gratiam Herculis & ad *Nemaeorum exemplum ex aprio* factas;
tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμέας κα-
τὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὧν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρα-
τήσας ἡμαυρώσεν ἐκείνον, ὥς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite er-
go & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίνων.
Habuius non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit
Vinc. Obsopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sa-
cerdotibus ne verbum quidem: *ἱερῶν* inclinatur a recto *ἱερός*,
id est *sacer*, non a *ἱερεὺς*, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debe-
bat: *poma Deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar *μῆλα* hoc
loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & apud Max.
Tyrium sermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epi-
gram. eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhaeus*, qui erat Apol-
lini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma
ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias
in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλὸν ἐστὶν ἅπαν,
καὶ φυτεύουσιν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἀρας ἢ ἀχρεῖαν
τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδότες. Oves igitur, quae pasce-
bantur in eo campo non arato nec arboribus confito, erant
Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio
dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coë-
git Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris,
ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται
στέφανος, καὶ τὸν δάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μῆλέα δὲ αὐ-
τοῖς στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male
μῆλα poma intelliguntur, *μῆλέα* tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἀθλοῖς ἐκάλεισαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δ᾿ ὁφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἔστιν οὐδ' ἐν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη. Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpserit, & Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro additum) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Aufonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κρίνους, μῆλα, σέλινα, πίτες*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coro-

nis distinguit : praesertim infra, c. 15 med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κατίνου ἢ σελίνων*. Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. l. 1. Πανάθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας) Quid hoc sit, docet Meursius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academiam, quae Deo sacrae erant; Schol. Arittoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare folis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemsterhusius, videndum P. Burman. Z. Καταβ. Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1, Panathenaicum oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, velle Plin. XV, 4, ex his moriis fuit. (sic legitur, pro μορίας.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumfisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορία autem Commentt. ad Poll. seq. 242, ἡ δὲ ἱερὰ ἔλαια, μορία. Hesych. vero ibid. adductus: Μορίας ἔλαιαι ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.*

ibid. Ἐκ τῆς μορίας) Hesych. Μορίαί, ἔλαιαι, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11, πρὸς τῶν ἀντιπάλων. REITZ.

Pag. 162. l. 4. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum imprefsis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) Solanus ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine I. indicarat; non tamen πρὸς delebat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil mutato, quia supra cap. 9 in πρὸς consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

ead. l. 7. Θαιμάτιον) M. & Fl. *Θαιμάτια*. Fortasse *Θαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εύχ. c. 12 pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit Solano. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. *καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πᾶν τὸ μέγεθος σώματι*. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. *μικροῦς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν*. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V, c. 10 med. *ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαράων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος*. Et sic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, *καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα*. Interim de statura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, *μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος*. Et sic de *mensura* s. dimensione *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrarem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de *Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑπωπιάσι) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, *ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου*. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obs. Philol. p. 142, probatque *ὑπόπια* esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lorumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. *μηδέποτε*. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκισθεῖν) Ita M. & ed. Fl. rectius, quam in vulgaris, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἀν' ἀριστα πάλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praefereantis vulgata potiorē arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τῆς potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicitur is, qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τῆ) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τῆ. Idem Anonymum coniecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διεξιμι. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Πρόκειται ἀγῶν) Sic τὸν προκείμενον ἡμῶν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὅπταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὅπταν aequē cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθης. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέδανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕτως φυλή ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μὲν. Diod. Sic. III, c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur saepe perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando & ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ.

Pag. 169. l. 6. Πῖλον) Haud suo loco νομ οἰκοθεν sita est ; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vir. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἰκοθεν, si cum L. Bos de Ellipsi. p. 216, verb. Ἀπιέναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὠτιπερ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγορτος) Canis fidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis *Vet.* quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Tim. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, quī Solanus noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξης ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξης, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemsterh. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου καταγωγῆς. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunxit. Immo vel simplex μὴ & ὅς μὴ subiunxit. iungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσης. Noster mox c. 18 f. ὥς μὴ περιπλάξῃς &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσα, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β. c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam obiiciat, post ὅσα intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσα adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Lucian. Vol. VII.

Hh

Pag. 171. l. 2. Οὐδὲν — ἀποκρυφαίμην αὐτὴν) Non audis Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινος construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisca heroës fuerunt; a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφθω) M. & editiones fere omnes. Sed Veneta utraque ἀναγραφείσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκοῦν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paraf. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. Τρὺς ἐπώνυμους) Hesych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἦραις, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessel. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπώνυμους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονες ἄνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἰππευ. Tetz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακόψης) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatiores quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἐν ὀρέψης, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἐξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Oik. cap. 18 f. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. L. 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro *alternis vicibus*. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16 f. vel *deinceps*, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκ οὖν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω, docet per vias significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διόκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & auctorem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. reum; vid. tamen exempla pluscula afferentem Iac. Elín. in Obsérv. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Garakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε Διόκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἦν δέ τις ἢ προέμειον εἶπη) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προεμίμων καὶ παθῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ δεξ. ubi alia similia dedit I. Elsner. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διαλείμνα, βέλτιον παρὰ πολὺ γίγνουντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνουντο, vel μετακοσμοῖτο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπία ἔστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλέπτοιτο legendum, praecessit enim ἔστι. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrium in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται & alibi ἱερῆια θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

ἴφ' ὧν M. & Fl. ed. melius, mea quidem sententia, quam ἄφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quod vulgatum ἄφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινόμενοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatum ἄφ' ὧν — γίγνονται defendendam afferrem Long. Past. II, p. 61 ed. Wech. ἀπώλετο ἡ ναὺς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciph. I, 29, pag. 120, βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65, in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo affero, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis demonstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἦν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἶρεται ἀπ' ἐμοῦ, auferatur mihi, sed αἶρεται ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. auferetur mea opera. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur a te, cum ὑπὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Vide Iensl. In omnibus libris nostris mendose γίγνεται, cum sequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. *Γίγνεται*) Facile largior Iensio ac Solano, γίγνεται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forsan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse Iensius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wessl. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔβη διεφέροντο, καὶ — ὑπήκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24, εὐτενότερα

γίγνονται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνεται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο scriberem, quia γίγνονται dedita opera in plur. videtur constitui se, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34, πολὺ ἄμεινον χρῆσιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω indeclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat Wessel. ad L. I. c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Asin. c. 10, πληγὰς ἔτι πλείω λάβης. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Aristae. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπόκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰσθός. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν ποιῦτον — σκοπᾶν σεαυτὸν. Sed aliud eiusmodi vidimus in Zeux. c. 7, περιβαλε — καὶ ἀράμστοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. REITZ.

Pag. 178. l. 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, ut admonet interpretes Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Videndus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

cad. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra 'Ev. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemst. Adde 2 Vef. Hist. § 36. REITZ.

Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere εαυτῷ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paraf. c. 8, & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro Ἐμαυτῷ 1 Ver. Hist. cap. 6, Asin. c. 13 &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

cad. l. 13. Προρρήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Οἱ δημοσίαι &c.) Οἱ δημοσίαι πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλαις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι, leges, quae maiusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In ed. Flor. legitur; μεγάλαις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mf.

vero, *μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι*, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeunte Mf. illud *ἀμα* eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba *ἀμα γεγραμμ* — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus *ἀναγεγρ* — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac proprium veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen. Res notior est, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragedos Solon, qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. l. 6. Κράνη — κεχηνότα παμμέγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. l. 1. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνοιτο) Hic certe eodem redit, *γίγνοιτο* cum W. legas, an *γίγνωστω*. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose *συννευκότες*. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδ' οὗτοι ἐμμελετώντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index demonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum *εἶσι*, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaci

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Past. III, 110, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, & Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονό-
τερα γίγνονται. REITZ.

Pag. 184. l. 14. Ἀργόν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, & Lu-
cian. Μοι. Ἑγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργός dici-
tur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰδρῶτί τε — ρέοντα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7,
ubi ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτῳ editum cul-
pa operarum) haec verba afferens scripsi ῥέοντα, quia sic
legebam in *Iuni*. (etsi male ῥέοντα typis in ea descriptum,
quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ρέοντα
habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent.
Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ρέοντα. Est tamen
apud Homer. II. Ψ, 367, χαῖται δ' ἐρράοντα μετὰ πνοῆς ἀνέ-
μοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινουκτο, ἔσειοντο. cumque
Stephan. etiam ex Galeno afferat ἰδρῶτι ρέομενος ὁ νεανίσκος,
quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, iam
omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l.
d. id activa sive transitiva potestate, accusativo iunctum ha-
buerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione ac-
cusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum,
etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater
apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et
plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1
Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ
ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gesne-
rus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile
esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat au-
ctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποτα-
μῷ ῥέοντι οἶνον ὁμοιοτάτον &c. ut similitudo referatur ad spe-
ciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ρέοντα, in-
fra vero intactum sinat c. 38, ubi αἵματι ρεομένους quoque ha-
bemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ.

ibid. ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ρέοντα, quod
hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰστ. α, cap.
7. SOLAN.

Pag. 185. l. 2. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad
Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Εἰς χεῖρας ἔλθειν) Phrasia apud Historicos obvia,

aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantis. Contra in minorem etiam partem Long. Paft. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἔλθειν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἵναί de proeliantibus habuimus 1 Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἐμφυχον) Cum εὐψυχον invenirem in I. neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμφυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὐψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgaram prae lectione Iunt. servandam existimaui: nam etsi εὐψυχον primo adspectu blandiri queat, tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολάυντες) Cum ἀπολάμποντες fit in W. possis etiam ἀπολάμποντος conicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pascit apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Διευκρινάοντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διαλθεῖν περὶ Σαλαμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 &c. Dion. Hal. Περί συνθεσ. ὀνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κἀκείνη διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermot. c. 7, διευκρινήθεν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύνοντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispescit, etsi id in varianti. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi Fl. more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδού) Μὴ ἐνδιδούη legisse videtur interpres; sed corrupte. Το ἐνδιδούη participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδάω facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν annique posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aequae ac διδούς, οὔσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. l. 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέαι) Pro τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέαι) Τάφρον, fossatum, scamma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina ed. & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Mf. Gr. W. & edd. Fl. V. 2. & P. In aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, habebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χεῖρ.) Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant, (v. ἄλτρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἄλτρες usum illum praestantes, rescribere iubet ἀλκῆρες, quo perrica designatur, qua saltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem uentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrassent in ipsa iam saltus micatione, post tergum reiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum iuvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mercurialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem Fl. scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid. Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto, REITZ.

ead. l. 16. Χαλκοῦν) Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. Eustathius aliter describit ad Il. B. Βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κατὰ τερας ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλον scribit; quae vox an & alibi reperiat, nescio. Homeri utique locum respicit Il. Ψ, 826, ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. l. 4. Ἀνὰ — πύρρῳ) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναρρίπτουσιν.) In ἀναρρίπτουσιν iam conyerterat Solan. Sed quia & ἀναρρίπτειν invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουµεν. Et L. V, cap. 103, ἀναρρίπτουσιν. REITZ.

cad. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2, & scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλείον esset mutandum, quod Solanus non attendit: nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Asin. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

cad. l. 16. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. l. 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχέμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

cad. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψυχεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρώτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaubon. observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Ἀποσµᾶ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adseripserat ἀποσµώμενον. In notis vero eiusdem male ἀποσµαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

cad. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ δὲ ἂν ἔλη ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύναις necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύναις legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλη εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ.

cad. l. 9. Συγκεκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκεκροτημένη, equitatus exercitatissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim cogendi & colligendi significatum, apud Herodianum frequenter. Sed & componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Past. IV, 127. (135.) Et πεπηγυρῆς παντοδαπὰς συνεκρότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκεκροτημένον legere possis, i. e. robustum, ut Aret. Capp. I, c. 5 post med. αὐτέοις οὕτῃ ἵππος — συγκρατέει τὰ μέλη, iis neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ.

cad. l. 10. Λευκόν) Miror, si Lucianus λευκός scripsit, addit

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

· Pag. 191. l. 5. Ἔστι — ὁπότεν) Ita W. & Fl. Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

· *ibid.* λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt; ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

· *ead.* l. 14. Περιπλέξῃτε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

· Pag. 192. l. 5. Ὑποδείξετε) W. recte. In impress. ὑποδείξῃτε. SOLAN.

· *ead.* l. 6. Τὰς πανοπλίας) Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatralli confer, si lubet, TOX. c. 9. REITZ.

· Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Forſan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectionem Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοῦς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

· in Schol. col. 2. l. 9. Τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppeditabunt Harpocratio, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέρρον· similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerrae*, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγρῷ Φερικράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

· Pag. 195. l. 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

· *ead.* l. 10. Παρεζῶσαι) Ita W. & Fl. In impress. περιζῶσαι. SOLAN.

· *ead.* l. 12. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖν) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. *de re milit.* Novell. 85. Legend. Synes. Epistol. 107. BOURD.

· *ibid.* Μὴδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Iov. Conf. 11, οἱ ἀνθρώποι δέον τῇ εἰμ. δύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciph. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πόλεμοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Τοξ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Αὐθαρέτως) Non agnoscunt W. & ed. Fl. Quin & Cod. W. συμπολιτευμένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

ead. l. 6. Φεῖδσας) In M. & impr. φείδσας, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμεινόμενοι — τὰς ἀλλὰς) Eodem modo unitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessel. No. 17 pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed dispensantibus. REITZ.

Pag. 197. l. 1. Ὅσῳ τις) Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ἰδρας μῦθον) Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam fabula Aesopi erit, quam ille finxit, scripsit. Fabula de Aesopo autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, Aesopus ludens. Sed fabula vulpis, hydrae &c. idem quod de vulpe, de hydra; quia nulum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non a sed de quibus fabula est composita, apud Long. Past. I haud longe a fin. ἀρχίσαντα τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque, quae vulgo de Aethalide dicuntur. Sed & sic Aristot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam s. tragoediam de Oedipode, (etsi male τὸν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πύρρι καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmuriensi ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, ut in igne & ligno usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, εὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρὰς οἰμαι τῆς βίτης ἀναφύετο, ubi Latina habent, neque enim ab alius alia radice productum fuerat. Neque enim in ellychnia id procedit, quod

potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρόν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam; ut flatus non exstinguat: ῥίζα autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. l. 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia: W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. τοσούτους) W. & Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑμάντου — ἀποδύσαντες ἴδντε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1 notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάζεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. l. 11. Τί ἀν' πάθεις) Et si supra non semel habuimus pro quid facerem? vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4; adde Liban. Epist. 730 f. μὴ σὺ τι πάθης ἀβέλτερον, ne quid committas illiberalius, (licet numerus epistolar. male inscriptus a Wolfio; Epist. enim 731 aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, quomodo affectus fueris, id est, nonne mirareris? Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam quid faceres aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio quid diceres, ad sensum accommoda non displicet. REITZ.

ibid. Ὀρτύγων) Certaminis gallorum meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; Ἄλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτηρόνων) Plinius scribit, Pergamis omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium soles mniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis facitari coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petrus ad LL. Att. I, 40, f. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vasser alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. l. 2. Μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν) Recte Mf. μὴ δὲ ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχερούς. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: sic non male interpretes, sed male vulgati sensum μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante διαπυκνέοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσασθαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET.

ead. l. 17. Συνῶθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 201. l. 2. Ὅρας μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurs. Gr. fer. Nost. Δημῶν. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγομένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2 Tuscul. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι ρεόμενους) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι ρεόμενα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπαπθανόν) Exemplum huius rei in ludis illustre visum apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. εἰκ. p. 817, in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαπθανόν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venetae editiones. L. ἀνασταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθέμενων legisse videtur interpretes, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, hostibus imminuentibus. Sed Gesn. illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessel. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si pressè ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ.

ead. l. 15. Λυκούργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. l. 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniiicit δὲ pro ὡς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectioni aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive feculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obiop. misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Recte Gesnerus, aetatem certaminis iam egressus, dedit. Testimonia ex Luciano Hermot. aliisque attulit Steph. in Thes. Nostrum autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui *supergressus est tempus statutum*, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. l. 44. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubi vis. Et quamquam adpirate interdum alibi in nonnullis Luciano edd. inveni, item in Scholiaf. tamen frequentius laevigatur in edd. optimis, & sic etiam derivatum ἐλλεβορίζω Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hemsterh. quia Iustinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciano manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) M. & Fl. ed. Sed in Mf. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκομένους ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem Fl. lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, εἰσικας — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκομένους εἰσικας vitiosam esse, cum &

fic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ εἶνε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Past. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἔφεσαν ἐλαοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastæ stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταρχήναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀποώτερος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. l. 1. Ὀμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἀδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* τὰράττω, vel ατάρττειν. COGN.

ead. l. 7. τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat I. Elsner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἐμῶν χάσμα μέγα ἐστῆρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque naturalia Diū Patri dicata est, qui DIVES, ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris*; & Laet. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In Fl. αὐτῷ est sine iota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem eum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50* ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακῆα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33.* τὸ τοιοῦτον ὁμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praeceffit ibi. Eod. vero *Dial. c. 26.* τότε τοίνυν τὸ πλῆθος ubi plura dedi. Adde *D. Sic. V. c. 72.* τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων. *Aesop. Fab. 2 f.* τὸ γένος τὸ τῶν ἀστῶν, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἑρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan. p. 162.* Vid. *Maitt. de Dial. p. 75.* Si quis iam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor. Dial. XVII* med. SOLAN.

Pag. 208. l. 1. Κωκυτοί) Κωκυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, *Odyss. K.* ex Stryge manat, de quo *Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.*

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχερουσία λίμνη προῖκεται, quodque est gravissimum, praeiacet *Acherusia palus.* Sic interpretes. Sed scribendum ut *Mf. πρόσκειται, Acherusia palus adiacet.* GRAEV.

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron,* carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.*

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. *Mf. Gr. & L. προσκ—.* *Edd. προῖκ—.* *I. & V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδελφιδῶν τοῦ βασιλέως Αἰακὸς ἐστὶ) Iam notaverat *Cognatus,* *Aeacum* esse *Iovis* filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem *Iovis.* An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis,* nec *Aeacum & Plutonem* facerent patruels, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa *Graeca* vox debuerat eos admonuisse. GRON.

ead. l. 9. Αἰακὸς) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin.* *Iovis* filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos & Rhadamanthus* ex *Europa,* uterque *Cretensis,* hic *Lyciae* rex, ille *Cretae.* COGN.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) *Cerberus* a poetis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

Lucian. Vol. VII.

ii

ibid. Κάρχαρος) *Asper. κάρχαρος*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurs. REITZ.

ead. l. 12. Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Vertunt, *allatrans, territosque in specum redigit*. Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *ictu* vel *hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλω) Asphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque, manes eo velci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὀνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adscripserat, *ὀνόμασται* Florentina recte, &, ὃ in contextu deleto, ὃ repositum: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεσται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsā id ipsum voluit, ac calamus aberravit: nam *ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pag. 209. l. 1. Ἀλκηστis) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan. Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν. Paraf. c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & supra 1 Ver. Hist. c. 7 &c. Alciph. III, p. 372, Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει. Et sic Plut. Themist. pag. m. 113 F. Aristoph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐριννύες) Male vertunt Ἐριννύες, ποινῶν, Furiae, poenae. Cum sit, *Erinnyes, Furiae*. GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰτὶ) Licet αἰεὶ pro αἰ pro potius poetikum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἰνεκα pro ἐνεκα vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. infra Philops. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χῶρον ἐκτέμνουσι) Non quidem vitiosum, quod *l.* habet ἐστέμνουσι, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79 f. ἐς ἄλμυρ ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς με ἀποβλέπει habuimus apud Nostrium vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20 &c. Alciph. III, p. 450, Verum & eandem praepositionem reperi quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31, ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hist. cap. 4 m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα. Thucyd. VII, 51, πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον, & c. 50 pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίνης. Long. Past. III, 117, εἰς μάκρον εἰσήλασαν. REITZ.

Pag. 210. l. 2. Καίόμενοι) Quis? vide not. ad Men. cap. 14. SOLAN.

cad. l. 3. Ὑπὸ γῶπῶν — πάντ.) Homer. Od. A, 581. SOLAN.

cad. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε) *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interprez. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum αὐτός. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε, *Tantalus in illa ipsa palude succus stat*, quippe qui mediis sitiebat in undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

cad. l. 5. Αὐτός) Praeter G. etiam L. SOLAN.

cad. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in Par. ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim Luciani est, homines *mediae* cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

cad. l. 10. Χαῖς) Ea de re iam supra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hicc. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγυζομένοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et West. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

cad. l. 15. Ὁβολὸν) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore triquetrum.* Hic nummus *δανύκνης* dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, utrum admittatur, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.* REITZ.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

ead. l. 4. Πορθμία) Πορθμεία. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμίον pro paulo scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενοι τὰ πορθμία. Et Dial. XXII pr. ἀπίδος— τὰ πορθμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. & Fl. πορθμεία. Item Cataph. § 18, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορθμίον & πορθμείον dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμείον, ait, apud Nostrum nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissentum Grammaticorum, Hesychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Eschaici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς παυστάτοισι λούσω. COEN.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίας referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. poster, Forsan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κύνες ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδούνται) Hoc praetuli, quia est in edd. posterioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epict. Sent. 24, ἐπὶ πλατείᾳ κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed καλινδουμένοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et κυλινδεται Aristoph. Vesp. 490, aequè alibi. REITZ.

Pag. 212. l. 8. Εἰ λάβοι φωνήν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (214) ubi ait, εἴποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσει) Φησὶν interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἶχ' η μου) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermissio exemplo, Bergler. ad Alciph. p. 172. GESN.

Pag. 213. l. 8. Εἶνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in P. tamen usitatorem orthographiam ἔνεκα invenirem, in I. εἶνεκα, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrium invenirem, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβόση) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοᾶν rescribi volebar. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβόσησας δὲ ἀβρόν. & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque ἑαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ὅ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgaris legitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo evenisset. IENS.

Pag. 214. l. 3. Ματαιίζοντα) Aliter legisse videtur Suidas, nempe ματαιίζοντα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαῖζ — legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὐρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιίζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιιάζω attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι πολλόμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. ἢ τί) Sequor Venetas, ἢ τί numquid, pro ἢ aut, scribens. REITZ.

ead. l. 9. ἢ διότι) Fl. ed. cum plerisque aliis ἢ δ. Ven. 2. & hic & supra ἢ, quod magis probō. Sed hic I. quae prius ἢ etiam habebat, ἢ δι' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic Pnt. c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte Fl. ed. Reliquae περί. Qua de re iam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. Asin. c. 22, & quae Hemst. habet ad Halc. c. 2. Quare minus forsitan re-

ὅτε περὶ τὸν βίον reliquimus in Piscat. cap. 25, cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. Τους πότους) Nihil variari in hac scriptura, notabat Solan. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. Διψῆν — πεινῆν) Διψῆν & πεινῆν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristophan. Nub. 440, Παρέχω τὴν πτεῖν, πεινῆν, διψῆν. Phryn. p. m. 18, Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi & hic, & Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. l. 7. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία* διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem laebefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέθειν dislorquere, corrumpere. GRAEV.

ibid. Παρατρέψει) An παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρίψει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶω notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spathae textoriae ope subremem intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur, σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum porumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud bathrum tota detruunt patrimonialia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Nep. 55.

Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐπὶ τούτοις, *insuper*: non quo vehementer pròbem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέψει facilius concoquo, quam παρατρέψει. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebeens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *insuper*, pro fufe, bis aut ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumrus. superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in superposito monumento. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsan coniecere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. δεησόμεθα. SOLAN.

Pag. 216. l. 4. Ἐστεφανωμένος) Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omit- tendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. supra Μισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλόμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde-
retamus. GUYET.

Pag. 217. l. 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. II. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστελλόμενοι τινὰ δρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφορὰς; Peius id in ed. *Amst.* ubi συνειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχάω, si-
ve συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνει-
λαχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέ-
γω, colligo, carrado. Demosthenes in Midian, πολλὰ μὲν τοῦ

νυν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνειλόχα ὑβρίεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arcessentes lufus aliquem artificem, qui multos venteres casus, quos corraferit, narret, & in quovis funere identidem repelat.* IENS.

ead. l. 5. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem Homerus Θρήνων ἔξαρχον vocat, II. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo συνειλεχότα, ἀ συλλέγω. GUYET. Συνειληχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequae coniici posse dixerint συνειληφότα, edd. lectionem intracitam fivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; lenfui tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit lensius in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Afm. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἑλλην ἐκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobiani tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurs. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli fastitabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. Pers. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἰθαλόν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Afiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obli-
nentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρεῖ) Lege ὑάλῳ περιχρεῖ, seu potius περιχρεῖ, id est, *vitro incrustat.* Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpretes, *adipe suillo oblinis.* MENAG. "Υαλος magis Atticum esse, quam ὕελος, assentior Phrynich. p. 136, etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὕελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Magist. ὕαλος dixere Attici, ὕελος communiter Graeci. Περιχρεῖ autem vel περιχρεῖ pro περιχρεῖ malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo περιχεῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopicibus ait: περιχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον ac deinde ibid. αὐτὸς φρεῖ

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ περιχεῖσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν ὕελον nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45, monet Wessel. coniciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn. existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani περιχρίει aequae satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquefcit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmitus, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas lamine lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum, quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. REITZ.

ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Τάλη) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V. H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca aservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permanent diuturna corpora. Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I, 140. Fl. ὕελῳ. SOLAN. Suillum adipem interpretationis antiquae facessere hinc iubeam equidem. Neque tamen vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περιχρίει notionem. Hesychius non tantum ὑαλὸν & ὑαλόν λαμπρὸν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid similis vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas Laccas vocamus? & variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodori Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circumfuso condidit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hypotyp. 24, p. 184, (monente P. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. 'Α.μισθ.) cum antea illic fuisset non constet. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένην χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νόμιμον δ' ἐστὶ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑπόθεκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρσις ταφῆς. Ubi Wesseling. plura in hanc rem ex Stob. Sermon. 38, Herodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. l. 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Καὶ γὰρ) Homer. II. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὐπὼς) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 1. ΠΗΤΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius extat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiastes & Marcilius, eum sc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν extat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) servivisse dicitur. Naukratites autem Pollux. Philostr. 592; quamquam Ἀρδουέννας σοφιστὴς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾶς &c.) Ἐρωτᾶς, ὃ μαιράκιον, ὅπως ἀν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. Sciscitaris, adolescens, quo passio Rhetor evadere, & vultuosissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeri possis. Sic interpres. Sed in Mf. est πάντιμον ὄνομα, verendum, illud & quod ab omnibus calitur nomen. GRAEV.

ibid. Το σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα: sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON. *ead. l. 3. Πάντιμον*) Ita Mf. Gr. L. & ed. I. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praefert, ex I. & V. 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem reedit, numerum edd. potiore sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδυνα μὲν Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipse voti huius compos iam πάνδημος sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαγεγόνῃται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετῴων τὴν φιλοσοφίαν ἀκτούτου παρονόμασται, καθ' ἣ καὶ αὐτὸς μιμεῖται δεῖν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ τάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικὰς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστήν, καὶ τὴν σοφίζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. l. 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Δόγῳ) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemsterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corripiebat; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνίσταντα, *corradiemem*, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferam. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamē credo; qui lubens admisissem correctionem, si ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. l. 1. ἱερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Basf. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλία. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. ἱερὸν αἰ χρῆμα τὴν συμβ.) Rurfus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοῖνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλῇ. Long. Past. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφὸν τι χρῆμα ἦν γένος βατραχῶν. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοὶ) Ἄκουε ἐπ' ἐμοὶ iunxit Birkheimer. ver- tens, *audi ex me*: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοί, *quem tibi commisi*. Sed rectius Gesnerus cum Benedi- cto τὸ γὰρ ἐπ' ἐμοὶ iungit, pro κατὰ τό γὰρ, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eo- rum auctorem nominat; Ὀρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac dif- ficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχεῖα εὐθὺς τῆς ρη- τορικῆς ὁδοῦ, & τάχιστα — τῇ ρητορικῇ συνεῖναι itidem ha- bebimus. REITZ.

ead. l. 16. Ἰδρῶτος μεστὴν) Hesiod. Ἔργ. 290. GUYET.

Pag. 222. l. 1. Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellipi. p. 108 vertit, *alioqui — differretur*; cum ante verbum esset, *siquidem differi- mus*. Sed Gesnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰσπῆλατον καὶ κατάντη) *Facilem & acclivem* red- diderat Birkheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *pronam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod Ges- nerus per circuitiorem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vul- gato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νῆ Δι', εὐωχίῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τῆς ἐτέρας ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatem, & commodita- tem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perveni-

re discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos &c. Marcilius legit κατακείμενος ἄκρονος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχῆσαι κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὅποιοι &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγε φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποιοι &c. & eadem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποιοι &c. ac passim. LENS.

ead. l. 10. Ἐκπνους) Ἐκπνους, ut ἄκρονος, ἑκδικος, ἔκνος, & id genus alia. Sic paucis interiectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Et pag. 440, ἀπονητί. MARCIL. Ἐκείνους) Ante Benedictum iam Fl. ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἄκρονους. SOLAN. Ἐκπνους, ὅποιοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνους est, qui non respirat, δύσπνους, qui difficulter: sic ἄκρονους, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἄκρονους, & deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. GESN.

Pag. 223. l. 2. Πρὸς Φιλίου Διδος) Et si supra Tim. c. 1, δὲ Ζεῦ φίλις necessario additur; hic tamen Διδος cum Fl. omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepsit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11 fin. ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet Ζεὺς. Aristoph. Acharn. 730, καὶ τὸν Φίλιον, quod cum Scholiast. ibi exponat τὴν τὸν φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Διδος huc irrepsit. REITZ.

ead. l. 4. εἰ γὰρ) Ἡ γὰρ, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ.

ibid. Ἡσίοδος μὲν ἄλλα φύλλα) Hesiod. Theog. 30. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi ἐσται, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in Demon. vita c. 14. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡδὲ) Conf. supra Σκῦθ. c. ult. versus fin. So-

LAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἥδη saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, *Λυσιμάχου ἥδη βασιλευντος*. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. l. 2. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro *pagari*, *pagare* regionem, etiam supra Alex. c. 46, *γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεισθαι*. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. *Διανύσαντας*) Sic l. & V. 2. melius, quam quod in reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, *ἐλάσαντας* mutes. SOLAN.

ead. l. 10. *Αὐτίκα μάλα*) Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vapo ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mentores sui. Inter fines occidentales Persidis & orientales Aegypti interfunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

ead. l. 17. *Κέβης*) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur *Ἐβδόμη*, *Φρόνιχος*, *Πίναξ*, auctores sunt Laërt. l. 2, & Suid. Sed praeter *πίνακα* nihil exstat. COGN.

Pag. 225. l. 3. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, in eminenti folio sedet. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de folio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῶ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista καθήσθαι ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad folium, sed ad situm loci; unde mox inquit, πρόσκει δὴ σὺ ἐραστῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ἐπιτάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῶ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea & Ida, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam capram Iuppiter iam adultus in sidera relulit, vocaturque a Graecis αἰξ οὐράνιος: huius alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid oprassent, id illis ex eo suppuilularet.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN. Τὸν Δία αἶγα φασὶ δρέψαι Ἀμαλθείαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν ἀπὸ τοῦτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἰ σου) Ut Συγγρ. c. 23, εἰκέναι παιδίῳ εἰ σου Ἐρώτα &c. Ven. utraque ἡσου, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172... qui in nummis formam eius exhibet. De Crocodilis etiam eundem vidē p. 175. Ac in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed affidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo insidet. Haud aliter ac circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Vaticana; & eiusdem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου, effigies apud Philostratum (Icon. I, p. 737, ed. post. p. 769.) traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis familiares notavit Heliodorus. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a Vespasiano in templo Pacis insigni quadam Nili e bisalte statua docet Plinius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi soliti, & quos alibi Νάνους τοῦ Νεῖλου dictos legisse memini, denotarent, (XXXVI, 7.) Argumento NILI XVI LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, per quos totidem CUBITA summi incrementi augentis se annis intelliguntur.) Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam & res ipsa inde luculenter confirmatur, & simul vocis πήχεις, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525, ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione, sive pictura, icone. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a statura. Philostrat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀνδρῶνσι, παιδία, ξύμμετρα τῷ ὄνματι. BOURD. Si quis inspicere velit Philostrati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πᾶνν Olearius, nihil ad explanationem huius loci desiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi dare Cubitos, cum Dactylos Idaeos Digtos vocare non refuge-

runt Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digiris docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ξύμετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *satōs* non male dici *Spartos* illos, σπαρτούς, Cadmeos fratres, diximus ad de Sakt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) *Ades.* GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo βούλομαι p. m. 31, ubi cum ὅτι τάχιστα recte seiungitur, uri & in ed. Lucian. H. & ego sic dedi, cum ὅτι τάχιστα iunctim exaratum invenirem in edd. P. I. S. aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, φωνὴν ὅτι μεγίστην. Aesop. Fab. 128, ὅτι πλείστος χρυσός. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα sive κάλλιστα, apud Aelian. V. H. II, 13, verius fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ἡ Ἀορνός) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri* petram Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obfessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, Ἀορνός & Ἀορνός scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. Ἀορνόν etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἠσιόδος) Hesiod. I'Epy. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. I'Epy. 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐνδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiant. Alias facile variari inter εὐνδρος & ἐννδρος, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ γε τοσοῦτό) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod Par. habet, fere usitatus est. Phal. Ep. 28, τοσοῦτον ἀπείχω. Item 42, & alibi. Epict. Sent. 78, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. Ael. V. H. I, 8, τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nott. Item in Tim. § 41, χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τὸ γε τοσοῦτον in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par. v* addere velit, nihil veritus *κακοφωνίαν*, cum & *π* sequatur illic, *τόγε τοσοῦτον παρνομήσομεν* enim legitur. Et sic *τοιοῦτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιούτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιοῦτον* & *τοσοῦτον*, prò *τοιούτο* ac *τοσοῦτο*, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. l. 6. Τὸν ποιητὴν ἐκείνον) Hesiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed *ἔπει* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἔπειτ' οὖν* legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ. proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. Ἐπὶ δ' οὖν &c.) Ἐπεὶ iam habebant etd. nostrae; sed quod Marcil. & *εἰ* scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim *ἔπειτ'* pro *ἔπειτα*. & paulo post *ἀν* receperim, ne illud repetitum *οὖν* difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ἀν) Ὁ οὖν L. In omnibus etiam, excepta l. οὖν. SOLAN. Ὡς οὖν) Quemadmodum igitur &c. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Ms. Reg. 2954 ὅ, τι οὖν, non male.

ead. l. 14. Ἐαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: *ἐμαυτὸν* legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpretes Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paraf. c. 8. REITZ.

ead. l. 15. Ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed *ἀσπαρτα* apud Homer. est, & sic apud Nostrium iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 Phal. cap. 8. Adde Parafit. § 24, ubi etiam *ἀσπαρτα* ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. l. 1. Ἀνδρῶδης τὸ βᾶδισμα) Conf. supra Tim. c. 52. SOLAN. Ex divisione Hemsterhuyssii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. Φήσει) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui sequens *κελεύσει*, & iterum sequens *φήσει* post *ἀπαρτίτητα* conferet. REITZ.

ead. l. 13. Εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἵωλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ βᾶδια μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἠγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράττητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: Inde te priscos il-

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, *per imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Cratæ, Nesiotaæ.* Primum vertendum *Hegesiae.* Ἡγησίας enim Magnæsius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita putavit Atticum, ut viros illos præ se paene agrestes putaret. At, inquit Cic. *quid est tam fractum, tam imminutum; tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lysiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum principem fuisse stili Asiatici, & corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριάντης ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκείνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησείον. οὐ δύναμαι δηλώσαι καθ' ἑνὲ καστον. Video arcem, & quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, & sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula. Dein legitur in M. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati supparet Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus vigeret, ex Thucydidis scriptis, quæ ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum brevès, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum lib. I de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quæ κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide Philostratum lib. I de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιὰς ἐργασίας) Sic infra ἱστ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probò. In impr. Κρίτιτα. Vide omnino φιλολ. c. 18. Quo loco rite perpenso paret, ni fallor, delendam esse coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοσ. c. 18 νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles statuarios *Critias, Nestocles, Hegias*. Hist. Nat. XXXIV, 19 pr. *Floruit* (Phidias) *Olympiade LXXXIV, circiter ccc nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuere Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias*. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: 'Ἦγιου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα I. Νεστοκλή. Critiam certe pro Cratete etiam habet Mf. Reg. 2954.

Pag. 229. l. 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα) A pictura ducta est metaphorā. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀσπαρίτητα φήσει) Interpres: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria & inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Mf. λιπαρὲς, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevismus. GRAEV.*

ead. l. 2. Ἀλιπαρὲς) Hoc ex Mf. Gr. In impressis enim ἀλιπαρὲς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1, λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, *febri continua, s. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, στροβυμία λιπαρεῖ* adduxi, quod Geinerus reddidit, *multo studio*. At cum hic dedit, *cultum neglectiorem*, credo ἀλιπαρὲς ei placuisse. Iam vero verterem, *assiduitatem*, immo *indigentiam*, cum Hesychio, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δέουменον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι· unde & λιπαρεῖν δεισθῆναι, κολακεῖν. Non adeo per *indigentiam* hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τρακάδας) Conf. supra de Luq. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὕλας) Πόλις ἦν ἐν Ἠλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διὸς. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικός ἐκαλεῖτο, δε καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσην τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσαρὼν γὰρ ἔτων μετὰξὺ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ διήρκεσεν ἀρχάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδώσου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἠλιδίων πανήγυρις. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτίνειν; ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subfidii. SOLAN. Nihil sani possum exculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus interpretes sensit, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cuius versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρονικός ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαίροποιοῦ υἱόν) Τὸν Δημοσθένην. GUYET. Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Ἐνυπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa Demosthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Κεκαινοτμήται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς συντομομικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam fecare*, ab aratoribus potius translatum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐτραχηλίσῃ) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. ἴθι) Edd. & Ox. Mf. ἴσθι, mendose. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter frequentem consonam quaesivit Solan. quia fictum scribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγε) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, iam facile ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Mf. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικαλ. &c.) Iam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Afin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασεσαλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33 f. Διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Τακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaeis & Plat. L. 2 de leg. meminerunt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγνηράσκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poetae tragici splendoris & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cuius carminum molitiem multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleii Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyr. 299 f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poetic. c. 16, & Schol. Aristoph. Vide & Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. II. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σεαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Parasit. c. 8, Afin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico existare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. l. 6. Φαίνεται τοιγαρὺν πρὸς τὸ ᾧ δέ πως, ἀσπασάμενος ὁ πόσις ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ

γλαφυρὸν ἐκείνο) Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum subridens.* Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Mf. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ὁ πόσιν ἐπὶ λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοβαίδα Mf. αὐτὸς βαίδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναλυσάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— nisi quod Fl. ἐσπ— mendose habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri &c.* Retineo autem ἀσπασάσθαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35, χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἰλκον διὰ δεξιῶσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Geisnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis assumpsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror. GESN. in Addend.

ead. l. 9. Αὐτοβαίδα) Conf. supra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβορέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' οὖν) Mf. O. τοῖνυν. Ven. utraque mendose δ' οὖν. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀναλούσης ἐκείνο δὲ τὸ περιφερόμενον,

Ἄνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiafies observat ad Nub. τούτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδ' εἶσθαι φησι τὴν Πυθίαν τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμούς ἐξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἄνδρῶν δ' ἐπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius. verba haec Scholiafiae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. l. 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCH.

ibid. Ἀλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus &c. GUYET.

ibid. Ὡτος) V. Ἐπισκ. c. 3, cum Schol. & Odyff. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὡτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. A, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὡτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola I. hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auspicantes. Ἐνδύσιμον auspicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Versum est, qui remisse canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, sumpta ab his, qui poculum, ut hoc utar, ministrant & praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de discr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ ἐνδύσιμον, late a Budaeo explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo iam statim utendum sit. Etiam nostri vocant den Ton angeben, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetraδυν c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. GESN. De tono musico etiam dici, probavimus supra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδύσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemistich. orae Graevianae appinxerat, adeundum L. Bos Obs. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remisse canunt, *habet interpres*. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδόσιμον δίδναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere: & chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri & chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδόσιμον remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud Artemidorum ἔσμα ἐνδοτικὸν (vel ἐνδόσιμον) καὶ κλευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. Perperam ibi Cornarius, remissa. REITZ.

ead. l. 10. Ἐγὼ μόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα. Interpres insulsi: solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλήτιος est gloriola? Verte, a Clytii deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. Ὁ κλητίου μέλημα) Ἀν κλήτιος Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & simil.? Interpres κλητίον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845. *Mea cura*. V. Eurip. Or. 478 & 481, κήδευμ' ἐμὸν, στήγηνμ' ἐμὸν. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἄρεος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἐν τε παλαιότεροισι Νεαισίν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ— legere iubet Kuhniius praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλητίου om. Ms. Reg. 2954.

Pag. 234. l. 1. Δέησιν) Hoc praefero; licet & alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνέπτοις τοῖς ποσὶν) Erasmi Paroemiogr. BOURD. Latini, illorum manibus. Sed ἀνέπτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipunt schedae Guyeti.) Παρὰ ed. Fl. uti coniecerat Marcil. Ms. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ μὲν — ἂ δέ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἄ μὲν, ἂ δέ, μὴ εἴπης &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro obiecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. Ev,

Matth. XXI, 35, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ. Diod. Sic. IV, 31, οὓς μὲν & οὓς δέ. Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessel. aequè ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δέ, modo τοὺς δέ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11, οὓς μὲν ἀπέκτειναν, οὓς δὲ ἐφυγάδευsen. Item III, 8, 12, ὃν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζον — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζον πεμφθέντα. Ergo non ioci causa sic scripsit Lucianus; si non prorsus Attice, at κοινῶς, & usitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δραπ. c. 12.) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. Ταῦτα καὶ) Ita Codex Ox. In Fl. ed. τοῦτοις. In reliquis τοῦτοις. καὶ ἄλλως δέ. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Ψευδολοκιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. SOLAN. Rectè quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi Ψευδολοκιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. Ψευδολοκιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. REITZ.

Pag. 235. l. 3. τῆς Ταραντινῆς ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕψωμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανὲς ἐστὶν ἔνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam prostare nudam in nebula linea*. BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ἵπὸ πορφύροισι πέπλοις· Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον. Plura similia congeffit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omisso hoc Luciani loco, L. Bos.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδὲς) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: Σχίσται πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ δρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ἀνόμενον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, τὸ πολυσχιδὲς· ἢ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρηπίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβὰς legendum puto ἢ. Denique πέλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, & quem is laudat, Plato. Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἑκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς πασὶν, ὡς δηλοῖ Κρατίνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοῦς (ut hic) ὑπὸ πασὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 335 B.) — ἐνσιγμένῳ τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρναλίδας. GESN.

ibid. Ἑμβῆς Σικυνονία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἑτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

eod. l. 11. Σκορακισί) Quasi tu dicas *incornabit*, h. e. in cornorum praedam cedere iubebit, iracunde reiiciet, a vulgari illo ἑς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 177. GESN. Alciph. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gesnerum eodem iam remisisse. REITZ.

Pag. 236. l. 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶσσι, Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κατα & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theat. rhetor. iam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sublegit. REITZ.

eod. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

eod. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῶδᾶ) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύφηλον legisse videri potest, Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homericici. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύφηλον, neque Cicero ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύφυλος, & poetica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem

suam, sive extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπα-
 ῖα, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et
 vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
 ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηνον, aut
 ἀσύφηνον, quia, ut praemonui, ἀσύφηνον non nauci vox,
 ἀσύφηνον ποετικά. Hefychius tamen ἀσύφηνος, inquit, ἀδύ-
 κημος, μηδενὸς ἄξιος, ἀτιμος. Sed ea omnia etiam recte inter-
 pretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, Ἄλλ'
 οὔπω σοι ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηνον, rectius legeris,
 οὐδ' ἀσύφυλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi ex-
 traneam, aut quasi peregrinam, neque gentis eiusdem. Pate-
 fceret locum ipsum insipienti: & illud Iliad. IX, ἀσύφηνον μ'
 ἔρεξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi
 de gente mea eiectum, aut exsulem. Verus itaque scriptura
 illa fateor ἀσύφηνος & ἀσύφηνος sed etiam Saturniae Lemae
 veteres sunt. MARCIL. Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me pas-
 sus sum a viris doctis ad πῶς ἴστορ. cap. 11, ἀσύμφυλον &
 illic & hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus
 sum. GESN.

ead. l. 5. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς
 accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum
 tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuram, s. ἐσθῆ-
 τα περιπόρφυρον. Absurdam nempe huius praeceptoris ora-
 tionem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de le-
 videntis panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
 attexta vel affuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non sa-
 tis definitam habet notionem, & ista complecti potest omnia;
 quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub.
 10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiusdem Ran.
 1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mss. σισύρα χιτῶν βαρβαρικὸς ἐκ δερ-
 μάτων. Rusticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας
 ἀνδεδυμένος, penula scorteae ex pellibus ovillis confarcinata,
 de qua Casaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur
 etiam σίσυς, & σισύρα, Tzetz. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis ae-
 rate proba, usurpari iam desierat. SOLAN. Habet, verum est,
 hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀποξύσα-
 σθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est,
 quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam an-
 te probavimus, efficitur. Ceterum nisi consultum videretur,
 in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset *destrigilari*, εἰληθερῆσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foefiana ostendit oeconomia) *solicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκροκνεφές *summicteruscium*, εὐλεξιν *benedicium*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudocium*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀρράβωνα δὲ προτίμιον) Mf. τὸν ἀρράβωνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἡ, & πρόνομιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρράβων, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμή sit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, προτιμᾶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χεῖρς vel dat. χεῖρ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεραδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξικοπος, δαλασδόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κορακῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεῖρ composita o praefereunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγός & simil. aliud est. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος post dicitur. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Οὐτε ὄντος — οὐτε γεν.) Thucyd. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam & *malus usus*,

& nimius, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

ead. l. 12. Ὅποσα ἂν ἡ δυσχερῆ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes; versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἡ δυσχερῆ, εὐχερῆ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλώτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post *δυσχερῆ* ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῆ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod noudum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφραυλιζέσθω. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελλήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελλήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae voci adiectum, orationi adde-re? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλώτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλώτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis Luciani referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. GESN.

ead. l. 13. Ἐλομένων) Ἐλόμενος legisse videtur interpres. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελλήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Mf. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅττι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

Pag. 238. l. 8. Μαράθων) Vid. Not. ad Z. τρ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Λεωνίδας) Non male Λεωνίδης marg. *A. 1.* quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiatam sponte subiisse. Λεωνίδης eidem ib. c. 14, dux Byzantium audit. Sed Λεωνίδας praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in *Al.* pag. 667 B. Item Ag. & Cleom. p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in *Paral.* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Επισκ.* c. ult. SOLAN.

ead. l. 14. Αἱ Πλαταιαί) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat Πλαταιαί nobis sane, hoc nomen aliter efferi, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *αι* permutatur in *ε*, & contra, quemadmodum in *ἐτερος*, & *ἐταῖρος* &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad *Eid. I.* v. 12, προγαῖα antiquos dixisse γαῖα, unde γεωλόρος, ἀνάγρεον, κατὰ γεων &c. E contrario ap. Hesychium legas φαίνακίζει, φαίνακισθῆς, φαίνακισμός ubi tamen φαίνακίζω &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen Amoribus legitur φαίνακίζονται, at in Mf. Wittii exstat φαίνακίζονται.) IENS. Mf. Ox. ut scribendum esse monuerat Iensius. Reliqui corrupte Πλαταιαί. SOLAN. Πλαταιαί hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

ead. l. 15. Τὰ ὀλίγα) *Fl.* & *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐκείνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἄττα, κᾶττα, μὲν &c. GUYET.

Pag. 239. l. 1. Μὴδὲν) Sic Mf. Ox. In impr. *μὴδαμοῦ*. SOLAN. *Μὴδαμοῦ*) Solan. *μὴδὲν* ex Ox. recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster aliique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδὲν* & *μὴδὲν*. Ut modo c. 14, *οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δέησιν*. Tim. c. 48, *οὐδὲν δέησιν* &c. Icar. c. 14, *οὐδὲν γε — ἐμοῦ δέησιν*. Infra Dial. Meretr. 2 a. m. *οὐδὲν δέησει*. Alciph. III, Ep. 56 pr. *ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον*. At *μὴδαμοῦ* proprie est *nusquam*, ut Epict. Man. cap. 42 pr. *μὴδαμοῦ σεαυτὸν εἰπὴς φιλόσοφον*, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausum improbam affirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μηρὸς πατασσεῖσθαι) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: *Fe-*

pur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. GESN.

ibid. Λαρυγγίζει) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex ἡχείῳ quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GESN.

Pag. 240. l. 7. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστούντες αὐτὸν μὴ ἔχειν, ille ex Scholiaſte observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀπτικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κολύω, ἀρνούμαι & εἴρω observare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνούμαι sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, οὐκ ἀπαρνούμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest μὴ, ut ὃν πάλαι ἤρνούντο εἰδέναι, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & passim. REITZ.

ead. l. 9. Σμικρὰν) Etsi eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX: Quid quod laudationibus crebris susinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ἐπαινῶν διαλείμμασι) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit noster, resistere subito, & laudem silentio pascere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud πηδᾶν explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, assurgendi exultandique in laudando licentiam. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de choro laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. GESN.

Pag. 241. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Forf. διαλέγοντα. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ Παιανιεύς) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinat. Est tamen, qui Platonem intelligit, & fortasse recte, cum Παιανιεύς tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεύς τὰδε εἶπεν, id est, Demosthenes Demosthenis filius Pacarius haec dixit. PALM. Demosthenem intelligendum iam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ. *ibid.* καὶ πρὸς ἑνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἐπαινῶ) Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὅσα) Idem supra Imag. cap. 24. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκῦθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. l. 2. Ἀμφιλαφῆς) Et etymon huius nominis, & rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, anam ubique accipiunt. GESN.

ibid. τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curios. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciphr. I, pag. 120, similes phrasas afferentem, quibus probet ὑπὸ τινος σπουδάζεσθαι dicendum, non ἐπὶ, ut in Alciphr. editum. REITZ.

ead. l. 16. τὸ δεινὰ) Scilicet τὸ περὶ αἰσέσεως. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεῖς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.

Pag. 243. l. 4. Πλείων ἢ ἀναισχύντια καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia &c. GUYET.

ead. l. 5. Ὡς καλλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. καλλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Ci-stell. Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόλογον δὲ χρῆμα. Διήλειον ἔφυ, Σμικρὰς δ'

ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφένουσιν. ἡδονὴ δέ τις ἑναιξί, μηδὲν ὕγιες ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis πάσχοις. Dein addit Fl. καὶ καταπίγῃς. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγῃς. SOLAN.

ibid. Πιπτοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Muc. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) Fellare, obscenae significationis. GUYET.

ead. l. 15. Ἐρωτας) Ἐρωτῆς legit interpret. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET. Non est nostrum, haec ἀπὸ ῥήματα & ἄρρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum l. 31 γόνιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit PEARCIUS, cum nativam reddidit, foecundam sublimitatis alii, alii puram, genuinam. GESN.

Pag. 244. l. 7. Ὑπὲρ Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim Χοῖς & Θημῖς urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Ἐβίτης & Θμουίτης nominabantur. PALM. Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Τὸς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ἐβὶν urbis nomen apud Plut. 656, 1, supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητρὸς δὲ ἀκιστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός) Vertitur: Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum. Haec natus sum inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδος & ἀμφοδον est διόδος, ἐννιον, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Mf. ἀκιστρίας ἐπ' αμφοδίτου τινός, quae fuit sartrix hominis venusti. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui Pisc. c. 19 fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non faris bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκιστρίας ἐπ' αμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ὑποταρπίους, licet hi apud poetas praecipuos quoque essent. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν τινὶ κακοδαμόνῃ καὶ γλίσχρῃ ἐραστῇ interpretentur cum infelici, suavi tamen amatore, cum certissime talis sit insuavis, & puridum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδόκιμος) Forfan & supra, Parasit. c. 5, praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοὶ δοκεῖ, ubi πολυ-
Lucian. Vol. VII. L I

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad Prometh. sive Lectt. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὥραν pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI, 2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accus. c. 2 f. μόνῃ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν &c. Accusativum Parasf. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτοῦργος καὶ γέρον ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλὴν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

ibid. Ἐπὶ Λιλῶ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus & hic fuit interpretes, qui vertit *ob victus penuriam*, cum potius sit *nudi vel solius victus gratia*. VITRING.

ead. l. 10. Γλίσχρῳ) Vertunt *suavi*. Redde, *tenaci*, parco. GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ἐνομάζομαι, ἀλλ' ἤδ' οἱ τοῖς Δίδας καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγέννηται) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποσειδὸν, (sic enim legendum, non ποτειδὸν) deinde Διδασκουρον, vel Διδασκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Photinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Δίδας καὶ Λήδας π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucrantes erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. l. 2. Ἐγώ στριζόμεν) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebam*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Antici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἐταιρ. Dial. Chelid. & Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; plusscula autem sint apud ipsum parentem Atticissimi Ari-

Strophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273, &c, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc iam Eustathium, & contradixisse videtur vulgo, ad Od. γ, p. 720, 1, Baf. ἴστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὰ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δ' ἡλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δέ φασι καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλῆξαι. Nec alterius significationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphron. III, Ep. 45. f. Τίς ἐτι ἀνέξεται τῶν κακοδαίμωνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι παλῶντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν· & ne quisquam de hoc significato dubiret, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονὴν, nam illico subiungit, καὶ τὸν ἐκ λήμου θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime assentior Guyeto, pristinam versionem reiicienti. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν ἄλλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, & in iudiciis contendo: mallet, in iudiciis versor. Sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. 'A. Μισθ. finem. SOLAN. Contendo adscriptis Guyet. cum in Paris. versum esset me ostento. Contra, cum Bened. dederit contendo, Vitringa vult versor. Tu vide, an Gesnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi lasso Fignantur virides, scalarum gloria, palmae.* Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores.* Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἵστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epicteti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur ἵστεφανωμένη, ut ad θύρᾳ referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum

audiere. Nescio, cur maluerit Birckheimerus, *morum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. l. 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νῦν τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial. ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, an πάντιμον. Hic vero *Venerem Deam* quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῦν vero hic potius esse, quam μὲν, quod μὲν frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Et si μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, f. Clytii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραφαῖς τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατά-πλου. GESN.

ead. l. 7. Οἵπερ ἐξάρχῃς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN:

ead. l. 13. Πτηνὸν ἄρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον. &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, sed & hic φέρεσθαι ad sensum requiritur: construendum enim, ὥς μᾶλλον πρέπειν σοι εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. l. 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιπελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita V. 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse factam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, iam verterem, qui vestra. ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeat. Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι coniunctio, hic est, qui coniectura assequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερα

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. Ἀσύμβουλος tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius esse ἀσύμβουλος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem: quid enim satis infamia nummis? Orest. in Elect. Sophoclis, Δοκῶ μὲν οὐδ' ἐν ῥύμα σὺν κέρδει κέκην. COGN.

ead. l. 10. Οὐδ' ἐν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. l. 1. Ὁδυσσεύς — ἀνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τινθ.) An quaesivit aliam structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholiastes videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, assert. Iens. in Obs. stili Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin. pag. 38, *Multiplex quam pro numero idamnum est*; ad quae Livii verba plura similia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex Ev. Matth. XVIII, 9, καλὸν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, γ. μᾶλλον. Et nos ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80, Γέρων ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est iste, pro senior, quam ut te iuvare possit praesens.* Sed quid si περὶ cum Eustath. accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in Addendis. REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, *superatis pugnando*, Homero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p. 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *supra omnes*, Il. I, 38; iterum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιῆσθαι huc traham, quorum exempla Taylor in Lyfia dedit, vel ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας; quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iuvant. IDEM in Addend.

ead. l. 6. Τούτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογαποίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλοντα.

λογοποιούντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσίτε-
λως ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum Iensf. ad Tyrann. c.
12 allegat, quo probet, hoc particip. acti-vum, aequè ac ἀ-
λούς, valere passivè. Rectè; & quidem perpetuo apud alios
etiā; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Hero-
diani, qui solus vel decem exempla annotavit. Sic etiā apud
LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quā
& ipse Iensius fatetur notissimā, non addam, nisi & acti-
vum προσκρούσας itidem passivè accipi ap. Aesop. Fab. 128,
προσκρούσας οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. l. 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendacio-
rum, quā historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & transitu. Id. Lucian. L. 2 Ver.
Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium & Herodotum po-
nit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. Par. &
Graev. erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum
haec habebat) quid autem desit, facile est coniicere. Hero-
dorus vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat
ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem
adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
coniuncti legantur, discrimen est. Herodotus enim, sicubi a
vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: Ctesias vero, qui
multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin
falsa & vana forent, ignorare non poterat, certe non de-
buerat. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμψαν) Μορμῶ, οὗς, ἢ
μορμών, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutri-
cibus, unde μορμολύττειν est, & μορμολύκειον, pervulgatum
est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo
disertius annotandum, quod iam indicavit ad Aristoph. Equ.
690 Scholiastes, illa verba μορμῶ τοῦ θράσους sic esse acci-
pienda, ut ὀνομασποποιημένη exclamatio, vel interiectio esse
intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem in-
iiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod fir-
mat locus iam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζουσ. v. 40, ubi mulier,
ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam,
οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμῶ, δάκνει ἵππος. Hic certe,
ut in illo Aristophanis, nihil aliud spectatur, quā ipse sonus
quasso capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Διδε τάφον) Vide, quae ad *Τικ. c. 4* observata sunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud Orig. c. Celf. videas *L VIII*; effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. *V. & Lactant. I, 17.* Fabulam tetigit Noster *Ὀρχ. c. 39.* SOLAN.

ead. l. 7. Τοὺς πρώτους) Rectius Mss. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra oleum instar provenisse.* Vulgo γῆς omititur. Itaque vertit interpres *in Attica.* The absorperat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι) *Satinos quosdam praeerminasse.* Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eisdem aequae ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrare & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροΐβου) De Coroebō in Scholiis Mss. lepida legitur historia. *Κοροΐβος οὗτος μωρός τις ἀποκημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελεῖσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτὴν διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθευεῖν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναίκος ἡφαμένης τὸ ἄρθρον ἐδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαψθεῖσθαι, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι.* Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud Eustathium in *Odyss. K, p. 413* ed. *Bas.* eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. supra *Ἑμ. c. 17.* SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adi *Ἑνύπν. c. 9.* (i. e. *Somn. § 15.*) SOLAN.

ead. l. 14. Πάνα) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in *Syring.* COGN. In Iove Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer *Θ. Διαλ. XXII* versus fin. & *Δικ. cap. 9.* SOLAN.

Pag. 252. l. 16. Εὐκράτους τοῦ πάνου) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in *Ἀλ.* infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. l. 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur διεξιόντος, nullo profus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. Διεξιόντος) Primo intuitu διεξιόντες blanditur, quasi ad Ἐρινύες pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgarum omnino servandum apparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo, sed Eucrates: ad hunc igitur spectat διεξιόντος absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. Διεξιόντες ad Ἐρινύας referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πάργονα καθειμένος) Eucrates quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem, Κάθ' ὃν γ' Εὐκράτους οὐκ ἄλγιστα καλλίονα. Ad quae sic Scholiastes: οὗτος αἰς δασύτητα κομῶσθαι, ἢ δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πάργονα ἔχον ἐπεκαλεῖτο σακκοφόρος. Ergo si quendam Eucratem proluxa & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illud antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticae sectae auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) Iac. Elfn. ad Evang. Matth. XXVII, 25, ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἕφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec Luciani ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοψεύδης, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat παραστησάμενος τὰ παιδία, admotis etiam liberis, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravius criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. l. 1. Τὸ τῷ λεοντῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animalī, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul Lucianus eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὄρεα

ὑπὸ λεοντῇ, alterum πύθκος ἥρως προσωπεῖον περιβέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πύθκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliisque docet Iac. Ellner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψατό με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεόδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἰόν) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσα) Cum in *Amst.* male esset οἶσα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. l. 13. Τὶ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπὸν — non-nemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ φαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένως. Et ego *studiose capens, ne pedes eius attingerem.* IENS. Πεφυλαγμένως) Recepram scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, ut πεφεισμένως, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένως. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam B. 2. Nam per saepe non modo adverbium ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρως, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciphro. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλάσμενως, πεπληροφορημένως &c. Sed & adverbium ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διὸ πάντα πολυτῶνως ἐπιγνούς, omnia miserationum plena videns. Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγενῶς μοι προκείσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενῆς, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) incumbere in dicendi studium. Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpret recte: neque enim aliud nomen habet, Atticum. Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἀπαγαμὸν ἠγύσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa δ αἰχρῶνος, ἡ πάνυ τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ὅλες

& ὅλος εἶμι ἐν πράγματι, de quo Ienſ. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed & vicissim adiectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locusest; ut Diod. Sic. V, 13 f. *φυομένω τούτων δαφιλῶν* pro *δαφιλῶς*, ad quae peritissimus Wessel. plura similia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονοουχὶ τοὺς παρόντας ἡρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἡματίων δάκνοντες nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, *πεφυλαγμένως* esse sanum affirmo, propter illico adiunctum *ἀπολογησάμενος*, licet ad postremum *ἐκαθεζόμεν* referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ.

Pag. 256. l. 4. *Κλεόδημος*) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. *Χρῆναι. — εἶναι*) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte *ἐστὶ χρῆναι*, licet uti, vel *utendum est*, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et *δεῖν ἐπαινεῖν* occurret mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 257. l. 2. *Ἀμέλει*) Confer supra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. *Κατεγνωκότες μου πολλὰν τὴν ἄνοιαν*) Eadem rursus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. *Ὑφαιρεῖν τοῦ τόπου*) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum & carnes*, sic etiam circa res venereas, quorsum *τόπον* hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem tensionis fanatio infert. REITZ.

Pag. 258. l. 3. *Ἐνεργεῖν*) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Psellum. BOURD.

ead. l. 17. *Ἠλφ — ἐκκρούεις τὸν ἥλον*) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 259. l. 14. ἥτια φάρμακα πάσσουντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. l. 3. Ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *omtrent de Beurstüdt*. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορᾶς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis; & plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, f. 30. GESN. Thucyd. (quem conferendum in marg. suasis Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πληθεῖ ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philop. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, & in Philostr. vit. Apollonii II, 36, ὅποτε ἀγορὰ πληθεῖ & VII, 29, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλήθουσιν ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πληθούσῃ ἀγορᾷ ὥρᾳ τρίτῃ ἡκροβολίζοντο περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. Herald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30, & Kuhnius in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, & περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vocant Graeci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Marialis dicit, *causidicos exercere incipiebant*; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Calaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.

ead. l. 4. Τὰ δ' ἐχθρὸς δὴχθέντα — τὸ θνητὸν) L. Bos ad Aët. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βάρβαροι

πρεμύμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia afferr. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt annotata: Ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανῷ, ὃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Πρόκλος ἀντιφθέγγεται πᾶν δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Adv. vers. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimonio ibi docet Barthius. Hodie vero & iures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρίς) Vid. de hac locutione fratris consultiss. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσται) Vid. Anl. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui pisces vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Περδ. cap. 7. Vid. Kuster. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Lucr. § 7 legas, ἐπειδὴν συναλίσθωσι πολλοί, sed quia συνηλίσθησαν a συναλίσσασθαι, commotionis, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, συνηλίσθησαν daretur a συναλίσσασθαι, sibilando congrego, vel fistula convoco, ut pastores solem congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutarem. REITZ.

Pag. 262. l. 7. Γίγνεσθαι ἀνὰ αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι potius emendandum censeo. SOLAN.

Pag. 263. l. 5. Ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξικλείους) Video verti, in Glaucia Alexicli filio. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

ior dicit se ἀγχειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κλέπτουσα τὴν δούραν καὶ εἰσελθούσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum infaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illi Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In *I.* vero Ἀλεξ — deleto, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forſan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀρέλυε) Optimo fane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physicā audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. l. 1. Βόθρον τε ὀρυξάμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, hos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐμμανέστατα) Supra Ἰστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. τὸ λυκαυγές) L. e. τὸ λυκόφως. Ex λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγές, pro λυγέφως, λυγαυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὐ λέγει) Paruissim hic margini Aldinae, personae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspe-

ita, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego, inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam & inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, & inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur*. Quare terque quaterque insertionem illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. 'Ο δὲ τεττάρων μινών, πάνυ μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit*. Merae nugae. Ad historiam de amore Glaucia (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cuiusdam, qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glaucia Chrysidem conciliaffer) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glauciam reddiderit amabilem*, Chrysi nempe. IENS.

Pag. 266. l. 3. Δαιμονῶντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstret, *δαιμονῶν & κακοδαιμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον* εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aerate ecclesiae. PALM.

ibid. 'Επὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placeat. 'Επὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praeest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrium Tox. c. 29 pr. ὁ ἐπὶ δεσμῶν *praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τὸν δεινόν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam conciderent, oculos distorquentes, & os spuma impleti; tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede male isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo interdixisse οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipsos talia a se patrata iactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in mentem venerit Iensio: sed non ausim ei assentiri, cum praefertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Iensii, οὐκ inferentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire censi potest. REITZ.

ead. l. 13. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene affecutum Crozii manum, clariss. virum I. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Psellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pselli habetur p. 102 sq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. Οὐ μέγα) Sic supra Δημων. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. l. 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatoris isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

forum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Putet in tanta Christianismi luce huiusmodi etiamnum superstitiones, ab ipsis derisās Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliisque quæstui sunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινόμενον) In omnibus libris erat *φαινόμενον*. Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN. *Φαινόμενον*) Etsi *φαινόμενον* non improbo, nihil tamen sine auctoritate muto, quia τὸ *φαινόμενον* quasi substantive, pro apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut *phaenomena* philosophi ponere solent; & sic τὸ *φαινόμενον τοῦ ἀνδριάντος* nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφέσεως) Leg. Casaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante & vibratura intellige. De ὀκλάζω vide Zeux. c. 4. SOLAN. Fuerint igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, & iaculantis viri. Sed non satis placet hæc *δισκοφόρος*, cum ad certamina eiusmodi non admittæ videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ *δισκοφόρος* possit esse via & quasi linea, ad quam proiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam metas respicere & superare conari signa aliorum, qui ante ipsum proiecere. Putabam, ut ἡ *λεωφόρος* est via, qua comseat ὁ *λεὼς*, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, & lineam, ad quam discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensisse Solanum, dixero; nam intellecto *χεῖρα* sensus est facilis. Id autem substantivi sæpe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell. p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. *Τὴν δισκοφόρον ὅδον* absurdam esse, necdum puto. Sed etiam *χεῖρα* facile probo: quæ si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidisset, *reflexo ad manum disco oneratam vultu*. GESN. in *Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipsius statuæ meminit Quintilianus II, 13: *Quid tam distortum & elaboratum, quam est ille DISCOBOLOS Myronis?* SOLAN.

ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fides, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δὲ λέγειν, ἀλλὰ δισκευτής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio sit Polycleti, miror, veterem Luciani Scholiasten Mf. notare, Polycletum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit

alius Polycletus. Verba enim sunt : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται Δαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleri, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uri ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiafles: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται Δαυμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiafste scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, alijs innumeris, loca, in quibus statuarij memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congeffit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiafste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iens. Et Davis. not. ad pag. 4 Tusc. SOLAN.

ead. l. 11, Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Πητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαγγίας) Supra Tim. § 47, ἀναφαιλάντίας, *re-calvafter*, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπων ὁμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promissit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevидit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem; ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὁμοιον ἀνθρώπων πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχήν, αὐτοσοφία,

etiam aliis frequentantur, ut *αὐτόπαις*, quod Hesych. affert, *αὐτόλυκος*, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313: *Nascitur Autolyco furtum ingeniosus ad omne: Qui facere assue- rat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Consule Thucyd. I, 29, ubi famiores Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. l. 3. Τάλως) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. Minoë ver- sus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλως τρεῖς περιήει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κόμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμ- ματείοις ἔχον γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλή- θη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλλοῦ — ἐπεποίητο) Sic supra Ὑπ. Εἰκ. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῶ) V. Iani Rutg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 3. Δαϊδάλου — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzetzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. l. 2. Πυρετῶ ἔχόμενοι) Πυρετῶ συνέχεσθαι usita- te dici, ostendit Jac. Elsner. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & ἔχόμενος πυρετῶ Lucianum dixisse refert. At verbo simplici ἔχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἢν ὑπὸ πυ- ρετοῦ ἔχομεν, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foessio in Oecon. Hippocr. v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ea, ἀνὴρ νόσῳ εἴχετο, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Toξ. c. 27, & Ἐτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scri- ptum erat Ἀλωπεκῆθεν, quamvis iidem libri recte in illis lo- cis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex Alciphr. demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλω- πεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Ἐδεδίειν) Lege ἐδεδίειν ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi flato tempore eximius victimis pascatur. Sic scribendus Mf. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Veritur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiatur. ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ δύνειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερεῖα, hostiae: inde ἱερεῖα sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. II, οὐκ ἔστιν ἱερεῖα caro suilla: Atheni. lib. I, τροφή τῶν νεογνῶν ἱερείων, caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερύειν & δύνειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. Sic & sacrificare apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod Fl. habet ἐφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σὺν δειπνῶ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἢ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, ὑπὸ ἱμπερῶ, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἐνδὲς κατεύματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessel. non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiari; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγγρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Etsi in locis ab Solano indicatis non ἐσπειρ— sed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam ἀσπειράομαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo Th. Morus interpres Parisinae ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους ἀσπείρω legisset. Sed Gelfnerus id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Pag. 274. l. 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed traiectio est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamadiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προσέπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττις ἐπὶ με ῥῆμα γλῶτται ἔλθῃ. Bis Accus. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste Livio XXXVII, 19. SOLAN.

ead. l. 13. Πινναρῶ) Ita V. 2. Reliquae πινναρῶ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκᾶτη) Videnda hic vita Marini a Proclo scripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἐκατικαῖς φωτοεῖδεσιν αὐτοπτοῦμένοις ὁμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. l. 9. Κατὰ φύλακ. φρ.) Homer. Il. B, 362. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰερῶ Πλάτωνι) Plat. π. ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζον) Forῖαν εἰκάζον. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδεν ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laët. VI, 18: Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 276. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοις ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Mf. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ.

Pag. 277. l. 1. Χάσματος) Conf. supra de Luc. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallet δοκεῖν. SOLAN. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Luc. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eodem modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertinere ad verba Luciani. Quare punctum, quod post φιλοψευδῆς est, post ἀπιστῶν collocandum, iam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

ead. l. 10. Οὕτω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα) Divus Augustinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caesarius Monachus historiar. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. l. 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretenfis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 11. Τίμων) Sic pro *νίω* etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare *νίω*, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως ὄναιμι — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciph. III, Ep. 19 pr. κοινωικὸς ἂν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σουτοῦ — bene tibi sit ex te ipso. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit perinissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin, c. 36 f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad *νίω*, monuit Iac. Elsn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, καὶ ἀδελφε, ἐγὼ σου ὄναιμι ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam familia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. l. 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. l. 14. Κυνίδιον — Μελατῶν) Vid. supra Μισθ. c. 34; & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Σανδάλω γὰρ χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παῖς-εσθαι) De puerili, item servili & contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν εἰ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vir. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, ἢ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γνῶναι πάμπαν ὅτι ἀνδραποὶ ἐσμέν· ἀλλὰ γέβρα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ὅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομίζοντων.

ead. l. 11. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισκυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεισκληθῆναι. Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἐκκλ. c. 9, ubi recte habet *Fl.* [Lego ἐπεισκυκληθῆναι, aderat enim invocatus & inexpectatus. Aristoph. Thesmoph. v. 272, εἶσω τις ὡς τάχιιστα μ' εἰσκυκλη-

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kusteri coniectura, qui ad Aristoph. *Θεσμοφορ.* 774 suspicatur legendum ἐπεισκυκληθῆναι. Probaverat iam ad v. 102, εἰσκυκλείν esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de coelo Dii, repraesentantur. Quod si admitramus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deus e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum librarium superante, non dubitarem, sic, ut iubet Kusterus, reponere. GESN.

Pag. 281. l. 2. Ἐπήκουσα) Forfan ὑπήκουσα legendum, adscripserat Solan. Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius. Verum quia suprac. 6 versus fin. etiam habuimus τὶ μεταξὺ εἰσίδον ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Ac de Salt. c. 64, μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾄδόμενων. Et iam tanto minus de mutatione sollicitus erit. REITZ.

ead. l. 15. Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι) Συνεστῆναι etiam deinde c. 32 med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod ὑφεστηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Observata Budaeo verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. l. 7. Κράνειον) Sic scribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum esse vid. ad Quom. Hist. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τίβιον) Vid. supra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. Fl. & S. cum A. Reliquae ἀνοίξας, absurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀοίκητος ἦν, ἡδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δεσμάτων) C. Plinius Epist. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antistiodorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepisc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. l. 1. Καθαρὰν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Plutarch. Thef. p. m. 3 C. οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδ' ἀκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν. Ibid. pag. seq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facere ludit in duplici si-

gnificatu; cum & pro valde sapiens, & quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαιμονίως ἐπεθύμουν, misere, i. e. valde cupiens, Aristoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπουδακὸς δαιμονίως. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. l. 8. Μνήμη) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Hesych. σ. σοφῶν. Sed pro ὥσγε hic apud Nostrum lege ὥστε. SOLAN. ead. l. 10. Στείλαμενοι νεκρικῶς) Ad ista verba στείλαμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μαλαίῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι, inquit, πρὸς νεκρὸς οἱ παλαιοὶ μαλαίῃσι στολαῖς ἀμφιένυσαν· & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνήσκας ᾔετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμιμημένοις) In Salm. ed. simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, ac personis in capitis affictis, ignorans, utrum sic praeses eius & editionis & versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit Th. Mori versionem, an eam ipsam retinere, quae est in capita, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, assumfisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumfisse larvas tales, quae in speciem simul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Pag. 286. l. 4. Τάχα) L. & Ken. utraque τὰχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτὸν) Hinc Goptica lingua. Inde terrestri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus ad Toξ. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμετρεῖται, cum voces sibi ait prolatas &c. Vid. & Toξ. c. 27. Adde Philostr. p. 232, & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo, qui tum adestet, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemsterh. adscripserat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μεμνόνιον — Περὶ στεύται δ' ὅτε ἅπαξ καθ' ἡμέραν ἐκάστην ἡώρας — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Casaub. Plinius ait, quotidiano solis ortu contactum ra-

diis crepare, *Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit & Eusebius in Chronicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν pag. 349, T. 2 ed. Amst.)* Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: *Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae; ubi vet. Scholiaft. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyfes rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuum lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo dimidio dixit, id est, aperto & diviso. REITZ.*

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπεσὶν ἑπτὰ) Proflus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35, *ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς.* Et ad idem Evang. V, 2, ubi *ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, I. Elsnr. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα* firmat ex Aeschilo aliisque. De pleonasmō autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde. huc propius convenientem Long. Paft. II, p. 81, *σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη.* Et Alciph. I, 31, pag. 138, *ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκόμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις.* Permulta alia non abfimilia afferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. *κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοις.* Diod. Sic. V, cap. 57 pr. *ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν.* Vel IV, 78 pr. *ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμενος Δαίδαλος.* Item ex Nostro, Phalar. I, c. 5, *ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν,* ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. *ἐν ὀμμασιν ὑποβλέπων.* Timon. c. 15, *ἐν δύραις κατακλείειν.* Ev. Matth. V, 13, *ἐν τίνι ἀλισθήσεται;* sed satis esto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benediktus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: *Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro scribis assistens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur.* Sic & in libro de Macrobiis cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios *ἱερογραμματεῖς.* Nec repudio lectionem editam. In Flor. tamen legitur *ἱερογραμματῶν*, sed in Ms. *ἱερῶν γραμμάτων*, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae nonnisi initiatis tradebatur, & circumsectis, magiam scilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque habentur. GRAEV. Infra Macrobi. c. 4 pr. ὡς περ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & supra Vit. Auſt. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἰς vel τις, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγυπτίον) Mallem Αἰγυπτίαν. SOLAN. Αἰγυπτίον non modo Fl. & Fr. sed & I. H. P. B. 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίαν legere, quia παιδεία Αἰγυπτίας bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. l. 1. Ἀδύτοις) Conf. supra Ἀλεξτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. l. 5. Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διακονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. sic: ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδῆς, ἢ ἀπιστῶν δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διακονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. l. 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mf. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δέήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subiicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Perit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat. GRON. Certissima est, meo iudicio, Gronovii emendatio, rescribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπὶ ῥοήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti sumus emendationem Gronovii omnino necessariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit West. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. l. 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἀπίστα δόξω περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι) Benedictus; At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec tecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare. Pro ἀπίστα Mf. ἀπιστοῦν-τι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo tecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare. GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Rauf. Att. pag. 33, Orig. c. Celf. 131 B. SOLAN. Ἐρ' Ἀμφιλόχου) Scil. οἰκῶ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: où la statue de ce héros a réellement causé avec moi, emendationem Larcheri securus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legendis ὑπαρδιαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μάλλῳ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράψας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰνθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰνθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ὅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praeberet) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, eiectione alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Westf. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. l. 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in ple-

rique impr. ego distinxī, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versionī personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, & ἀπέλαυσα quoque dedissem, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσα. SOLAN. *ead.* l. 15. Λυττῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μὲν γοι λυσσῶσιν. At λυττῶντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. l. 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modō supra Rhet. Praec. c. 20, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχ ἄγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαλὶς, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platónico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorē esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsan respiciat *Hp.* c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptius ad aliquid praefandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρῆτες τοξοῦναι ἀγαθοὶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὕστερον, posteriorum. Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmuriensis. Sed per

Mufas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, non quod temere & futiliter *historiae narratione me ostentare volo*. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me laret, & de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subiecit Memphin. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & summus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Iraque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leoniscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audacia viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαῖον. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

• *ead. l. 14. Τρῆσαι*) *Combustas* ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omisuri censendi sunt. Mendum esse hic in κ — suspicor. Ut ut sit, exstare Venetiis audiui instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide *φογγύτη* legere me memini, qua de re ad *Ἀλξ.* c. 21 dictum est. Lactantius autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. *orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.* SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ.

• *ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.*) In marg. A. W. adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Gesn. locum iam indicavit. Ad dam tantum verba Diogenis: *Κροῖσον, ὃ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἄνεν γυφύρας περᾶσαι, τὸ ρεῖθρον παρατρέψαντα.* REITZ.

• *Pag. 296. l. 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν*) Cautè narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud *κατόπιν* nostri diserte, ut solet, explicat Herodotus, *ἀνέθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυξ α βαθένη ὑρύσσειν, ἄγοντα μνησιδέα, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρωμένον κατὰ νότον λάβοι, κ. τ. λ.* Etiam illud observandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant *Ἄβροχον* traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadosum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleri artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodotus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippiā confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ κατ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένον) Spuria haec videntur & insinitia. GUYET.

ibid. Ὑποθέσεις) Repetit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσεις, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quod non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatū fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ὑπὸ ἕχθρῳ) Etī Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae nūτ — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμου. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non nūτ —. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat, quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsā Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimat-
 tur, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN.
 Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam cl. Bel.
 de Ballu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum,
 & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem,
 ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait au-
 tem : *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géomé-*
trie, est le premier de sous les principes de cette science, comme l'ob-
serve Dufoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en
mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi sa-
vant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle,
& si estimée des anciens. En vain Dufoul appuie son opinion d'un
passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blâme la définition vul-
gaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit
déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223, & par Sextus
Empiricus adv. Phys. pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter
qu' Aristote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette science.
D'ailleurs, pour prétendre que les lignes & points mathématiques
n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur & profon-
deur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a néces-
sairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est
rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immat-
ériels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que
par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me
semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche
un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est
εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de
δοθείς, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien
est, qu' Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme
le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne
donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire
même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle
rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête
pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empêche pas la
phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le
monde sait que le mot γραμμὴν est un de ceux, que les Grecs aiment
a ne point exprimer. Idem in Nott. Crit. pro συνιστάμενου repo-
ni iubebat συνιστάμενον.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale
 fuisse videtur. GUYET.

Pag. 297. l. 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ
 ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percullerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia arteque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus; ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis alique egere, nihil addam, quia ad delirium seductores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. "Ον παραλαβὼν κατὰ δάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, & recte. Nempe κατὰ δάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, κρητὶς δὲ μὲν βεβαιωτάτην ἀπαντὶ τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίον θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπειροσάμενος. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructū aedificiū certitudinem confirmaret. At religiosior in his Obsopoeus aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subiiciens, fundamentorum positione sub-

struendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) *quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis.* Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. Θάτερα — 3.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. l. 1. Ὑψισι — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto rurum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, & quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ. f. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, *κατὰ τὴν ἁψίδα πετόμενον* quod non video quid huc faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro *ἀποτόμοις* quoque aliud adiectivum substitueris. Nam etsi Ὑψισι — κρατυνάμενος non intelligo, & ἁψίδι hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid *ἀποτόμοις*, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, ἁψίδες, substructiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἁψίδι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλὼν μὲν ὕψιλος) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum *πυλῶνα* vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci *πυλῶνος* ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὕψιλος, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὕψις μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: *ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων αἰκμαίων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρωτόδιστα) χαρίσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμβάνειν ὑποχωρήσεις.* Et verte: *ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum* (quippe & haec balnea aptissima) *venusti*

Lucian. Vol. VII.

N n

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus aediculas, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit, (& quaeſo quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas *marmoreae imagines*, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obsopoeo *ex albo lapide*. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἄνθρωπον. Ἄνθρωπον εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκήματα & ὑποχωρήσεις; quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene aliqui de hoc loco meritis. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφήν παρεσκευασμένα οἰκήματα. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχον διατριβήν, quo facto, vulgatum nondum reicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. l. 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Πη. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: & hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τούτῳ) Supra hanc. Poff. GUYET, I. c. Bene:

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. II. H, 163 — 64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὄρω — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quasiuntur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato & curiosa exspectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obsopeus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrustus* dixisset. PALM.

Pag. 300. l. 1. Πυέλους) Conf. *supra* 'ιστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐν-αυτὸς, *appus incipitur*, vel *incipit se*. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, *ab incipiente usque nocte*, sive *prima de nocte*, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποιὶ σήσσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρὴ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάστιγος) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso charactere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέρους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum esse αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet ed. Fl. Sequitur continuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte Flor. Post paulo, τὸν μὲν ψυχροδύχον οἶκον, εἰς βορὰν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, reponere βορέαν, (vel βορρᾶν, siquidem & βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in boream spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28, ἐς ἀνεμὸν βορέην ἀποκακρίσθαι dicitur. IENS.

ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Iens. monet sic scribendum, id praeter Fl. etiam recte habebat I. H. P. aliaque. REITZ.

ead. l. 12. Βορέαν) Iens. Prave antea in omnibus βορὰν legabatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βορὰ enim *esca* est. Long. Paft. II, pag. 74, ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θύσω. Vel *opsonia*, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8 med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 301. L. 9. Ἀφρόδων) Fl. ed. & Schol. ἀφρόδων. Mox L. & B. 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσίιν. SOLAN. Ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεις, quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. *Circuitus* forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, & quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσσίιν, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφρόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi deiectionem, notum arbitror ex Epiet. Sent. 88, p. 134, καὶ τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀποτίζειν ἐκείνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV, p. 297 pr. χρεια ἀναγκαῖα, ubi Wessl. & illa Epieteti addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, multis ianuarum egressibus munitum, (& quaeſo, quid eſt muniri egressibus ianuarum?) ſed ut reſte Obſopoeus, multarumque ianuarum egressibus patens. GRON.

ead. l. 11. Τεθυρωμένον) *Pervium*. GUYET. Bene; nam θυρώων eſt ianuam vel ianuas facio. Ariſtoph. Av. 614, — οὐδὲ θυρώωναι χρυσαῖαι θυράεις. REITZ.

ibid. Ὁρῶν) Corrige ὄρων. GUYET. Idem Ienſ. quoque monet in Lectt. Lucian. p. 362. Et vel ſine librorum auctoritate ſic edi curaviſſem, adeo res eſt manifeſta. REITZ. Ὁρῶν — μυκήματος) Non igitur ſimplex clepsydra hic indicatur, ſed operoſior & magis artiſicioſa machinatio Cteſibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus praeter cetera etiam buccinae canunt, qui eſt ipſe μυκήθρας, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint conſtructa, ut murmure ac ſonitu ſimul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec ſaſtinatio ſinit addere, aut examinare, quae ſuper his annotavi. Quare videat curioſus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth converſa, T. 2, Tit. X de horologiis, figuraſque clepsydrarum antiquarum ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Caſaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmaſ. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliſque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Theſauri Graev. inſertis p. 514 f. & ſeq. De horolog. Solari Romae in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 171, ac Bargaeum de obeliſcis, Theſ. Graev. T. IV, p. 1905, & potiſſimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 ſin. & 71 ſin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuiſſe a calculo ſingulis horis in pelvim decidente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι &c.) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner*, vertit cl. Bel. de Ball. intellectu ὑμῖν poſt παράσχοι rectius quam Geſnerus, qui — *ut lavare quandoque hic poſſim*.

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male poſteriora in Fl. eſſe omiſſa, teſtatur Luciani conſuetudo. Conſ. ſupra Philoſp. c. 19, ubi & καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὄρατε; ſed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipſo init. ac ſaepe alibi. Item in Tab. Ceбет. ſtatim in pr. ἐν ᾧ παλαῖ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἰδομεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Et si περὶ, quod Solan. vult, usurarius; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit; quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰσ' ἔ' ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. ἀμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod et si *super nobis consului* recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσίδηρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferrum latuisse sub hederā. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Pag. 304. l. 1. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYET.

ead. l. 2. Οὐράς ἔχοντας κέραστας) Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἑκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κέρασται οἷα τοῖς ἀρτί γερνθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Διφ. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίαι τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα & ob id ipsum vereor. quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κέραστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, f. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κέραστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: *Ut ego quidem & urbi & otio diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut videamur — tuti futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel seditio, cuius tamen

nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. c. 37, ubi πλοῖα κολοκύνθινα sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι) Fieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista vertebant, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, & verte *mitra comam revinctum*, *purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφυρίδι) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo cothurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem & descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermissio, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, *τραχὺν* melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2 B. Gall. c. 30 afferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevitatis nostra contemui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare considerent?* Ubi & Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρεσβύτην) Σειληνόν. GUYET.

ibid. ὦτα μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat Wessell. eumque rarius conspici in nummis & gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino infideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανόν) In omnibus libris nostris antea legebatur *πιθανόν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdus*. SOLAN. Πιθανόν) Lubens dedissem, ἀπιθανόν, si ullus Cod. aut ed. praeiret. Iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primarium ducem aperte contemptum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. Ἐτερον δὲ τὸν Πάνα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἄνθρωπον) Sic infra Ἑκκλ. c. 5, γελοίους θεοὺς καὶ τεράστιους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis afficta putat Polyaeus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἐντίγος πικρὸς, καὶ οἱ ἀεὶ δριμύτια χολὰ ποτὶ ὀνὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ — δεσπότην) Omissa viris summis Bocharto atque Huetio observatio, quam aequae facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus & spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὐ οἶ, vel εὐ οἱ, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hofschia na* — conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (Βακχεΐαν & hanc vocat Plutarchus Sympof. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὐ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari coniecte, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores coniectere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἄλλ' εἴπερ) Ἄλλ' ἥπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμυτρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine θηλύμυτρος leg. pro θηλύμυτρος. Conf. Ἑκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ.

Pag. 306. l. 5. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. l. 1. Τύπανα ἐπαταγεῖτο) Alibi πλαταγεῖν dicitur; vid. Lampe de cymbalis vet. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur: & sic Terentius, ridiculam ædium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. τὸ ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11; ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2: σάλπιγγιν οὐ χρωῖνται τὸ παράπαν, ὥς ὄντ' φεγγομέναις ἐμφερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι) Quae ista est connexio; dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, οἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo αἰομαι, pro αἶω, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN.

Pag. 308. l. 2. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpret quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me fenserint, opinati sunt. IENS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται) Interpretes, *alii ne principium quidem attingunt*: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχὴν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt*. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28 συνάστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειράσθαι ἡξίου. GRON.

ead. l. 5. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἑλεσφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. l. 7. Ἐπαιεῖν τολμᾶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium haec praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito ludicra a se dici, plane non venire: alios, quod ludicra audienti consilio veniant, feriis praeter spem turbatos, non audere. . . . quid exspectamus? *laudarene an redire?* Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαιεῖν levi discrimine ἐπαιέναι, vel ἐπαιεῖναι. Insinari enim circumflexi, quale esset ἐπαιεῖν, quod vix apice distaret ab ἐπαιεῖν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαιένω, sed ex ἐπαιεῖναι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. l. 2. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & Bas. Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego. vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὅν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδοῖς.) Οὐδ' ὅν ποιοῦσιν ἄλλ. ἐν Ἰνδοῖς. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Poteſt interim curioſis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. Τοῖς Μαχλαίοις) Ignorabile nomen Geographis : non puto tamen a Noſtro confictum. GESN.

Pag. 310. l. 5. Τορὸν) *Persant.* GUYET. Conf. ſupra Gall. ſub init. διάτορον eodem modo. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτόν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ ſed nunc ira alibi etiam a Noſtro uſurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. τρ. c. 17. SOLAN.

ead. l. 10. Νιφάδεſſι) Hom. II. Γ, 222. SOLAN.

ead. l. 12. Τεττιγῶδες τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon & Antenor Homer. II. Γ, 151 : Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττιγέſſιν εἰκότεſ, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 312. l. 2. Ὅγμιον) Haec vox Graeca eſt, contra quam multi cenſent, ab ὄγμῳ ſulco. Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320, τὸν Ὄχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum deſcripſit, addita hic illic de ſuo vocola. Pluraque de variis Herculis nominibus praemiſit. REITZ.

ead. l. 3. Εἶδος — γράφουſι) Hanc imaginem non ad ſolius vim eloquentiae, ſed ad hanc, & ad rem militarem ſimul repraeſentandam referunt auctores hſtoriae literariae Galliae Benediſtini I, 1, pag. 7, & commodè huc referunt locum ex Catonis originum ſecundo, laudatum Charifio l. II, p. 181 extr. Putſch. *Pleraque Gallia duas res induſtriōſiſſime perſequitur, rem militarem, & argute loqui.* GESN.

ead. l. 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ) Sic ſupra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκόδς ἢ σοί. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) Ut qui leonis exuviis ſit indutus, bene interpres. Nec reiſcio hanc ſcripturam. Nam & ſic alibi loquitur Lucianus. Non fruſtra tamen in antiquo Codice Mſ. legitur ἐνεῖται. Nam ſicut apud Homerum eſt εἶται indutus eſt, ſic & ἐνεῖται hic accepiſt, ſi haec eius manus eſt, Lucianus. Nam poëticiſ verbiſ ſaepe, ſed ſuo loco, uti hunc ſcriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. l. 13. Ὅλως Ἡρακλῆς) *Impt.* καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐſτι. At ſupra Dial. Mort. XVI, § 1, ὅλως Ἡρακλῆς ἐſτιν, & Necyom.

1, *Μενίππους ὅλους*. Adeoque & hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 pr. *χαίρει γὰρ αὐτός καλούμενος*, pro αὐτῷ, quod non proflus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in huiusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὅλος περιλαμβόμενος, ubi multae edd. ὅλως. Adde supra Philop. cap. 6, ubi *πεφυλαγμένως* pro *πεφυλαγμένος*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi similiter in ὅλος & ὅλως variatur, & utrumque probum esse Ienius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. *Θεοὺς πάντας ἐκάλεσι Ἑλλήνους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς* atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάνιος Ζεὺς erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. l. 2. ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γήρᾳ) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. *Προῖον γὰρ τῷ χρόνῳ ὃ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ἑμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος*. Plut. El apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. l. 3. Ὅτι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. λειριόεσσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καθ' ὕλην Δένδρεσσι ἐφεζόμενοι ὕπα λειριόεσσαν ἰσίοσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λείριον, sed, ut recte hic Eustathius, εἶδος ἄνθους, & speciatim *lilium*. GESN.

ead. l. 13. ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλῶσσα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. l. 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκίμου ἄροδον. SOLAN. Παρόδον etiam esse aditum, vid. Diód. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex ll. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ἐπάξει. Usus sum horum versiculorum versione Obfopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δὲ βίη λέλυται &c.) Hom. ll. Θ, 103. SOLAN:

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς παλὰς emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, pour tailler mes cheveux blancs.

Pag. 317. l. 5. Εἰσίδῶν με) Ἀν εἰσίδῶν μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσίδῶν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossema videtur, eiiciatur. Sed ἐπὶ ἔχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaesisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαένων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poëta. Χρυσῶ φαένῶν εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poëtam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῆς. SOLAN. Χρυσοφαένων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγοιν χρυσοφαέννοιν: sic enim respondet dativus darivo ἀετοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοῖς πτέρυξι, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέν-
νοι cum Gesnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri po-
tuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque
pro ἢ ἀετοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Flo-
rentinae χρυσοφαένων, modo vox proba sit, aptius ad sena-
rium foret, si certum esset, versum referri ab Luciano, quod
minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῶ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. l. 5. Οἶνιν ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiun-
cula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, prius-
quam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophi-
sticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis ac-
cusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne in-
ter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter avicu-
las noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero il-
la apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium
eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in nume-
ris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo
ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμεῖς ἐλπίζαν-
τες, ὁρᾶτε &c. unum, ut ὅσπερ ὅρα &c. ἐλπίζας &c. σαυτόν.
Iudicalem vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἢ δὴ
οὐν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad cleps-
ydram. Signanter vero, non dixit ἐγχεάς, sed ἐκχέας. MAR-
CIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scri-
beret. Est προσλαλιὰ ceteris similis, tota sophistica. Illud de
clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. Ἡλέκτρον) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin.
XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I,
p. 780. REITZ.

ibid. Ἡμᾶς) Ita L. & Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς.
SOLAN. Ersi ὑμᾶς quoque Par. tamen eius interpretes Obsop.
nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi,
quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non
ubique reperemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστᾶζειν — δάκρυον) Confer supra Deor.
Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δα-
κρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ) Culpa tua factum est, Lucia-ne, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te docuisset. Quin tuum consuluisse Herodotum, qui 3, 115, iam monuerat, esse qui dicant, Ἑριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορέην ἀνέμον (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τοῦ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se acculat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus iniuriam, qua affectus illum Gallicus interpres, cum e Larina versione, male intellecta, illum confudisse insinuat *electrum* s. succinum gemmam, cum *electro* metallo facticio, Vid. Aët. Erud. Lips. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἦκων) In omnibus libris nostris antea ἦκον legabatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populus nigra* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse continet. REITZ.

Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male omissum? nam quia satis ante iam dixerat, has arbores *electrum* δακρύειν, & ἀποστάζειν, forsan id iam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omissi, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὅ τὰ πινερά. Bis Accus. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλα. notaeque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἠμῖν) Ita L. & Ven. utraque optime. Vid. notam nostram ad § 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Pag. 321. l. 1. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accusf. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 f. τούτοις παρήγγειλέ ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ᾧδου δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodmano docet Wessfel. ex Plutarch. Apophr. p. 225, iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τούτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἰέναι λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξεστί, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτᾶσι. Idque patet itidem ex hoc Lysiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: "Ἀξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ κείνων μεμνησθῆναι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμασι, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. μὲναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλευσασθαι: REITZ.

ead. l. 14. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. ferm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davif. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi πάρεδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. l. 10. Ἐν) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paraf. § 17, οὔτε γὰρ αὐλαῖν ἐνι. Aristoph. Plut. 348, ἐνι γὰρ τις ἐνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. aliisque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elsn. ad Galat. III, 28, οὐκ ἐνι Ἰουδαίος — οὐκ ἐνι δούλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἐνι, & frequenter alibi. Ita ἐνι pro ὄπισσι vel ἐξεστί Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὲν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκον καὶ ἀμυδρον, οὐδέ τις ᾧδῃ πρόσθεστί) Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio. Haec est versio Salmurienfis. Sed in Mf. est ἀμυνσος pro ἀμυδρος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto ὁδὴ. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuisse dicebat*. Ubi volubilis est, cui facile profuit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἑμμελίως τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσσειν ἐφ' ὅδ' ὕμναι, *vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare*. Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata steter acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιάς — αὐγὴν) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est (species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλὸν tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγὴ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλὸν autem & ἑμφανισιν hic pariter & Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae ὁ σκιά est. Plin. XXXVI, 26, f. 67, imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, *umbram* vocat, & magis diserte Isidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras*. GESN.

ead. l. 12. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicium clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subicit, se hac ingenua de se professione, velut aquam illam effundere, quae hominum iudicii officere posset, & nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 3. Ἐμπύσι καὶ κώνωσι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνιπας Aegyptiorum reddit, *muscis*
Lucian. Vol. VII. O o

adscribendas, *tabanos*, *afilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonstratore usus esset Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili structura, in proboscide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὀκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicipibus alis utuntur.* Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omisisse τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipsa cum cert. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Nostrium infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μερίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odiose occurrit, & sensum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abesse μὲν in *Fl.* adlevit Solan. idque in *L.* delerat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud Long. *Past.* IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γεγόμενον δεύτερον. Neque opus esse, ut δὲ semper sequatur, pater etiam ex Aristophan. *Pl.* 58, ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλευσόντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τεύχειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apostoli in *Act.* c. XXVII, 21, ἴδαι μὲν, ὃ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo κερδήσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — *δαυμαστων οὐδὲν*, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter *μὲν* pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, *ἐμοὶ μὲν δοκεῖ*. Quin & *μὲν* praemisso *μὲν* habuimus haud semel, ut Paraf. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior* est, *vel centies*, & simil. Ita & apud eisdem τὸ *quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. l. 5. *Ἀπηνῶς*) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens *οἶα*. Legebatur enim in omnibus *ἀπηνῶς*. SOLAN.

ead. l. 11. *Ὁ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων*) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quiesca. Paulo post etiam potuit vocem *φολιδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnovissent. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀρθόπυγιον reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. l. 4. *Ὁδόνς*) Florentinam recte *ὀδόνς* habere, appinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec *τριόδους* de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebra primam colli *ὀδόντα* vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foel. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse no-

men fatetur. Et quamquam ὁδόντα quoque adspirare habet Ms. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὁδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Pag. 327. l. 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obversatur*. Verte, *negotiiatur*. GUYET. Idem addit, *ὑπέπτηχε* *subsedit* esse vertendum, ac dein pro *contractae*, *subsidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam cis pauca dicturus est, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν &c. nempe quia turbat eis somnum morfu & cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, & muscas & culices contineri, & somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. *ἀνδρεία* semper scribendum, & sic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum *ibid. cap. 6* bis legatur *ἀνδρίαν*, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεία Herodianus ubique, item *οἱ* LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed & *ἀνδρία* idem III, c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12, ubi *ἀνδρίας* quoque ex edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, *ἀνδρεία* semper scribendum, ita iam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; *ἀνδρείαν* tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφώντατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποσόλοιον fuisset enim ἄλλα τὸν μεγαλοφώντατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίγημα stili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barneesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum. SOLAN.

ead. l. 14. Τῷ θάρσει τῆς μυίας) Hom. II. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum II. P, 570, ubi Menelao Minerva μυῖος θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad II. E; 3, ubi Diomedī Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος· it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 B. 1. & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. f. 114, ubi παράκειται, ait, φανυλά τινα ἀστείους τισὶν οἶον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσει ἀπίστω ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει· contra ea VI, 68, θάρσος παρὰσχῆιν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, &, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὡς ἔοικεν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾶ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλὴς τε καὶ θρασυτέτος τὴν ψυχήν. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid supersit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀννειμένος. De eodem p. 325 post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρον, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρέσθαι. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessl.

etiam profert distinguentem inter δράσος & δάρσος Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: ὅτι δάρσος καὶ δράσος, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται—τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις δαρρρεῖν ἀνδρείας ἐστίν.—οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοίως χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι—δράσους. Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. l. 2. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται &c.) II. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσειπὼν) Hom. II. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 Basf. ad verba ποῖται Σειρήνων ἀδινάων, Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ὑδωφώνων, ὠδικῶς. Παρὰ τὸ ἄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὥς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὥς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἡδίων, ἢ γοῶν ἡδύ γλυκὺ, ὥς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκτὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὥς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνευείκατο φώνησέν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469, p. 194, 48 Basf. eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aprior: nisi tamen malis *caporas*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. l. 3. Ἀποτμηθεῖσα.) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται.) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυία ἐμπεσούσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ δραсутάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίῳ αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυίαν. Cretae inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsicceretur; alioqui & sine hac inspersione id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία.) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elfnerum in Obf. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Past. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἑρμοτίμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2,

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus cap. 3, & Orig. c. Cell. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, f. 53, dedit Harduinus: copiose inprimis id iam egit Huetius demonstr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ: quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρημένη) An ἐπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρημένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρημένος elatus Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀρηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφηρημένος, Esai. XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέομαι facit ἡρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἡρμαι, ἡρμένος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid est. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ἀντέρασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olear. Diss. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Io. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale candido atque puro. Ceterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μυῖ ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. l. 4. Δεινὸν) Eurip. haec sapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μυίας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphy. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro vicissim, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, οὐκ οὐν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. l. 5. ἐκ γειτόνων, leg. ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. l. 2. προστάτην, leg. προστάτιν.

Pag. 197. l. 13. ἀναφύετο, leg. ἀνεφύετο.

Pag. 301. l. 11. ὄρων, leg. ὄρων.